

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

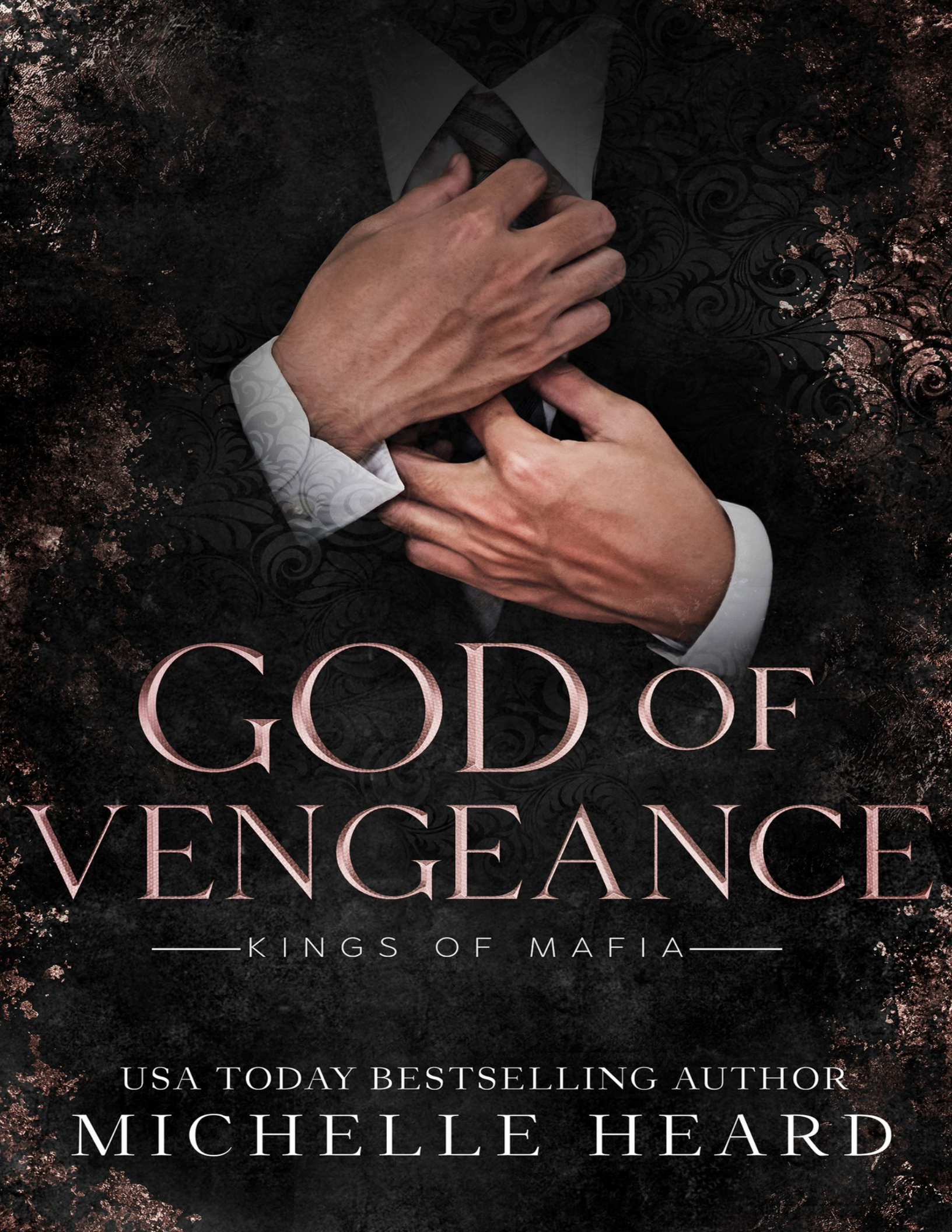
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GOD OF VENGEANCE

—KINGS OF MAFIA—

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KINGS F MAFIA

GOD OF VENGEANCE

ABD'DEBUGÜNÜN EN İYİ YAZARI
MICHELLE DUYMAK

İÇİNDEKİLER

[İthaf Şarkı](#)

[Listesi Özeti](#)

[İntikam Tanrısı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Sonsöz](#)

[YAYIMLANAN KİTAPLAR](#)

[BENİMLE İLETİŞİME GEÇİN](#)

[TEŞEKKÜR](#)

Adanmışlık

Damiano, kitap erkek arkadaşlarını karanlık, acımasız ve kara sevdalı
seven tüm okurlarım için.

Şarkı Listesi

Buraya tıklayın - [Spotify](#)

Mücadeleye Devam - Kabile Kanı
Trust is a Cruel Friend - Tessa Jackson, Darius Timmer, Glenn Herweijer & Ben Sumner
Everybody Wants To Rule The World - Lorde
Kale - Halsey
Başımı Dik Tut - Anna Mae
Şeytanla Birlikte Aşağı Gidiyorum - Steelfeather
Control - Zoe Wees, 2WEI & ABBOTT
Let Me Hurt - Emily Rowed
Anything Can Happen - Tors
Here - Tom Grennan
I Will Rise - Steelfeather & ASHBY
Who We Are - Tristan Prettyman
Anyone - Tommee Profitt & Fluerie

Sinopsis

Cosa Nostra'da doğdum, bu yüzden geleceğimde görücü usulü bir evlilik olduğunu hep biliyordum.

Cosa Nostra'nın *Capo dei Capi*'si, kuzeni Stefano'nun beni gelini olarak almasına onay vermek için Sicilya'ya geldiğinde, kaderimin neredeyse mühürlendiğini biliyorum. Stefano'yla evlenmek istediğim son şeydi ama kadın olmak,

Bu konuda söz hakkım yok.

Damiano Falco acımasızdır ve Cosa Nostra'yı demir yumrukla yönetir.

Herkes ondan korkuyor ve ona karşı gelmeye cesaret edemiyor.

Damiano herkesin duymayı beklediği son sözü söylediğinde Stefano'yla evlenmekten başka seçeneğim olmayacağını hâlâ kabullenmeye çalışıyorum.

"Hayır."

Ne onay veriyor ne de herhangi bir açıklama yapıyor.

Ama onun reddinin beni özgür kılacağını düşünüyorsam, başka bir şey daha var demektir. Bunun yerine, çantalarım hazırlandı ve birkaç saat içinde kendimi Costa Nostra'nın başkanıyla birlikte özel bir jette otururken buldum.

Acımasız adam bana hiçbir şey söylemiyor ve geleceğimin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Dehşete kapıldığımı söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olur.

İntikam Tanrısı

Mafya / Organize Suçlar / Gerilim Romantizm

MAFYA KRALLARI'nda STANDALONE

Kitap 5

Yazarların Notu:

Bu kitap bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir.

Şunlarla ilgili tetikleyici içerik vardır:

Grafik ve aşırı şiddet

İstismar Adam

Kaçırma

Sevilen birinin ölümü

Travma ve TSSB

Sadece 18 yaşından büyükler.

Lütfen sorumlu bir şekilde okuyun.

"Aşkta ve savaşta her şey mübahtır."
-- John Lyly

Bölüm 1

Gabriella

Damiano Falco; 38. Gabriella di Bella; 23.

"Bu aile için büyük bir onur," diyor annem gözleri yavaşça her santimetrekaremi tararken. "Bizi hayal kırıklığına uğratma."

Stefano Ferraro ile yaklaşan evliliğimden bahsediyor. Tabii Cosa Nostra bu birlikteliği onaylarsa.

Daha doğrusu Damiano Falco. Cosa Nostra'nın *Capo dei Capi*'si. Hala onay vermesi gereken tek kişi o. Bunu da bu akşam onuruna verilecek akşam yemeğinde yapacak.

Damiano hakkında duyduğum hikâyeler kanımı dondurmaya yetti ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Ama önce bütün bir öğleden sonrayı gülümseyerek ve Stefano Ferraro'nun karısı olmaktan başka bir şey istemiyormuşum gibi davranarak geçirmem gerekiyor.

Tanrı yardımcım olsun.

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor çünkü isteyeceğim son şey Stefano ile evlenmek. Adam kırklı yaşlarının sonunda ve onu sadece birkaç kez gördüm. Onunla her etkileşimim geleceğim için iyiye işaret değildi.

Bana bir kez bile gülümsemedi ya da nazik bir söz söylemedi, bunun yerine bana mafya denen büyük oyunda bir piyondan başka bir şey değilmişim gibi davrandı. Dokunuşu her zaman acımasız ve sözleri aşağılayıcı.

Annemin gözleri saçlarımda duruyor ve hoşnutsuz bir iç geçiriyor. "Keşke saçlarını kestirmeseydin ve boyatmasaydın. Berbat görünüyor."

Ağzımın kenarı neredeyse kalkıyor ama yüzümü itaatkâr bir ifadeyle sabit tutmayı başarıyorum.

Saçlarım eskiden siyahtı ve popoma kadar uzanıyordu, ama sarı çizgilerle açık kahverengiye boyadım ve şık bir bob şeklinde kestirdim. Bunu yaptım çünkü Stefano bana siyah güzelim demeye başlamıştı ve ona bakmam için sürekli saçımı çekiyordu. Bu benim ona orta parmağımı gösterme şeklimdi.

Ailem mütevazı kıyafetler giymemi, makyaj yapmamamı ve misafirimiz olduğunda gözlerimi kaçırmamı tercih ediyor ve Stefano da onlarla aynı kumaştan kesilmiş gibi görünüyor.

Ama bu ben değilim. Hiçbir zaman da olmadım.

Makyajla ve farklı saç modelleriyle oynamayı seviyorum.

Bakışları, giydiğim, kalçamın ortasında duran dar ipek elbiseye ve ayağımdaki beş santimlik siyah topuklu ayakkabılara kayıyor.

Kıyafetin riskli ve biraz fazla açık olduğunun farkındayım, ancak bugün inatçı çizgimin ortaya çıkmasına engel olamıyorum.

Anne başını sallayarak, "Giymen için seçtiğim elbiseye kahve dökmek zorunda mıydın?" diye mırıldandı. Kadın hoşnutsuz bir of çekti. "Sanırım böyle olması gerekecek. Adamları bekletemeyiz."

Odadan çıkarken onu takip edip etmediğimi kontrol etmeden sözlerine devam etti: "Unutma, Stefano Bay Falco'nun kuzeni. En büyük aileye gelin gidiyorsun, bu yüzden Stefano'yu el pençe divan bekleyeceksin. Onu nikâh masasına oturtmak için ne istiyorsa yap."

Sessiz kaldığımda annem koridorun ortasında durup bana ters ters bakıyor. "Anlıyor musun, Gabriella?"

Biliyorum, ama kesinlikle aynı fikirde değilim.

Anneme saniyelerce uzun süre baktığımda, kolu havada sallanıyor ve avuç içi başımın yan tarafına değiyor.

Ellerim iki yanımda yumruk olurken göğsümdede yıkıcı bir duygu patlaması yaşıyorum. Tokadın acısı hızla kaybolurken, anneme cehenneme gitmesini söyleme dürtüsüyle sertçe yutkunuyorum.

Her tokat, aşağılayıcı cümle ve kontrol edici emirle daha da meydan okur hale geliyorum. Bunu durduramıyorum ve inatçılığımın başımı büyük bir belaya sokmasının an meselesi olduğunu biliyorum.

Onlar küçük ve düzgün bir prenses istiyorlar, ama ben onlara meydan okuyan bir kraliçe vereceğim.

Ve bir gün, bu beni öldürebilir.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Baban ve kardeşin için bu anlaşmayı mahvedemeyeceksin," diye tısladı.

Gururumu ve öfkemi bir kenara bırakıp sertçe yutkunuyorum, "Evet, anne." Rosa di Bella benim için hiçbir zaman anne olmadı. Kendimi bildim bileli,

Ne yiyeceğimi, kaç kilo olacağımı, ne giyeceğimi ve nasıl davranacağımı söyleyerek hayatımı kontrol altında tuttu.

Ben bir pazarlık kozundan başka bir şey değilim, ağabeyim ise babamdan görevi devralacak veliaht prens. Santo ne isterse yapabiliyor ve cinayetten paçayı sıyrıyor. Kelimenin tam anlamıyla.

Ben bir kazaydım. Ailem sadece Santo'ya sahip olmaktan memnundu, ama sonra ben ortaya çıktım ve mükemmel hayatlarını istenmeyen varlığımla yükledim.

Beni Stefano Ferraro'nun üzerine atmak için sabırsızlanıyorlar. Dünyamızdaki en güçlü adamla akraba olan bir damatları olacak. Ve benden kurtulacaklar.

Annem merdivenlerden inmeden önce bana bir kez daha ters ters bakıyor. İsteksizce arkasından giderken kardeşimin "O burada!" diye bağırdığını duyuyorum.

Fuaye görüldüğünde, Santo'nun ön kapıyı açtığını görmek için tam zamanında.

Merdivenlerden bir adam çıkar, takım elbise ceketinin düğmelerini açarken başı öne eğiktir. Ceketini silkeler ve arkasına bakmadan, koruması olduğu anlaşılan bir adama uzatır.

Başını kaldırdığında umutsuz bir nefes çekiyorum, bakışlarım Cosa Nostra'nın *Capo dei Capi*'sinde takılı kalıyor. Acı ve ölüm vaat eden acımasız bir ifadeye bürünmüş yüz hatlarıyla, olduğu Tanrı gibi görünüyor.

Ondan fışkıran baskınlık ve güç dikkatimi hapsediyor.

Bakışlarımı ondan ayıramıyorum. İstesem bile.

Uzun boylu, esmer ve son derece yakışıklı. Adam bana dünyanın üzerinde hareket eden ve her şeyi karanlığa boğan bir fırtına izlenimi veriyor.

Damiano Falco.

Adını düşündüğümde, karanlık gözleri benimkilere kilitleniyor ve yemin ederim ölüm kadar siyahlar. Bedenimi yoğun bir ürperti kaplıyor ve kendimi geriye doğru bir adım atmaktan alıkoyamıyorum.

Birden annem bileğimi tuttu ve beni öne doğru çekti. Ayakkabılarım, hizmetçilerin parlak yüzeydeki yansımalarını görene kadar cilaladıkları zeminde kayıyor.

Dengemi sağlamaya çalışmadan dizlerimin üzerine düşüyorum ve annemin parmakları bileğimi sıkarak kolumda keskin bir acıya neden oluyor. Serbest kalan elim, herkesin önünde yüzüstü düşmemi engellemek için karo zemine çarpıyor.

"Ayağa kalk," diye homurdanıyor Stefano nefesinin altından.

Yoğun bir utanç beni yakıp kavuruyor ve ben daha ayaklarımın üzerinde doğrulamadan Damiano yanımdan geçip gidiyor, adımları güven ve ölüm tehditleriyle dolu.

Annem bileğimi çekiştirerek koluma keskin bir acı daha gönderiyor. "Bizi utandırıyorsun," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Tüm erkeklerin Damiano'nun peşinden koştuğunu görmek için ayağa kalkmaya çalışıyorum. Buraya ilk gelişi olmasına rağmen doğruca oturma odasına yöneliyor.

Stefano gözümün önünden kaybolmadan önce benim için iyi bir şey vaat etmeyen karanlık bir bakış fırlatıyor.

Tekrar çekiliyorum ve annem adamlara yetişmek için acele ederken elbisemi düzeltmek için zar zor zamanım oluyor.

"Beni çekiştirmeyi bırak," diye anneme çıkışırken bileğimi onun elinden kurtarmayı başarıyorum.

Bana kızgın bir bakış fırlatıyor, genellikle bunu bir tokat takip ediyor, ancak oturma odasına giriyoruz, mevcut şirket nedeniyle kendini dizginlemesini sağlıyor.

Damiano'nun kendine babamın en iyi viskisinden bir bardak doldurduğunu fark ediyorum, tüm erkekler yüzlerinde beklentiyle ona bakarken.

Gözlerim geniş omuzlarına kilitlenmeden önce pantolonunun kemerine soktuğu silahın üzerinde geziniyor. Arkasını dönüyor ve içkisinden bir yudum alırken gözleri yavaşça odadaki herkesin üzerinde geziniyor.

"Yorgun olmalısın kuzen," diyor Stefano. "Neden toplantıya oturmadan önce bir saat dinlenmiyorsun?"

Damiano kuzeninin ne dediğini anlamıyor bile ve gözleri ikinci kez bana kilitlendiğinde, bedenimi saran ürperti öncekinden daha yoğun oluyor.

Dudakları aralanıyor ve yemin ederim *Capo dei Capì*'nin söyleyeceklerini duymayı bekleyen herkesin nefeslerini tuttuğunu hissedebiliyorum.

"Gel," diye emrediyor. Alçak ve ölümcül sesi buzla dolu, damarlarımda kış soğuşunun yayılmasına neden oluyor.

Hareket etmeyince annem beni Damiano'ya doğru itti.

Ona doğru attığım her adımda bacaklarım sanki jöleye dönüşüp altımdan kayıp gidecekmiş gibi hissediyorum.

Ondan birkaç santim ötede durduğumda sesli bir nefes çekiyorum ve tehlikeli adamın önünde sinmemek için omurgamı dikleştirmeye zorluyorum.

Başımı kaldırdığımda gözlerim onunkilerle buluşuyor ve vücudumdaki tüm kaslar geriliyor, içime bir korku yayılıyor.

Caro Dio.

Benden bir baş daha uzun ve ben topuklu ayakkabı giyiyorum. Yalınayak, muhtemelen göğsünün ortasına ancak ulaşabilirim.

Beni tek bir yumrukla öldürebileceğinden hiç şüphem yok.

Damiano bardaktaki kehribar rengi sıvının son damlasını da içiyor ve yan tarafına doğru uzatırken Santo, Damiano bardağı bıraktığında yakalamak için acele etmek zorunda kalıyor.

Lanet olası bardağı masaya koyma zahmetine bile katlanamadı.

Capo dei Capi'nin acımasız bakışları başımdan ayak parmaklarıma doğru ilerliyor ve sonra tekrar yüzüme yöneliyor.

Vücudum korkudan titremeye başlasa da bir şekilde çenemi yukarıda tutmayı başarıyorum.

Damiano benimle göz göze geliyor ve ruhumun en derinlerine iniyormuş gibi hissettiğimde kendimi bir adım geri atmaktan alıkoyamıyorum.

Ellerimi iki yanımda sıkıca kavuşturuyorum ve zorlukla yutkunarak kendimi ondan daha fazla uzaklaşmamaya zorluyorum.

Gözlerini bana diyor ve yavaşça başını eğiyor.

Dio.

Onun yoğun incelemesi altında ağzım kupkuru oluyor.

Birden bir el başımın arkasına çarpıyor ve yere bakmak zorunda kalıyorum.

"Özür dilerim Bay Falco," diye mırıldandı babam öfkeyle. "Genelde daha itaatkârdır. Bugün ona ne oldu bilmiyorum."

Babamın parmakları enseme dolanırken, geriye doğru çekildim ve anneme doğru itildim.

Kolumdan tuttu ve beni oturma odasından dışarı sürükledi.

Damiano'nun tüm bu gösteriden sıkılmış gibi bir iç çektiğini duyuyorum, sonra da "Bana yalnız kalabileceğim bir oda gösterin" diye emrediyor.

Annem beni yatak odama itene kadar yürümeyi bırakmıyor. Kapı çarparak kapanıyor ve onunla yüzleşmek için döndüğümde beni çılgınca tokatlamaya başlıyor, avuç içleri yüzümün ve gövdemin her santimini yakıyor.

Mutlak bir çılgınlık anında kollarımı aramıza soktum ve "Yeter!" diye bağırırken annemi kendimden uzaklaştırdım.

Patlamam onu o kadar şaşırtıyor ki bana kocaman gözlerle bakıyor. "Aklını mı kaçırdın sen?" diye soluk soluğa kaldı.

Yatak odamın kapısı açılıyor ve Stefano özel alanıma girerken, "Nişanlımla ben ilgilenirim," diye mırıldanıyor.

Annem Stefano'ya titrek bir gülümseme vermeden önce bana öfkeli bir bakış fırlatıyor. "Teşekkür ederim."

O odadan çıktığında, olacaklara hazırlıklı olmaya çalışırken midemde bir korku dönüyor.

Bölüm 2

Gabriella

Stefano ceketini çıkarırken bana baktığında, tenimde tuhaf bir his belirliyor.

"Beni utandırdın, Gabriella," diye mırıldanıyor ceketini tuvalet masamın yanındaki sandalyenin arkasına asarken.

Ses tonu öfkeyle dolup taşıyor ve gözümü kapıya dikmeme neden oluyor.

Birdenbire, kulağa inanılmaz gelen bir kıkırdama sesi çıkarır. "Özür bile dilemeyecek misin?"

Gururum çenemi kaldırmama neden oluyor ve kendimi evleneceğim adamla göz göze gelmeye zorluyorum. Eğer bugün dik durmazsam, hayatımı cehenneme çevirecek.

"Ben yanlış bir şey yapmadım," diyorum, sesim hissettiğimden çok daha güçlü çıkıyor.

Stefano kemerini çözmeye başladığında, korku dolu bir iğnelenme dalgası tenimi kaplıyor.

Dio.

"Evlenene kadar bekâretimi alamazsın," diyorum sanki bu sözler onu durduracakmış gibi.

Stefano'nun ağzı bir sırtışıla kalkıyor. "Sen zaten bana aitsin."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bay Falco izin vermedi."

"Seni şu anda becermeyi planlamıyorum. Önce sana hayatının dayacağını atacağım, böylece beni bir daha utandırmaya cesaret edemezsin," diye homurdanıyor. "Akşam yemeğinden sonra tatlı niyetine bekaretini alacağım."

Deri, pantolonunun ilmiklerinden geçerken hiç düşünmeden kapıya doğru koşuyorum. Tam kemeri omzuma ve boynuma geçirirken çekip açmayı başardım. Acısı çok şiddetli, koridora düşmeme neden oluyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Stefano saçımı tutmadan önce kaçamıyorum.

Hepsini tıraş etmeliydim.

Başımı geriye çekti ve nefesi kulağıma çarparken, "Sebepe olduğun tüm bu sorun için bu gece hayatımın en iyi sikişi olsan iyi edersin" dedi.

Geri çekilirken kafatasımdan teller kopuyor, sonra Damiano "Yeter!" diye bağırırken havada gök gürültüsü çınlıyor.

Stefano beni yatak odasına itiyor, sonra da şöyle dediğini duyuyorum: "Rahatsız ettiğim için özür dilerim kuzen. Sorunla ilgileniyorum."

"*Sorun* bekleyebilir," diye mırıldanıyor Damiano. "Herkes oturma odasına dönsün. Şimdi!"

Tüm vücudum titriyor, ama bir şekilde elbisemi kalçalarımın etrafında ayarlamayı ve saçlarımı düzgün bir şekle sokmayı başarıyorum. Saçlarımın bir kısmını kaybettiğim için kafa derim acıyor.

Elimden geldiğince kendimi toparladıktan sonra Stefano'nun yanından geçip Damiano'yu oturma odasına kadar takip ediyorum. Gözlerimin Damiano'nun kaslı sırtını sıkıca saran gömleğinin siyah kumaşı üzerinde gezinmesini engellemeye çalışıyorum.

Oturma odasına girdiğimde, bir koltuğun arkasında güvenli bir yer buluyorum ve bir dakikadan kısa bir süre içinde ailem ve Stefano nefeslerini tutmuş Damiano'ya bakıyorlar.

"Kararımı verdim," diye mırıldanıyor *Capo dei Capi*.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve kalbim sıkışıyor. "Onaylıyor musun kuzen?" Stefano soruyor.

Damiano'nun gözleri benimkilerle kilitleniyor ve bir kez daha bana bakarken gözleri kısılıyor.

Çenemi kaldırıyorum ve sırf kanlarının parmaklarının arasından sızdığını hissetmek için insanları öldüren adamın bakışlarını üzerimde tutarken çenemi sıkıyorum - beni cehennem hayatına mahkûm etmek üzere olan adamın.

Dudakları ayrılıyor ve bir saniye sonra gergin sessizliği tek bir kelime bozuyor. "Hayır."

"Ne?" Annemin nefesi kesildi.

"Kuzen mi?" Stefano şaşkınlıkla karışık bir sesle söyledi. "Bay Falco?" Babamın sorduğunu duyuyorum.

Hayır dedi.

Ciğerlerimden hava fışkırıyor ve rahatlama o kadar yoğun ki göğsümden fırlamasını engellemek için elimi kalbimin üzerine koymak zorunda kalıyorum.

*Stefano ile evlenmeye
zorlanmayacağım. Bekaretimi
alamayacak.*

Vücudumda dolaşan ve beni baygın hissettiren mutluluktan gözlerim kapanıyor.

Bir hareket duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Damiano'nun kendine bir içki doldurmasını izliyorum.

Neredeyse onay vermediği için ona teşekkür edeceğim ama içimden bir ses sessiz kalmamı söylüyor.

Damiano muhafızına bakar. "Adamlara Gabriella'nın eşyalarını toplamalarını söyle. Biz gidiyoruz."

Muhafız, emri yerine getirmek için uzaklaşmadan önce "Tamamdır," diye cevap verir.

Ne?

Annemin nefesi kesiliyor ve babamın ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanıyor.

Kendine gelen ilk kişi Stefano olur ve başını sallayarak "Ne yapıyorsun?" diye sormaya cesaret eder.

Damiano, bardağı Stefano'nun eline tutuşturmadan önce burbonunu yudumlar. Tek kelime açıklama yapmadan oturma odasından çıkıp gider.

Hayat büyük bir patlamayla geri dönmeden önce herkes bir anlığına donup kalır.

Annem bana doğru koşuyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "*Capo dei Capi*'nin seninle ilgilendiğine inanamıyorum."

Ne?

Yıpranmış zihnimde sonsuz bir döngüde oynamaya devam eden tek soru bu.

"Vay anasını," diye nefes alıyor Santo, inanamayarak başını sallıyor.

Kafası karışmış görünen babam, "Bay Falco Gabriella'yı mı götürüyor?" diye sordu. "Damiano!" Stefano bağırıyor, gidiyor

sonra onun Kuzen. "Ne var ve

Bunun anlamı nedir?"

Annem bir kez daha bileğimden tutuyor ve beni oturma odasından dışarı sürüklüyor. Antreden geçip merdivenleri çıkarken Damiano'nun sesinin ateş ve kükürt gibi gürlediğini duyuyorum: "Kadını alıyorum. Tartışmaya açık değil. Evlenecek başka birini bul."

Vay anasını.

Damiano, Stefano'dan milyon kat daha kötü. Bana ne yapacağını kimse bilemez.

Damiano ve Stefano arasındaki konuşmayı daha fazla duyamadan yatak odama çekiliyorum ve saniyeler sonra beş adam özel alanıma girip eşyalarımı kabaca torbalara doldurmaya başlıyor.

Annem beni banyoya itmeden önce elime bir kıyafet tutuştururken tek bir tutarlı düşünce bile düşünemiyorum.

"Üstünü değiştir. Çabuk ol," diye emretti kapıyı çekip kapatmadan önce. Ben kapı koluna bakarken yatak odamın parçalandığını duyuyorum.

Böyle bir şey olmayacak.

"Acele et Gabriella, yoksa gelip seni kendim giydiririm," diye tehdit ediyor anne.

Şaşkınlık içinde soyunmaya başladım ve hızlıca açık pembe pantolon takımımı giydim. Pantolon üç çeyrek uzunluğunda ve siyah beş inçlik topuklu ayakkabılarla iyi görünüyor.

Annem bluz almayı unutmuş ama ceketini omuzlarıma atıp iki düğmesini ilikliyorum. Sütyenimin siyah danteli görünüyor.

Kendime biraz zaman ayırıp ellerimi yıkıyorum ve tuvalet çantalarını çıkarmak için dolapları açmadan önce saçıma bir fırça geçiriyorum. Parfümümü, banyo malzemelerimi, banyo ve cilt bakım ürünlerimi hızlıca paketliyorum.

Damiano Falco ile ayrılacağıma inanamıyorum. Geleceğim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ve bu beni çok korkutuyor.

Ama acele ediyorum çünkü adamı bekletmeye cesaret edemiyorum.

Eğer çok uzun sürerse, zamanını boşa harcadığım için beni öldürebilir.

Dio.

Cosa Nostra'nın *Capo dei Capi*'sinin merhametine kalacağımı fark ettiğimde korkum her saniye katlanıyor. New York'ta yeni bir hayata başlamak için Sicilya'daki hayatımı geride bırakıyorum. Her şey yabancı ve tehlikeli olacak.

Banyo kapısı çarparak açılıyor ve annem toparlanmakla meşgul olduğumu görünce yardıma geliyor.

Yatak odama girdiğimde sanki bir kasırga geçmiş gibi görünüyor, çekmeceler ve dolaplar açık duruyor.

Geldiklerinden beri Bay Falco'nun yanında olan muhafız bir çantayı açıyor ve "Tuvalet malzemelerinizi buraya atın" diye emrediyor.

Bana söyleneni yaparım.

"Kaçırdığımız ve getirmek istediğin bir şey var mı?"

Tüm çekmeceleri, dolabı ve banyoyu hızlıca kontrol ediyorum, hayatımın bu kadar çabuk toparlanmasına şaşıyorum.

Başımı salladığımda annem bana siyah bir kese uzatıyor. "Bu senin kişisel belgelerini içeriyor. Sakın kaybetme."

"Ben alırım," diyor muhafız, keseyi Anne'nin elinden çekip alarak.

Bileğimi tekrar tuttuğunda, gardiyan "Bayan di Bella benimle gelecek" diyor.

Vay anasını. Birkaç dakika içinde ailemin üzerimde hiçbir otoritesi kalmadı.

Annemin elinden kurtuluyorum ve ona bir bakış bile atmadan, zamanımın çoğunu geçirdiğim yatak odasından çıkan muhafızı takip ediyorum.

Kahretsin, bu gerçekten oluyor.

Merdivenlerden fuayeye inip muhafızla birlikte ön kapıya doğru yürürken içinde bulunduğum vahim durum gerçekten kafama dank etmeye başlıyor.

"New York'a indiğinizde bize haber verin," diye sesleniyor annem.

Hayatta kalmak için o kadar endişeliyim ki ona hiç dikkat etmiyorum.

Evden dışarı çıktığımda Santo ve babamın camları karartılmış bir cipin yanında durduklarını görüyorum.

Babam aceleyle bana yaklaşıyor. "Senden ne istediğini öğren ve bana haber ver," diye emrediyor.

Muhafız kolumu tutuyor, dokunuşu alıştığım gibi ısırıyor, sonra Babamı yolumdan iterken gözlerim açılıyor.

Görevli cipin arka kapısını açıyor ve içeri girmem için arka koltuğa doğru başıyla işaret ediyor.

"Bay Falco," diyor babam, ben arka koltuğa geçerken *Capo dei Capi'nin* dikkatini çekmeyi umarak. "Gabriella'yı neden götürüyorsunuz?"

Damiano telefonunda bir şeyler yazmakla meşgul ve babamın sorusuna cevap verme zahmetine bile girmiyor.

Gardiyan kapıyı kapatıyor ve kendimi Damiano ile yalnız bulduğumda çaresizce nefes alabiliyorum.

Neyse ki dikkati elindeki cihazda kalıyor.

Başımı yavaşça çevirip yanımdaki heybetli adama bakmaya cesaret ediyorum. Pantolonunun pahalı kumaşı kaslı kalçalarına yapışıyor ve bir an için fermuarının arkasındaki fazlasıyla büyük şişkinliği fark edip başımı hızla başka yöne çeviriyorum.

Caro Dio.

Gözlerim aileme takıldığında çaresiz bir nefes daha çekiyorum.

Koruma direksiyonun arkasına geçip motoru çalıştırdığında kalbimde herhangi bir acı hissetmiyorum. Cip hareket etmeye başladığında, gözlerim evin üzerinde geziniyor.

Aşkını hiç tanımadım ve o duvarların arasında kendimi hiç güvende hissetmedim.

Gözlerim ellerime kayıyor ve kollarımdaki ve bileğimdeki kırmızı izleri
görerek parmaklarımı hafifçe üzerlerinde gezdiriyorum.
Bana ne olacak?

Bölüm 3

Damiano

Özel jetin beklediği havaalanının yarısına geldiğimde telefonumu tekrar cebime sokuyorum.

Stefano benim onayımı almadığım ve onun yerine evlenmek istediği kadını aldığım için çok kızgın ama bunu aşması gerekecek.

Di Bella'nın evi tam bir karmaşa ve orada bir saniye daha kalmayı reddettim. Şiddete alışkınım. Bu benim için ikinci doğa, ama Gabriella'nın aşağılandığını ve kötü muamele gördüğünü görmek sabrımı test etti. Ayrılmak yerine akşam yemeğine kalsaydım, kan banyosu olacaktı.

Gabriella'ya bakıyorum ve kıyafetini değiştirdiğini fark ediyorum. Pembe takım elbisesi içinde göz alıcı görünüyor ve ona karşı hiçbir ilgim olmamasına rağmen, tam olarak sergilenen göğüs dekoltesini fark ediyorum.

Kısa boylu olabilir ama doğru yerlerde kıvrımları var. Çok güzel ama yanımda oturmasının sebebi bu değil.

Benimle göz teması kurduğunda aslında biraz afallamıştım. Bu, onun bizim dünyamızdaki çoğu erkekten daha cesur olduğunu gösteriyordu.

Ne kadar çekiştirilirse çekiştirilsin, itilip kakılsın ve vurulsun, çenesini kaldırmaya ve omurgasını dikleştirmeye devam etti.

Bence o çok güçlü ve Cosa Nostra'nın diğer liderlerinden Dario için mükemmel bir eş olurdu.

Dario benim için küçük bir kardeş gibidir. Çok sinir bozucu ama yine de onu seviyorum ve onun için en iyisini istiyorum. Ona bakacak güçlü bir eş ihtiyacı var.

Yanımdaki kadın umurumda olmasa da, ona kötü davranmayacak bir adamla evli olmaktan memnun olacağından eminim.

Onun için iyi bir adam seçtiğim için minnettar olacak ve karşılığında Dario'yu mutlu edecek.

"New York'a mı gidiyoruz?" diye sorduğunda şaşırdım.

Genelde insanlar iznim olmadan benimle konuşmaya cesaret edemezler.

Gözlerim yüzüne kayıyor ve Stefano'nun kemeriyle vurduğu yerden boynuna doğru uzanan kırmızı yarayı fark ediyorum. Morlukların görüntüsü öfkemi körüklüyor.

Konuşmaya zahmet etmeden başımı sallıyorum.

"Beni neden yanında götürüyorsun?"

Sorulardan rahatsız olarak, "Sessizlik" diye mırıldandım.

Koltukta rahatlayarak dirseğimi kapının pervazına dayıyorum ve pencereden dışarı bakarken parmaklarımı çenemde gezdiriyorum.

Seyahat etmekten nefret ediyorum.

Evimden çıkmaktan nefret ediyorum. Nokta. İnsanlardan nefret ediyorum.

Gürültüden nefret ederim.

Gün ışığından nefret ediyorum.

Her şeyden nefret ediyorum.

Eğer en yakınımıdaki insanlara duyduğum sevgi olmasaydı, hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmeyeceğimi düşünürdüm.

Sadece altı kişiyi önemsiyorum. Annem.

Carlo, en güvendiğim adamımdır ve yanımdan neredeyse hiç ayrılmaz.

Angelo, Franco, Renzo ve Dario - Cosa Nostra'nın diğer dört lideri.

Başka hiçbir şey benim için önemli değil. Angelo, Franco ve Renzo'nun kadınları bile. Vittoria, Samantha ve Skylar sadece arkadaşlarım için önemli oldukları için korumam altındalar.

Hiçbir kadını tanımak için çaba sarf etmedim ve asla da etmeyeceğim.

Düşüncelerim işe dönüyor ve şehrimde uyuşturucu satmaya çalışan o pisliği düşündüğümde, öfke göğsümü yakıyor. Miguel'in bir an önce ölmesini istiyorum ki uzun süredir bekletilen yeni inşaat projelerine odaklanabileyim.

Carlo cipi özel jetin yanında durduruyor ve kapımı açmasını beklemeden iterek açıp dışarı çıkıyorum.

Adamlarımın geri kalanı uçağa doğru yürürken bana koruma sağlamak için diğer SUV'lardan dökülürken gözlerim herhangi bir tehdit için bölgeyi tarıyor.

Merdivenlerden çıkıp doğruca koltuğuma oturuyorum. Bir saniye sonra uçuş görevlisi bir bardak viskiyi yanıma bırakıyor.

"Başka bir şey var mı efendim?" diye soruyor, sesi saygı ve korku dolu.

Başımı sallıyorum, sonra gözlerim benden olabildiğince uzağa oturan Gabriella'ya kilitleniyor. Beti benzi atmış gibi görünüyor ve ondan dalga dalga yayılan endişe ve korkuyu hissedebilmeme rağmen başını dik tutuyor.

Ben viskinin tadını çıkarırken, gözleri benimkilerle buluşuyor ve bakışlarını hızla indirmek yerine, bir kez daha bakışlarımı üzerinde tutuyor.

Annem dışında, Gabriella gözlerimin içine birkaç saniyeden daha uzun süre bakan ilk kadın oldu. Genellikle dişi türler önümde siner, bakışlarımla karşılaşmak istemezler.

Ama bu değil.

Garip bir şekilde, ayaklarıma kapanmadan önce ne kadar zorlayabileceğimi görmek beni meraklandırıyor.

Bakışlarımı onunkilerden ayırdığımda, bazı adamlarımın Gabriella'nın göğüs dekoltesini biraz fazla beğendiklerini fark ediyorum.

Başımı Carlo'nun oturduğu sol tarafa çevirerek mırıldandım, "Gabriella'ya bir bluz giydir. Erkeklerin dikkatini dağıtmasını istemiyorum."

"Tamam."

Carlo ayağa kalkıp Gabriella'ya doğru yürüdüğünde, Gabriella'nın gözleri hafifçe açılır. Hiçbir şey söylemeden kolundan tutar ve onu oturduğu yerden kaldırır.

Aradığını bulmadan önce üç çantayı kontrol ediyor, sonra onu yatak odasına götürüyor. İçeri girdiğinde, "Ceketinin altına bir bluz giy." diye emrediyor.

Kapıyı kapattığında, "Kimse kadına bakmayacak." diye emrediyorum. Koro halinde "Evet, patron." sesleri duyuyorum.

"Dışarı çıktığında yanımda oturmasını istiyorum," diye Carlo'ya bilgi verdim.

Kadın hakkında çok az şey biliyorum ve Dario'ya vermek için bazı bilgilere ihtiyacım olacak. Onunla konuşmak istememin tek nedeni bu.

Gabriella'nın yatak odasından çıkması birkaç dakika uzun sürdü. O yerine dönmeden önce Carlo yanıma oturmasını işaret ediyor.

Yüz hatları gerilir, ancak herhangi bir itirazda bulunmadan koltuğa oturur.

Parfümünün kokusu burnuma çarpıyor. Taze ve şaşırtıcı bir şekilde, kişisel alanımı işgal eden kadınsı kokudan rahatsız olmak yerine kendimi daha derin bir nefes alırken buluyorum.

Bacak bacak üstüne atıyor, hareketleri çok zarif.

Gabriella di Bella'da bir kraliçenin zarafeti var.

Saçları kısa olsa da açık kahverengi ve sarı rengi ona çok yakışıyor. İnce boynu bakışlarımı üzerine çekiyor, teni ipeksi bir yumuşaklıkta görünüyor.

Gözlerimiz bir anlığına buluşuyor ve onun açık kahverengi gözbebeklerinde saklı yeşil benekleri fark ediyorum.

Çok güzel gözleri var. Etkileyici.

Uçuş görevlisi bardağımı almaya geldi ve "Kalkışa hazırız efendim" dedi.

Başımı sallıyorum ve o son kontrollerini yaparken ben de emniyet kemerimi takıyorum.

Özel jet pistte taksi yapmaya başlar ve yeterli hızı kazandıktan sonra havalanır.

Gabriella aniden ön kolumu tutuyor ve eğer üzerimdeki tişört olmasaydı tırnakları kana bulanacaktı.

Başımı ona doğru çeviriyorum ve gözlerini kapattığını görüyorum, yüzü o kadar solgun ki yanımda hastalanacak mı diye endişeleniyorum.

İnce parmaklarının kolumu kavradığı yere bakıyorum ve bana izinsiz dokunduğu için öfkem kontrolden çıkmadığında kaşım kalkıyor.

Çok derine bakma.

Emniyet kemeri işareti çalıyor ve ben "Kolum" diye mırıldanıyorum.

Parmakları benden uzaklaşırken Gabriella'nın nefes nefese kaldığını duyuyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor, sesi korkuyla kaplanmış.

Bana doğru bakıyor ve gözleri benimkilerle buluşana kadar bir an geçiyor. "İlk kez uçuyorum."

Bakışlarını indirmediğinde, yumuşak kahverengi gözlerindeki yeşil beneklere bakıyorum, sonra onu test etmek için yüz ifademin kararmasına izin veriyorum.

Sahip olduğum gücün her zerresinin benden yayılmasına izin veriyorum.

Titremeye başlıyor ve sertçe yutkunuyor ama yine de gözleri benimkilere kilitleniyor. Ona dik dik bakmak yok.

"Cesur musun yoksa aptal mı?" Soruyorum, zihnimin kenarlarında sürekli dolaşan öfke ses tonumun sert çıkmasına neden oluyor.

Parlak dudaklarının aralanması birkaç saniye sürüyor ve "Doğuştan inatçıyım" derken duymaya alışkın olduğum korkuyla titreyen dürüst bir cevap veriyor.

Verdiği cevap beni gerçekten eğlendiriyor ve bir kez daha ağzımın kenarının kalkmasına şaşıyorum. Yüzümü vurdumduymaz bir ifadeye zorlamadan önce kısa bir süre.

Kısa gülümsememi fark eden var mı diye adamlarıma bakıyorum ama yarısı uyukluyor, bazıları da televizyon izliyor.

Dikkatimi tekrar Dario için bilgi alma planıma odaklayarak, "Kaç yaşındasın?" diye soruyorum.

"Yirmi üç."

Dario'dan sekiz yaş küçük.

Benden 16 yaş küçük.

Bu istenmeyen düşünceyi görmezden geliyorum ve bir sonraki soruyu soruyorum, "Bakire mi?"

Onda yoğun bir enerji patlaması hissediyorum ve gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde yüzünün kızardığını fark ediyorum.

Cevabı aramızda yumuşak bir şekilde düşüyor. "Evet."

Önemli olan herkes hakkında her şeyi biliyorum. Gabriella'yı görmeden önce onun varlığını umursamıyordum ve onun hakkında fazla bir şey bilmememin nedeni de bu.

Bakışlarımı onun güzel yüzünden ayırıyorum. "Ders çalıştın mı?"

"Hayır."

"İş mi?"

"Ailem kadınların çalışmasını onaylamıyor."

"Gördüğüm kadarıyla ailenizle yakın değilsiniz sanırım?" "Yakın değilim."

İyi olur. Dario'yu onlar hakkında endişelenmekten kurtaracak.

"Arkadaş mı, tanıdık mı?"

Bazen arkadaşlar aileden daha büyük bir baş belası olabiliyor. Başını iki yana sallıyor. "Hayır."

"Ailen sana baktı mı?"

Hemen cevap vermeyince şaşıyorum ve gözlerim tekrar yüzüne kayıyor.

"Temel ihtiyaçlarımı karşıladılar" diye cevap vermeden önce bir konuda ikilemde kalmış gibi görünüyor.

"Ama?"

"Muhtemelen er ya da geç öğreneceksin," diye mırıldandı, sesi biraz sinirli çıkıyordu. "Sosyal medyadaki makyaj ve cilt bakımı eğitimlerinden ekstra para kazanıyorum."

Sosyal medyayı zaman kaybı olarak görüyorum ama ailesinin çalışmasını istememesine rağmen kendi gelirini elde etmeye çalışmasından etkilendim.

Söyledikleri hakkında yorum yapmadan soruyorum: "Sağlığın nasıl? Herhangi bir sorun var mı?"

"Hayır."

"Bilmem gereken zihinsel sorunlar mı?"

"Hayır."

"Doğum kontrolü mü?"

Yanakları tekrar kızarıyor ve derin bir nefes çektikten sonra oflayarak bırakıyor. "Bir ilişkim olmadığı için doğum kontrolüne ihtiyaç duymadım."

"Yani, daha önce hiç erkek arkadaşın olmadı mı?"

"Erkek arkadaşım yok," diye iç geçiriyor, sorulardan rahatsız olduğu belli. "Ama Stefano ile nişanlıydım," diye belirtiyorum.

"İsteyerek değil ve buna bir ilişki demek de zor."

"Kuzenim sabrıyla tanınmaz," diyorum gömleğimin manşetlerini açarken. Kumaşı dirseklerimin altına kadar yuvarlarken, "Seni çıplak gördü mü ya da sana cinsel bir şekilde dokundu mu?" diye soruyorum.

"*Caro Dio*," diye nefes nefese kalıyor ve yanakları utançtan kıpkırmızı olurken ilk kez kucağında duran ellerine bakıyor. "Hayır. Senin onayını bekliyordu."

Güzel.

Göğsüme bir rahatlama hissi damladığında şaşırıyorum.

Başını kaldırmadan, sesi titreyerek "Az önceki soruma cevap verecek misiniz?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve daha önce oturduğu koltuğa doğru bir el sallıyorum.

Carlo kalkıyor ve yanıma gelip yerini almadan önce Gabriella'nın diğer sandalyeye geçmesine yardım ediyor.

Uçuş görevlisi bana bir bardak viski daha getiriyor ve arkama yaslanıp gözlerimi kapatmadan önce birkaç yudum alıyorum.

Gerçekte kim olduğunu anlamaya çalışırken Gabriella'nın cevapları zihnimi dolduruyor. Güçlü ve masum görünüyor, daha önce karşılaşmadığım bir kombinasyon.

Bölüm 4

Gabriella

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor, korku tenimi kaplıyor ve bir şekilde hayatta kaldığım sorgulamadan dolayı sinirlerim yıpranmış durumda.

Damiano'nun yanında oturduğum son kırk dakika hayatımın en sinir bozucu anlarıydı.

Kolunu tuttuğum için elim hâlâ karıncalanıyor. Uçak havalandığında o kadar korkmuştum ki onu tuttuğumu fark etmemiştim.

İzni olmadan ona dokunduktan sonra hâlâ hayatta olduğum için mutlu olabilirim.

Elimi çekmeden bir saniye önce, parmak uçlarımın altında onun gücünün dalgalandığını hissettim.

Kabinin diğer tarafında oturduğum yerde bile Damiano'dan gelen şiddetli enerjiyi hissedebiliyorum.

Soruma cevap vermeyi reddetmesi beni endişelendiriyor. Beni kendisi için aldığını düşünmek aptallık olur. Benim için daha kötü bir şey planlamış olabilir.

Dio.

Panik atak beni alt etmekle tehdit ederken çaresizce nefes alıyorum.

Yaşadığım onca şeyden sonra sinir bozucu durumlara alışkın olduğumu sanırsın.

Ailemin ellerine katlandım ama Damiano Falco ve adamlarıyla özel bir jette oturmak beni dehşete düşürüyor.

Gerilim dolu dakikalar yavaş yavaş geçiyor, daha önce hiç yaşamadığım bir işkence biçimi.

Kulübenin etrafına bakıyorum, adamların çoğunun derin uykuda olduğunu fark ediyorum.

Damiano da dahil.

Yanında oturan muhafızı, uyanık olan diğer tek kişidir.

Uçuş ekibi dışında tabii ki.

Derin bir nefes alıyorum ve zayıf sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak yavaşça bırakıyorum. İşe yaramıyor çünkü belirsiz geleceğim içimi korkuyla titretmeye devam ediyor.

Belki de beni başkasıyla karıştırıyordur?

Tabii evleneceksem. Beni tamamen farklı bir nedenden dolayı almış olabilir.

Ama ne?

Cosa Nostra'nın seks köleliği yaptığı bilinmese de, bu korkunç düşünce hala aklımdan geçiyor.

Hayır, sebebi bu değil.

Bana bir bluz giydirdi ve adamlarına bana bakmamalarını söylediğini duydum. Demek ki erdemim onun için değerli.

Bakireler çok pahalıya satılır.

Gözlerim *Capo dei Capi*'ye kilitlenirken bu korkunç düşünce karşısında sertçe yutkunuyorum. Uyuyor gibi görünse de hâlâ çok tehlikeli görünüyor.

Kaşlarının arasında bir çatıklık var ve ağzı acımasız bir çizgiye oturmuş.

Hiç rahatlayıp rahatlamadığını merak ediyorum. Gülme yeteneği var mı?

Daha önce gördüğüm o kısacık gülümseme aklıma geliyor. Sadece bir saniyeliğine, ama yüzü ölümcülden düpedüz ateşli bir hale dönüştü.

Damiano'ya bakarken siyah saçlarını, kolayca taştan oyulabilecek yüz hatlarını ve çenesindeki koyu renkli kılları inceliyorum.

Bakışlarım geniş omuzlarına ve kaslı pazularına kaymadan önce boynuna iniyor.

Ön kollarını ve derisinin altında kıvrılan damarları gördüğümde midemde tuhaf bir his hissediyorum. Sanki karnımda bir şey dönüp duruyor ve gözlerim yüzük parmağı çıplak olan sol eline kilitlendiğinde, bu his göğsüme yayılıyor.

Gözlerim tekrar Damiano'nun yüzüne döndüğünde ve ağzının etrafını saran acımasız çizgileri gördüğümde başımı sallıyorum.

Sonra beni bir şahin gibi izleyen muhafızıyla göz göze geliyorum.

Mırıldanmadan önce başını yavaşça sallıyor, "Ne düşünüyorsan bırak."

Saçmalık.

Gözlerimi gardiyaninkilerden ayırıp kollarımı kendime doluyorum.

Umarım adam patronunu öldürmeyi planladığımı düşünmez.

Uzun uçuşun bir noktasında uçuş görevlisi herkese yemek veriyor. Aç olmasam da kuzu incik ve patates püresinin bir kısmını yiyorum çünkü bir daha ne zaman yemek yiyebileceğimi bilmiyorum.

Hepimiz yemeklerimizi yedikten sonra Damiano ve korumasının ciddi bir sohbeta daldığını fark ediyorum.

Umarım gardiyan o dinlenirken ona baktığımı söylemez.

Elimi kaldırarak, parmaklarımı gerilim tipi bir baş ağrısının oluştuğu alnıma siliyorum.

Uçuşun ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok ve uyuyamadığım için oturup hiçbir şeye bakamıyorum. Düşüncelerim olan biten her şey ve belirsiz geleceğimle boğulmuş durumda.

Ailem muhtemelen sadece Damiano'nun beni almasından ne kazanacaklarını önemsiyor. Güvenliğim konusunda kesinlikle endişelenmiyorlar ve beni özlemeyecekleri de kesin.

Bana ne olacağı kimsenin umurunda değil.

Bu düşünce göğsümde kederli bir his uyandırıyor.

Çenemi kaldırarak derin bir nefes alıyorum ve içimdeki kasvetli duyguyu zorla bastırıyorum.

Benim de var.

Dayaktan, açlıktan ve yıllarca ihmal edilmekten kurtuldum. Geleceğimde ne olursa olsun hayatta kalacağım.

Uçuş görevlisi on dakika içinde ineceğimizi anons ettiğinde midem bulanıyor.

Kahretsin, yememeliydim.

Ellerim kolçakları sıkıca kavıyor, kendimi desteklemeye çalışırken tırnaklarım pahalı deriyi kazıyor.

Damiano'nun koruması emniyet kemerimi açarken aniden "Gel," diyor.

Dirseğimden tutarak ayağa kalkmama yardım ediyor ve bir kez daha Damiano'nun yanındaki koltuğa yönlendiriliyorum.

Ben hızla emniyet kemerini bağlarken Damiano kucağıma bir kese kâğıdı koyuyor. "Hastalanacaksan poşeti kullan," diye mırıldanıyor, sesi sert. "Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum.

Damiano'nun yanında oturmak beni çok daha gergin hissettiriyor ve ellerimi kucağımda birbirine kenetliyorum.

Neden yanına oturmamı istediği konusunda kafam karıştı.

Muhtemelen sizi yakın tutmak içindir, böylece uçak indiğinde kaçmaya çalışmazsınız.

Uçak aniden alçalıyor ve karnım korkuyla dönüyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve Damiano'nun kızıp kızmayacağını umursamadan kolunu tutuyorum.

Bu sefer kumaş yok ve teninin sıcaklığını hissediyorum.

Uçak tekrar alçalıyor ve ben bir gıcırta çıkarıyorum.

"Tanrım," diye hırılıyor Damiano yanımda. "Tırnakların çok keskin."

Elimi tuttuğunda gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve elimi kendi eline götürdüğünü görüyorum.

Bir an için uçağı unuttum.

Parmakları parmaklarımı sıkıca sardığında aklım başımdan gidiyor, ama sonra uçak piste inerken titriyor. Eğer emniyet kemeri olmasaydı, güvende olmak için Damiano'nun kucağına tırmanırdım. Onun yerine başımı çevirip yüzümü pazusuna bastırıyorum ve dudaklarımdan bir ciyaklama daha kaçıyor.

Uçak frene basıyor ve bedenim sarsıntının şiddetiyle sarsılıyor. Diğer elimle Damiano'nun pazusunu kavıyorum ve emniyet kemerinin izin verdiği kadar ona yaklaşıyorum.

Uçak hızla yavaşlıyor ve ilk fark ettiğim şey soluduğum havayı dolduran koku oluyor. Sıcak ve erkeksi, baharat notaları ve zengin bir şey.

Ellerimin altında hissetmeden önce gücün kokusunu alabiliyorum.

Damiano bir şey söyleyemeden, yüzüm alevler içinde kalırken kendimi geri çekiyorum.

"Ben apo-"

"Tekrar yapmaya niyetlendiğin bir şey için özür dilemeyi bırak," diye homurdanıyor emniyet kemerini çözüp ayağı kalkarken. "Gel."

Yine mi? Bu beni başka bir yere götürmeyi planladığı anlamına mı geliyor?

Hızla emniyet kemerimden kurtuluyorum ve ayağı kalkıyorum. Damiano'nun koruması bir kez daha kolumu tutuyor ve patronunun yolundan çekilmem için beni yana çekiyor.

Damiano ceketini silkmeden önce kollarını düzeltirken muhafızların yarısı uçaktan ayrılır.

Ancak muhafızlardan biri güvenli olduğunu işaret ettiğinde Damiano merdivenlerden aşağı iner.

Korumasını takip ediyorum ve adamın eli üzerimdeyken mırıldanıyorum, "Beni sürükleyeceksen, en azından adını bilmeliyim."

"Carlo," diye mırıldanıyor. "Ben güvenlik şefiyim ve Damiano'nun ikinci adamıyım."

Damiano kadar tehlikeli olmalı, hatta daha fazla.

New York'ta hava Palermo'dan çok daha soğuk ve özel jetten uzaklaşırken titriyorum.

Bir SUV'ye ulaştığımda Damiano ile birlikte arka koltuğa tırmanıyorum. Cebinden telefonunu çıkartıyor ve mesajlara ve e-postalara cevap vermekle meşgul oluyor.

Carlo motoru çalıştırdığında gösterge tablosuna baktım ve saatin akşam dokuz olduğunu fark ettim. İki lke arasındaki saat farkını unutmuşum.

Havaalanından uzaklaşırken, yabancı manzaraya ya da geceleyin görebildiğim kadarına bakıyorum.

New York'u keşfetmeme izin verilecek mi merak ediyorum. Muhtemelen verilmez.

Sanki bir hapishaneden diğerine naklediliyormuşum gibi hissediyorum ve yeni mdrmn nasıl biri olacağını ancak Tanrı bilir.

Bölüm 5

Gabriella

Gözlerim bir yüksek binadan diğerine dalıyor ve gecenin bu geç saatinde arabaların ve insanların koşuşturması karşısında nutkum tutuluyor.

Bir saatlik yolculuktan sonra, SUV bir yeraltı otoparkına giriyor ve ancak dışarı çıktığımızda diğer korumaların bizi takip etmediğini fark ediyorum. Eşyalarım ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Gel," diye mırıldandı Carlo.

Damiano ve korumasını asansöre kadar takip ediyorum, bir adamdan diğerine dikkatle bakarken vücudumdaki kaslar geriliyor.

Onlarla yalnız kalmak çok sinir bozucu.

Asansörün bir konut katında açılması yerine, kapılar çatıda açılmaktadır.

Helikopteri gördüğümde midem ayağa kalkıyor ve ağzım kuruyor.

Olamaz.

Damiano'nun daha önce yaptığı yorumun nedeni de buydu.

Rüzgar çatıda buz gibi esiyor ve ben kollarımı ısıtmaya çalışıyorum.

Helikopter özel jet kadar güvenilir görünmüyor ve içine tırmanırken titremeye başlıyorum.

Damiano yanıma oturuyor, kısıtlı alan nedeniyle bana çok daha yakın oturuyor. Yanlarımız birbirine değiyor ve ben onun vücut ısısından biraz çalmaya çalışıyorum.

Pervaneler havayı yarmaya başladığında ve gürültü kabini doldurduğunda, panik sesi çıkarmamak için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum.

Damiano bana bir kulaklık uzattı. "Tak şunu."

Bana söyleneni yapıyorum ve helikopterin gürültüsünü engelliyor.

Uçak havalanmaya başladığında, bir çığlığın dudaklarımdan dökülmesine engel olamıyorum ve bu kez Damiano'nun kalçasını tutuyorum.

Başımı eğip kendi içime kıvrılıyorum, bu sırada midem serbest düşüşle yere iniyormuş gibi hissediyorum.

Havalandığımızda Damiano'nun kulaklıktan gelen sesini net bir şekilde duyuyorum, "Bırakın" diye emrediyor.

Elimi çekiyorum ve kollarımı göbeğime sararak gözlerimi açmaya cesaret ediyorum. Aşağıdaki şehrin ışıklarının muhteşem manzarasıyla karşılaşıyorum ve kusmamayı umarak sertçe yutkunuyorum.

Mide bulantısı geçiyor ve üzerlerinden uçtuğumuz binalara bakarak nereye gittiğimizi merak ediyorum.

Kısa süre sonra binaların görüntüsü kayboluyor ve manzaranın değiştiğini fark ediyorum.

Bir gölün üzerinden uçarken dudaklarım aralanıyor, su ay ışığında koyu ve pürüzsüz, kıyıları uzun ağaçlarla kaplı.

Vay canına.

Bir malikaneye yaklaşıyoruz, pencerelerden sıcak ışıklar parlıyor ve dış mekan ışıklarıyla aydınlatılmış bir arazi.

Bu güzel manzara karşısında şaşkına dönüyorum, sonra arazinin her tarafına dağılmış ağır silahlı muhafızları fark ediyorum.

Yeni hapishanemden kaçış yok.

Gözlerim sahibi kadar heybetli görünen malikâneye kayıyor. Üç katlı ev, ailemin evinin beş katı büyüklüğünde.

Helikopter alçalmaya başladığında, Damiano'yu yakalamamak için kendimi daha sıkı tutuyorum.

Bir helikopter pistine iniyoruz ve korumalar kapıları açmaya geliyor.

Rahatlamış bir iç çekişle, kabinden çıkmadan önce kulaklığı hızla çıkarıp koltuğa yerleştiriyorum.

Hava buz gibi ve etrafıma bakarken tir tir titriyorum. Sinirlerim tepeme çıkıyor ve benden ne beklendiğinden emin olamadan Carlo'ya bakıyorum.

Başını girişe doğru eğiyor. "Muhafızlar eşyalarınızı daha sonra getirecek."

Başımı sallıyorum ve boğazımdaki gıcık hissiyle zorlukla yutkunarak Damiano ve Carlo'yu konağın arka girişine kadar takip ediyorum.

Şehirde bir yerde soğuk bir çatı katı bekliyordum, bu güzel mülkü değil.

Çift kanatlı Fransız kapılarına yaklaşırken önce Damiano içeri giriyor, ardından ben. Gözlerim etrafta geziniyor, beyaz duvarları, sanat eserlerini ve pahalı dekoru inceliyorum.

Damiano bizden ayrılıp ters yöne doğru ilerlerken bana bir bakış bile atmıyor.

Carlo'yu büyük merdivenlerden çıkarken takip ettiğimde merkezi ısıtmanın vücudumdaki soğuğu kovalaması beni rahatlatıyor.

Üçüncü kata ulaştığımızda beni bir koridora götürüyor, orada bir kapı açıyor ve bir kez daha başını eğerek, "Şimdilik burada kalacaksın," diyor.

Odaya adımımı atıyorum ve tüm bu lükse göz gezdirirken dudaklarım aralanıyor. Ailem fakir değil ama kendim için hiç bu kadar çok yerim olmamıştı.

Duvarın dibinde kocaman bir yatak duruyor, yatak takımları beyaz ve davetkâr. Tavandan tabana pencereler bana ağaçların ve gölün muhteşem manzarasını sunuyor. Manzara gündüzleri çok daha güzel olmalı.

Carlo'yu görmezden gelemeyerek onunla göz göze geldim ve "Benden ne bekleniyor?" diye sordum.

"Sorun çıkarma, iyi olacaksın. Biraz uyu, sabah konuşuruz," diye mırıldandı odadan çıkmadan önce.

Kapı arkasından kapandığında, kilitlerken rahat bir nefes alıyorum.

o.

Sonunda yalnız kalınca, emin olmadığım gerçekler kafama dank etti ve ne olacağı konusunda endişelendim.

Sırada ne var?

Yorgunluk iliklerime kadar işliyor ve derin bir nefes alarak yatak odasına, küçük oturma alanına, boş gömme dolaba ve muhteşem banyoya bakıyorum.

Yorgunluk kemiklerimde büyümeye devam ediyor. Eşyalarımın ne zaman geleceğini bilmediğimden, biraz uyumaya çalışmadan önce hızlı bir duş almaya karar veriyorum.

Neyse ki banyoda bir bornoz buluyorum. Acele etmek yerine verilen ürünleri kullanarak rutinimi tamamlıyorum.

Kirli kıyafetlerimi ve iç çamaşırlarımı banyoda bırakarak bornozumu üzerime geçiriyorum. El çantamı tuvalet masasının üzerine koyuyorum ve cep telefonumu çıkarıyorum.

Lanet olsun. Umarım gardiyanlar şarj cihazımı paketlemiştir.

Cihazı kontrol ettiğimde Wifi olmadığını fark ettim. Umarım Damiano bana Wifi hizmetinin şifresini verir.

Muhtemelen bir ABD SIM kartı almam gerekecek.

Telefonumun otomatik olarak yeni saat dilimine uyum sağladığını fark edince, yumuşak yorganın altına girmeden önce alarmımı sabah altıya kuruyorum.

Komodinin üzerinde bir uzaktan kumanda fark ediyorum ve onu elime alıp tüm fonksiyonlarına göz atıyorum. Perdeler için düğmeler görünce birine basıyorum.

Perdeler kapanmaya başladığında kaşlarım kalkıyor.

Vay canına. Süslü.

Uzaktan kumandayı tekrar komodinin üzerine koyup yastıklardan birine sokuluyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Saat gece yarısını çoktan geçti ve ben genellikle derin uykudaydım. Evdeyken sabah altıda kalkıp akşam dokuzda yatakta olmam gerekirdi. Çok fazla kural vardı ve eminim Damiano'nun da kendi kuralları vardır. Keşke ne olduklarını bilseydim.

Yatak odasından çıkmama izin var mı?

Peki ya yemek? Evde yaptığım gibi izin istemem gerekiyor mu?

Damiano benimle ne yapmayı planlıyor?

"Dio, Capo dei Capi tarafından kaçırıldım," diye fısıldıyorum şok bir kez daha vururken.

Bana ne olacak?

Zihnim içinde bulunduğum çıkmazla meşgul, ama sonunda yorgunluk galip geliyor ve huzursuz bir uykuya dalıyorum.

Bölüm 6

Gabriella

Geç yatmış olmama rağmen alarmımdan önce uyanıyorum. Perdeleri açmak için düğmeye basıyorum ve yataktan çıkıp pencerelere doğru yürürken üzerimdeki bornozu düzeltiyorum.

"*Dio,*" diye fısıldıyorum gölün üzerinde yükselen güneşin nefes kesici manzarasını gördüğümde.

Bir balkon fark ettim, kapıyı buldum ve kilidini açtım. Kapıyı iterek açtığımda soğuk bir esinti üzerime geliyor. Balkona çıkıyorum ve geniş arka bahçenin iki yanındaki uzun ağaçların enfes görüntüsünü içime çekiyorum.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzara.

Küçük yuvarlak bir masanın yanındaki ferforje sandalyelerden birine oturuyorum ve ayaklarımı bornozla örtebilmek için bacaklarımı yukarı çekiyorum.

Kahretsin, burası Palermo'dan çok daha soğuk.

Kıyafetlerimin New York'un karlı kışları için yeterince sıcak olduğunu sanmıyorum.

Manzaralı doğaya ve araziye dağılmış muhafızlara bakarak düşüncelerimi toparlamaya çalışırken derin bir nefes alıyorum.

Son yirmi dört saat içinde olan her şey zihnimi dolduruyor ve bir kez daha belirsiz geleceğim hakkında endişelenmek zorunda kalıyorum.

Umarım Carlo bugün bana bazı cevaplar verir.

Birinin kapıyı çaldığını duyuyorum ama cevap vermemi beklemiyorlar, onun yerine kapıyı açmaya çalışıyorlar.

Sandalyeden fırlayıp kapının kilidini açmak için acele ediyorum. Kapıyı açtığımda, eşyalarımı içeri taşıyan ve her şeyi yatağın önüne bırakan birkaç muhafızla karşılaşıyorum.

Beni tanıma zahmetine girmeden, hemen tekrar gidiyorlar.

Kapıyı arkalarından kapattım, eşyalarımı aldığım için rahatlamıştım.

"Bavulumu açmadan önce giyineceğim," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Bavulumu boşaltayım mı?

Burada ne kadar kalacağım hakkında

hiçbir fikrim yok. Carlo'yu

gördüğümde sorarım.

Ailem ne giyeceğimi kontrol etmek için burada olmadığından, uyumlu bir dantel iç çamaşırı seti ve daha sıcak tutan kıyafetlerimden birini bulana kadar çantaları karıştırıyorum.

Şık pantolon paçaları bacaklarımın etrafında genişliyor ve onları ikinci bir deri gibi oturan kaşmir bir kazakla eşleştiriyorum.

Giyindikten sonra, makyaj malzemelerimi bulmak için çantaları karıştırmadan önce ayaklarımı bir çift krem topuklu ayakkabının içine sokuyorum. Saç ve cilt bakım ürünlerimi de bulmayı başardığımda yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Görevliler paketlediğinde hiçbir ürünün zarar görmediğini görünce rahat bir nefes aldım.

Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Banyoya gidiyor, cilt bakımı rutinimi uygulamadan önce saçlarımı ve dişlerimi fırçalıyorum.

Kendimi çok daha iyi hissederek tuvalet masasına oturuyorum ve makyajımı dikkatlice yapıyorum.

Nihai sonuçtan memnun kaldığımda, yatağımın üzerindeki örtüleri düzeltiyorum ve telefonumun şarj aletini arıyorum. Tam cihazı prize takmıştım ki kapı bir kez daha çaldı.

Hemen açıyorum ve Carlo'yu gördüğümde daha fazla beklemek zorunda olmadığım için rahatlıyorum.

Kibarca gülümseyerek, "Günaydın." diyorum.

Bana sadece başını salladı ve koridoru işaret etti. "Kahvaltı vakti geldi."

Yatak odasından çıktım ve kapıyı kapattım.

Yürümeye başladık ve ben ona temkinli bir bakış attım. "Soru sorabilir miyim?"

"Evet."

"Burada ne kadar kalacağım?"

"Damiano aksi yönde karar verene kadar," diye mırıldandı.

Kendimi cesur hissederek, "Bana ne yapmayı planladığını biliyor musun?" diye sordum. "Yakında öğreneceksin."

Cevaptan hoşlanmadığım için Carlo'ya kaşlarımı çatıyorum. "Wifi kullanabilir miyim?"

"Sana şifreyi getireyim."

Gazie a Dio.

"Yatak odamdan çıkmama izin var mı?"

"Evet." Merdivenlerin başında duruyoruz ve Carlo benimle göz göze geliyor. "Damiano'nun süitinden ve ofisinden uzak dur. İzin almadan mülkü terk edemezsin."

Çabucak başımı salladım. "Tamam."

Merdivenlerden aşağı iniyoruz, sonra Carlo "Merdivenlerden sıkılırsanız asansör var" diyor.

Başımı sallıyorum ve derin bir nefes alarak soruyorum: "Yemek yememe izin var mı?"

"Evet. Sana mutfağın yerini göstereyim."

Birinci kata ulaştığımızda Carlo, "Damiano'nun annesi ve benimkiyle tanışacaksın. Bayan Falco kördür. Engelinden hiç bahsetmeyeceksin."

"Tamam."

Son teknoloji ürünü bir mutfağa giriyoruz ve Carlo bana her şeyin yerini göstermek için birkaç dakikasını ayırıyor. Adamın yanında gerçekten rahatlamaya başlıyorum.

Siyah beyaz üniforma giymiş bir kadın elinde boş bir tepsiyle mutfağa gelir.

"Martha," diyor Carlo. "Bu Bayan di Bella. Bir süreliğine bizi ziyaret edecek."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, hanımefendi," diyor kibarca.

"Sen de," diye mırıldanıyorum. Mutfaktan çıktığımızda Carlo'ya bakıyorum. "Sorularıma cevap verdiğin için teşekkür ederim."

"Sen bir mahkum değilsin. Sadece sorun çıkarma ve iyi olacaksın."

Onun sözleri midemi sıkan endişeyi biraz daha hafifletti. *Belki de işler düşündüğüm kadar kötü olmayacak.*

Şık bir yemek salonuna girdiğimizde, gözlerim ellili yaşlarının başında ya da ortasında oldukları anlaşılan iki kadından Damiano'ya kayıyor. Çoktan masaya oturmuşlar.

Bakışlarım Damiano'nun solunda oturan kadına kayıyor ve onun ne kadar güzel olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum.

Şimdi Damiano'nun yakışıklılığını nereden aldığını biliyorum.

Damiano masanın başında oturmuş, pastırma dilimlerini küçük parçalara ayırmakla meşgul.

Tabağı annesinin önüne iterek, "Saat yönünde, pastırma üçte ve krep dokuzda" der.

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde tutuyor ve adam elini onun elinin içine koyduğunda parmaklarını öpüyor, sonra da soruyor: "Yolculuk nasıldı? Cettina ve Stefano

iyi mi?"

Carlo bana bir sandalye uzattı ve ben de Bayan'ın karşısına oturdum. Carlo, Damiano'nun sağına otururken Accardi.

Damiano elini annesinin elinden kurtarıırken gözleri bana kayıyor. "Bir misafirimiz var."

"Oh?" Bayan Falco'nun kaşları havaya kalkarken Bayan Accardi bana meraklı bir bakış attı.

"Stefano'nun Gabriella ile evlenmesine izin vermedim. Onun yerine, onu New York'a getirdim. Bir süre bizimle kalacak."

İki kadın arasında bakışırken dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Hoş geldiniz," diyor Bayan Accardi.

Sanki her yerimi inceliyormuş gibi hissediyorum.

Bayan Falco dikkatini tekrar oğluna çevirmeden önce bana doğru başını sallamakla yetindi. "Stefano bu konu hakkında ne söyledi?"

"Tabii ki mutlu değil," diye mırıldanıyor Damiano krepinden bir parça keserken. "Cettina'yı görmedim ama iyi olduğuna eminim."

"Ah canım," diye iç geçirdi Bayan Falco. "Baldızımı arayıp işleri yoluna koymam gerekecek."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye emrediyor Damiano.

Martha iki tabak yemek getirip Carlo ve benim önüme koydu.

Lokmalar arasında Bayan Falco, "Neden onay vermediniz?" diye sorar.

"Gabriella için başka planlarım var," diye mırıldanır, bu durumdan rahatsız olduğu bellidir.

konuşma.

Dikkatimi önümdeki tabağa veriyorum ve yemeye başlıyorum. Martha yanıma eğiliyor ve usulca soruyor: "Meyve suyu, kahve ya da çay ister misin?"

Hizmetçiye sıcak bir gülümseme veriyorum. "Kahve lütfen." Bana dumanı tüten bir fincan kafein doldurduğunda, "Teşekkür ederim" diye mırıldanıyorum.

"Çok genç görünüyorsun. Kaç yaşındasın, Gabriella?" Bayan Accardi soruyor. "Yirmi üç yaşındayım" diye cevap verirken ses tonumu saygılı tutuyorum.

Bayan Falco yüzünü bana doğru çeviriyor, gözleri boş boş ileriye bakıyor. "Kahvaltıdan sonra birbirimizi daha iyi tanıyacağız."

"Çok isterim" demeden önce gözlerim Damiano ile annesi arasında gidip geliyor.

Ben yemek yerken Bayan Falco Damiano'ya "Bir süre evde olacak mısınız?" diye sordu.

"Önümüzdeki birkaç hafta Manhattan ile malikâne arasında mekik dokuyacağım," diye yanıtıyor ağzının kenarlarını peçeteyle silmeden önce. Ayağa kalkarak, "İyi günler anne," diyor.

Eğiliyor ve yemek odasından çıkmadan önce başının tepesine bir öpücük konduruyor.

Odadaki gerginliğin çoğu Damiano ile birlikte gidiyor ve omuzlarım biraz rahatlıyor.

Bir muhafız yemek odasına girerek Bayan Accardi'nin yanına oturur. Gözleri Carlo ve benim aramda gidip geliyor.

"Bu Gabriella di Bella. Bir süre bizimle kalacak," diyor Carlo ona. Muhafızı işaret eder, sonra da açıklar: "Gerardo malikânenin güvenliğini denetler. O Bayan Falco ve annemin koruması."

"Hoş geldiniz," dedikten sonra kahvaltısını getiren Martha'ya dikkat kesiliyor.

"Memnun oldum," diye mırıldandım.

Carlo ayağa kalkarken, "Gerardo, Gabriella'ya Wifi şifresini ver," diye emrediyor.

Bayan Accardi de oturduğu yerden kalkarak oğlunu yemek odasından dışarı kadar takip eder.

Yemeğimi bitirdiğimde, herkes bitirene kadar beklemeli miyim yoksa gidebilir miyim emin değilim.

Gerardo ve Bayan Falco'ya bakıyorum ve sandalyesini geriye ittiğinde, "Gabriella, oturma odamda bana katıl," diyor.

Ayağa fırlıyorum ve ona yardım edip etmemem gerektiğinden emin olamadan, onu takip ederken midem düğümleniyor.

Koridordan geçip pencerelerinden güneşin içeri süzüldüğü oturma odasına gittiğinde şaşırıyorum.

Oturuyor ve başını dik tutarak bana doğru bakıyor. "Lütfen, oturun."

Karşısında bir sandalye seçiyorum ve ellerimi kucağımda kavuşturarak kışımı kenarına yaslıyorum.

"Gergin olmayın" diyor.

Neredeyse başımı sallayacaktım ama onun yerine "Tamam" diye mırıldandım. "Daha önce Amerika'yı ziyaret ettin mi?" diye soruyor.

"Hayır, bu Sicilya'dan ilk ayrılışım." "İngilizcen çok iyi," diye iltifat ediyor.

"Ailem beni ekstra derslere gönderdi," diye bilgi verdim.

"Sağ salim indiğini bildirmek için onları aradınız mı?" Başımı salladım. "Hayır. SIM kart almam gerekiyor."

"Ev telefonunu kullanabilirsin."

Bir an tereddüt ettim ama Damiano'nun annesine yalan söylemekten korktuğum için, "Benim için endişelendiklerinden şüpheliyim ve cevaplayamayacağım sorular soracaklar, bu yüzden onları aramamayı tercih ederim," dedim.

Alnında bir kaş çatılırken sol kaş kalkıyor. "Ailenle yakın değil misin?"

"Hiç de değil."

"Çok yazık," diye mırıldanıyor.

Bayan Accardi oturma odasına gelir ve Bayan Falco'nun yanına oturur. İki kadın da bana bakarken, yeniden gergin hissetmeye başlıyorum. "Ne hakkında konuşuyoruz?" diye soruyor Bayan Falco.

"Gabriella'yı tanımaya çalışıyoruz," diye cevaplıyor Bayan Falco. Dikkatini tekrar bana çevirerek, "Süitinizde her şeyi istediğiniz gibi buldunuz mu?" diye soruyor.

"Evet. Teşekkür ederim. Oda çok güzel."

"Bir şeye ihtiyacın olursa Martha'ya haber ver." "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Bayan Accardi bana meraklı bir bakış attıktan sonra öne doğru eğilip fısıldıyor: "Damiano'nun seni neden konağa getirdiğini biliyor musun? Carlo'ya sordum ama bana söylemedi."

Başımı salladım. "Ne yazık ki bilmiyorum."

Bayan Falco'nun yüz ifadesi de meraklı bir hal alır. "Toplantıda ne oldu?"

"Fazla değil," diye cevap veriyorum. "Bay Falco, korumalarına eşyalarımı toplamalarını emrettiğinde ailemin evinde bir saatten fazla kalmamıştı. Her şey çok hızlı oldu. Neden onay vermediğine dair herhangi bir açıklama yapmadı."

"Yirmi üç yaşında olduğunuzu mu

söylemiştiniz?" Bayan Falco soruyor. "Evet, hanımefendi."

Sanki iğrenmiş gibi burnunu kıvrıyor. "Stefano neredeyse elli yaşında. Bu senin yaşının iki katı!"

Kabul etmeden önce zorlukla yutkunuyorum, "Evet."

"Damiano doğru olanı yaptı," diye mırıldanıyor annesi koltuğunda arkasına yaslanırken. "Stefano böyle genç bir gelinden ne istiyor?"

"Biliyor musunuz," diye homurdanıyor Bayan Accardi.

Bayan Falco başını sallar. "Stefano kendi yaşında biriyle evlenmeli." Tekrar bana doğru baktı. "Damiano senin için her ne planladıysa, yeğenimle evlenmekten çok daha iyi olacaktır."

Bu sözler aslında beni rahatlatıyor ve biraz da bunaltıyor. Göğsümde garip bir his oluşurken kadınlara bakıyorum.

"Umarım öyledir," diye fısıldıyorum.

"Söyleyin bize, boş zamanlarınızda ne yapmaktan hoşlanırsınız?"

Bayan Accardi soruyor. "Sosyal medya için cilt bakımı ve makyaj eğitimleri hazırlıyorum."

"Güzellik uzmanı olmak için mi okudunuz?" Bayan Falco soruyor. Tamamen rahatlıyorum ve aslında sohbetten keyif almaya başlıyorum. "Hayır. Her şeyi YouTube'da izlediğim videolardan öğrendim."

Onlar bana başka bir soru soramadan Martha oturma odasına geldi.

"Eşyalarınızı boşaltabilir miyim, Bayan di Bella?"

Koltuktan kalkarken "Bırakın yardım edeyim," diyorum. Bayan'a bakıyorum. Falco ve Bayan Accardi, "İzninizi isteyebilir miyim?" diye soruyorum.

"Elbette," diye yanıtlıyor Bayan Falco. "Yerleştikten sonra tekrar bize katılın."

"Tamam."

Martha'yı oturma odasından çıkarken takip ediyorum, keyifli sabahtan sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Yatak odama ulaştığımızda, bu hoş duygu kaybolmaya başlıyor ve kısa süre sonra endişe geri dönüyor çünkü Damiano'nun benimle ne yapmayı planladığına dair hala hiçbir fikrim yok.

Bölüm 7

Damiano

Verandada durmuş, gözlerim arka bahçede ve korumalarda gezinirken, bir hareket duyduğumda arkama bakmıyorum.

Annemin adımlarını tanıyorum ve kendimi milyonlarca soruya hazırlayarak onunla yüzleşmek için dönüyorum.

Şezlonglardan birine oturur ve "Greta kızın çok güzel olduğunu söylüyor" der.

Yaklaşıyorum ve sandalyelerden birine oturuyorum. Bakışlarım annemin üzerindeyken, "Greta Teyze haklı," diye mırıldanıyorum.

"Gabriella'yı kendin için mi aldın?" diye soruyor, doğrudan konuya girerek.

"Hayır." "Dario ile Gabriella arasında bir evlilik ayarlayacağım" demeden önce açık Fransız kapılarına bakıyorum.

"Oh." Annemin kaşları havaya kalktı. "O çok tatlı bir çocuk. Ona iyi davranacaktır."

"Ona iyi davranırsa iyi olur," diye mırıldanıyorum. "Her zaman çok korumacı," diye kıkırdıyor annem.

"Ona söyleme. Görücü usulü evlilikten haberdar edilmeden önce Dario ile konuşmam gerekiyor."

"Tamam." Derin bir nefes alıyor, sonra yavaşça bırakıyor ve soruyor: "Stefano nişanlısını aldığın için çok mu üzgün?"

"Muhtemelen."

Bakışlarım annemin yüzünde geziniyor, sonra gözlerindeki boş bakışa kilitleniyor.

Babamı öldürdüğüm gece görme yetisini kaybetti. On dokuz yıl oldu ve ben hala o gecenin her saniyesini hatırlıyorum.

Onu döverken annemin çığlıkları.

Kafasına yediği tekme onu üç hafta komada bıraktı. Kanı tahta döşemelere bulaştı.

Aklımı kaybettim ve babamı çıplak yumruklarımınla öldüresiye dövdüm. İşim bittiğinde tanınmaz haldeydi.

Bu benim tüm hayatımı değiştirdi ve on dokuz yaşında Cosa Nostra'nın başına geçtim.

O zamanlar Carlo'nun annesi bizim hizmetçimizdi ve Carlo ile birlikte büyüdüğüm için güvendiğim tek erkek oydu. Annelerimizi, küçük bir ordunun onları yirmi dört-yedi saat koruduğı bu malikaneye taşıdık.

İmparatorluğumu kurarken Carlo hep yanımdaydı. Yakın arkadaşım olarak gördüğüm diğerk tek kişi Angelo, Cosa Nostra'nın liderlerinden biri.

Franco, Renzo ve Dario'yu önemsiyorum ama Angelo ile daha iyi anlaştım. O beni anlıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Annem soruyor. "Her şeyi," diye fısıldıyorum.

Ayağı kalkıyor ve elini bana uzatıyor. Elini tutuyorum ve başımı karnına yaslamadan önce onu kendime doğru yönlendiriyorum. Elini saçlarımın üzerinde gezdirdiğinde gözlerimi kapatıyorum.

"Omuzlarında çok fazla yük var," diye mırıldanıyor. "Senin için endişeleniyorum."

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. "Benim için endişelenme."

"Başkaları için sen *Capo dei Capi*'sin, ama benim için her zaman benim küçük oğlum olacaksın. Her zaman senin için endişeleneceğim."

Ağzımın kenarı kalkıyor ve ayağı kalkıp eğilerek onu göğsüme doğru sımsıkı sarıyorum. "*Ti voglio bene*, Mamma."

"Seni daha çok seviyorum, *mio figlio*."

Carlo verandaya çıktı ve "Hazır mısın?" diye sordu.

Annemden uzaklaşırken başımı salladım ve "Manhattan'a gidiyorum. Hafta sonu evde olmaya çalışacağım."

"Tamam." Kolumu okşadı. "Dışarıda dikkatli ol."

"Her zaman."

Başının tepesine bir öpücük kondurarak Carlo'yla birlikte helikopter pistine doğru yürüyorum.

Kulübün tamamını gören özel salonumda otururken Emilio ve Vito'nun inşaat projeleri ve kulüplerle ilgili güncellemelerini dinliyorum.

"Sendikalar herhangi bir sorun çıkarmadı," diyor

Emilio. Başımı salladım. "Bu iyi bir şey."

"Şerefsizin biri otelin yakınına bir gökdelen inşa etmeyi planlıyor.

Hudson Nehri'nin manzarasını kapatacak."

İçimi çekerek mırıldandım: "Araziye inşaat yapma konusundaki fikirlerini değiştirin ve araziyi bize satsınlar."

Adamlarım iyi eğitilidir ve işi bitirmek için gereken her türlü gücü kullanacaklardır.

Öğrenmem gereken en zor şeylerden biri buydu - adamlarıma işlerini yapmaları için güvenmek ve her şeyi kendim yapmamak.

Ayağa kalktıklarında Vito'nun hafif topallayarak yürümesi, bana Angelo'nun Vittoria'yı incittiği için onu ayağından vurduğu zamanı hatırlattı.

"Vito, ayağın nasıl?" diye sordum.

"Şimdi bir ağrı kesici alacağım patron. Endişelenecek bir şey yok."

Telefonumu elime almadan önce başımı sallıyorum. Cosa Nostra'nın diğer dört lideriyle grup sohbetini açarak bir video görüşmesi başlatıyorum.

Hepsinin yüzü ekranı doldurduğunda, "Yarın sabah dokuzda kulübümde bir toplantı var. Geç kalmayın."

Franco esnemedi önce "Mesaj atabilirdin," diye mırıldandı.

Adamın evde üçüzleri var, o yüzden görmezden geliyorum.

"Bebekler seni uyutmuyor mu?" Angelo

soruyor. "Evet. Ne yapacağımı biliyorsun," diye

kıkırdar Franco.

Angelo ve Vittoria ikinci çocuklarını bekliyorlar.

Aile büyüyor ve herkesi güvende tutmak için omuzlarıma daha fazla baskı biniyor.

Telefonu kapatmadan önce "Yarın görüşürüz," diyorum.

"Sorun nedir?" Carlo soruyor.

"Hiçbir şey."

Bana özel seçkimden bir bardak viski dolduruyor. İçkiyi bana uzatırken kaşlarını kaldırdı.

"Hepsi teker teker düşüyor ve aile kuruyor," diye mırıldanıyorum.

"Bu neden bir sorun olsun ki?"

"Sadece korunacak daha fazla insan."

Carlo, kulübün içini gören tek yönlü camın önünde dururken, "Kendi korumaları var," diyor ve bakışları yavaşça tüm insanları tarıyor.

"Dario değil. Herif inatçı ve dikkatsiz." Bir yudum alıp alkolün boğazımı yakmasına izin veriyorum. "Hatırlat da onunla bu konuyu konuşayım."

"Yapacağım."

Viskinin tadını çıkarırken, düşüncelerim Gabriella'ya dönüyor. Yemek odasına girdiğinde, ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Bunu asla itiraf etmeyeceğim.

Gürültülü ama giyim tarzına bayılıyorum.

Tanrım. Biriyle yatmam lazım.

En son ne zaman bir kadınla birlikte olduğumu hatırlamıyorum.

Altı ay mı?

Kaşlarımı çatarak Carlo'ya bakıyorum. "En son ne zaman biriyle yattım?" "Siktir." Başını sallıyor. "Sarışın olan mı?"

"Ne sarışını?"

Bir kıkırdama çıkarır. "Uzun zaman oldu diyelim."

Aylardır bir kadının arkadaşlığına ihtiyaç duymadığım için endişelenmeli miyim?

Birden, özel jet indiğinde Gabriella'nın yanıma doğru eğildiği anı aklıma geliyor ve neredeyse bir hırıltı çıkarıyorum.

Siktir, hayır.

Ayağa kalkıp, bu istenmeyen anıdan uzaklaşmak için salondan dışarı çıktım.

"Nereye gidiyoruz?" Carlo yanıma geldiğinde soruyor. "Çatı katına."

Yalnızlığa ihtiyacım var, böylece son iki gün boyunca insanların arasında kaldıktan sonra yeniden şarj olabilirim.

Araca bindiğimizde Carlo, "Akşam yemeği için bir şeyler sipariş etmemi ister misin?" diye sordu.

"Elbette."

Pencereden dışarı bakıyorum ve bir kez daha Gabriella aklıma geliyor.

Dün gece helikopterde, kalçamı kavradığında, içimde istenmeyen bir çekim patlaması oldu.

Alnımda bir çatıklık oluşuyor ve parmaklarımı dudaklarıma silerken kadını düşüncelerimden zorla uzaklaştırıyorum.

Carlo cipi yeraltı otoparkında durdurduğu anda kapıyı iterek açıyor ve dışarı çıkıyorum. Gözlerim etrafta geziniyor ve tüm korumalarımın yerlerinde olduğunu görerek asansöre doğru yürüyorum.

En üst kata çıkarken Carlo, "Biftek sipariş edeceğim." der.

"Tamam."

Kapılar açıldı ve çatı katına girdim. Boynumdaki kravatu gevşeterek yatak odasına yöneliyorum ve "Duş alacağım. Yemek geldiğinde bana haber ver."

"Yapacağım."

Banyoya girip soyunmadan önce muslukları açıyorum. Kısa süre içinde banyo buharla doluyor ve duşa girdiğimde ılık su vücudumu sarıyor.

Düşüncelerim Gabriella'ya dönüyor ve bir iç çekiyorum. Onunla Dario arasındaki evliliği ayarladıktan sonra, kendimi düşünmeye başlamam gerekecek. Bir varise ihtiyacım var ve artık gençleşmiyorum.

Ama kim?

Kahretsin, gerçekten önemli değil. Kadın çocuk doğurabildiği sürece, ben iyiyim.

Vücudumu yıkamaya başlarken içimi çektim.

Dört gözle beklediğim son şey evlenmek. Zamanım kısıtlı ve bakmam gereken başka bir kişi olması sadece yorgunluğumu artıracak.

Şu anda endişelenecek bir şey değil.

Miguel ve adamlarını New York'tan çıkarmaya odaklanmalıyım. Sorun halledildikten ve Dario Gabriella ile nişanlandıktan sonra, kendime bir eş bulma fikrini tekrar gözden geçireceğim.

Bölüm 8

Gabriella

Süite yerleşmem bütün günümü aldı ve akşam yemeği için yemek odasına girdiğimde Bayan Falco ve Bayan Accardi çoktan masaya oturmuşlardı.

"Bugün nerede saklanıyordun?" Bayan Accardi soruyor.

"Her şeyi yerleştiriyordum." Masaya oturuyorum ve Gerardo da bize katıldığında ona belli belirsiz bir gülümseme veriyorum.

Martha yemekleri getiriyor ve önüme bir tabak spagetti ve köfte koyduğunda fısıldayarak "Teşekkür ederim" diyorum.

Gerardo bana, "Seni odanda aradım ve Wifi şifresini komodinin üzerine bıraktım," diye bilgi verdi.

"Teşekkür ederim."

Güzel, artık sosyal medya sayfalarımı kontrol edebileceğim.

Lanet olsun, bana gönderilecek promosyon ürünleri için bir adrese ihtiyacım olacak.

Gerardo'ya bir göz attıktan sonra, "Paketleri almak için hangi adresi kullanabilirim?" diye soruyorum.

Alnında bir çatıklık oluşur ve bir köfte saplayarak "Ne tür paketler?" diye sorar.

"Bazen sosyal medya sayfalarımnda tanıtmak için makyaj ve cilt bakım ürünleri alıyorum."

Bir an düşündükten sonra, "Eşyaların gönderilebileceği bir posta kutusu ayarlayacağım. Sakın malikanenin adresini verme."

Bu olmayacak, çünkü malikanenin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Tamam." Çabucak başımı salladım, sonra ekledim, "Teşekkür ederim."

Bayan Accardi kendi tabağına odaklanmadan önce Bayan Falco'nun köftelerini daha küçük parçalara ayırıyor.

Çatalıma biraz spagetti koyuyorum ve bir ısırık alıyorum. Çiğnerken yemek arkadaşlarıma bakıyorum ve burada her şeyin ailemin evindekinden çok daha sakin görüldüğünü düşünüyorum.

Ailece hiç yemek yemedik. Hiç yemek yemediğim günler oldu.

Düşüncelerim annemin sözünü d i n l e m e d i ğ i m için beni odama kilitlediği zamanlara kayarken ellerim hareketsiz kalıyor.

Bir keresinde beni dört gün boyunca unutmuştu. Neyse ki banyodan su alabildim.

"Yemekte bir sorun mu var, *Cara*?" Bayan Accardi beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor.

Hızlıca başımı sallıyorum ve yüzümü gülümsemeye zorluyorum. "Hiç de değil. Çok lezzetli."

İç karartıcı düşünceleri zihnimin gerisine iterek yemeye devam ediyorum.

Beni öldürmeyen şey beni güçlendirir.

Hayat karşıma ne çıkarırsa çıkarsın güçlü kalmam gerektiğini kendime hatırlatmak için bu sözleri sürekli tekrarlıyorum. Hiçbir şeyin beni yıkmasına izin vermeyeceğim.

"Yemek yapabilir misin, Gabriella?" Bayan Falco sorar.

"Evet. İyi bir eş olmam için gereken tüm beceriler bana öğretildi," diye cevap veriyorum. Bana doğru bakıyor. "Bu beceriler neleri gerektiriyor?"

"Yemek pişirmek. İğne işi. Temizlik. Sosyal ortamlarda kendimi nasıl idare edeceğimi." Dudaklarımdan dökülen kelimelerden nefret ederek devam etmeden önce bir an tereddüt ediyorum: "Kocama nasıl itaat edeceğimi."

Bayan Falco'nun kaşlarının arasında bir çatıklık oluşur, sonra yemeğinden bir ısırık almadan önce başını sallar.

Yanlış bir şey mi söyledim?

"Ne pişirebilirsin?" Bayan Accardi soruyor. "Çoğunlukla Sicilya yemekleri."

Spagettisinden bir ısırık almadan önce "Favori bir yemeğin var mı?" diye soruyor.

"*Coda alla vaccinara*," diye mırıldanıyorum. "Öküz kuyruğuna bayılırım."

Bir keresinde çok fazla sebze ekledim ve derim morarana kadar tahta kaşıkla eklemlerime vuruldu.

Hatırayı uzaklaştırırken başım sarsılıyor. Çenemi daha yukarı kaldırarak su bardağımı elime alıyorum ve bir yudum içiyorum.

Beni öldürmeyen şey beni güçlendirir.

"Bir gün bizim için de yapmalısın," diyor Bayan Falco. "En son ne zaman *coda alla vaccinara* yediğimi hatırlamıyorum."

Yüzümde kibar bir gülümsemeyle, "Çok isterim" diye cevap verdim.

Hepimiz yemeğimizi bitirdikten sonra Gerardo, Mrs. Accardi ve Bayan Falco, ben tabak çanağı toplamak için geride kalıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor Martha bana doğru koşarak. "Bütün gün seni meşgul ettim. En azından bunu yapabilirim."

Tabakları benden aldı ve başını salladı. "Siz misafirsiniz hanımefendi. Bay Falco bunu duyarsa çok üzülür."

Hizmetçinin başını belaya sokmak istemediğim için yemek odasından çıkmadan önce başımı sallıyorum.

Koridorda Bayan Falco'nun oturma odasına doğru yürürken Gerardo'nun "Yine o aşk kitaplarından birini mi okuyacaksın?" diye sorduğunu duyuyorum.

Bayan Accardi, "Evet, o yüzden kaçsanız iyi olur," diye uyarıyor, sözlerini bir kıkırdama takip ediyor.

Gerardo oturma odasından çıkıyor ve uzaklaşmadan önce bana başıyla selam veriyor.

Aşk kitapları mı?

"Bir bakalım. Nerede kalmıştık?" Bayan Accardi'nin dediğini duydum.

Bayan Falco, "Beau Daisy'ye onu sevdiğini söylemeye gidiyordu," diye cevap verir.

Kapının hemen dışında duruyorum ve Bayan Accardi okurken dinliyorum, "Kamyonetimi Daisy'nin evinin önünde gıcırdayarak durduruyorum ve dışarı fırlayarak patikadan ön kapıya doğru koşuyorum. Kapıyı çalıyorum, açması için sabırsızlanıyorum."

Bayan Accardi duraksıyor, sonra mırıldanıyor, "Ah, kalbim." "Ne?" Bayan Falco sorar. "Şimdi okumayı bırakmayın!"

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ve omzumu duvara yaslıyorum.

"Daisy ön kapıyı açtığında elim havaya kalkıyor ve onu ensesinden kavriyorum. Onu kendime doğru çekerken, gözlerim onun şaşkın bakışlarına kilitlendi. 'Seni seviyorum, Daisy Adams. Seni her zaman sevdim. Benimle Cennet'te kal. Ait olduğun yer burası. Bir şey söylemesini beklerken nefesimi tutuyorum."

"Aww," dedi Bayan Falco.

"Nihayet." "Olamaz," diye mırıldandı Bayan Accardi.

Bayan Falco soluk soluğa, "Neye?" diye sordu.

"Daisy başını sallayarak benden uzaklaştı. 'Hayır. Bana nasıl hissettiğini söylemek için yılların vardı. Ben gidene kadar beklemen hiç adil değil. Onun güzel bakışlarındaki öfkeyi gördüğümde kalbim ortadan ikiye ayrıldı."

"Hayır Daisy," diye fısıldıyor Bayan Falco, kendini tamamen hikâyeye kaptırmış bir halde. "Bir adım geri çekilip başımı

sallıyorum. 'Bunu bize yapma, Daisy.'"

Bayan Accardi bir an duraksıyor ve devam ettiğinde sesini duygu seli dolduruyor.

"Çenesi titremeye başladı, sonra 'Bunu bize sen yaptın' dedi. Kapıyı kapattığında, yoğun kalp ağrısı ruhumu kanatıyor."

Hafif bir hıçkırık duyuyorum ve oturma odasına baktığımda Bayan Accardi ve Bayan Falco'nun üzücü sahne yüzünden burnunu çektiklerini görüyorum.

Bayan Accardi beni fark etti ve gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Gel bize katıl, Gabriella."

Hemen başımı sallıyorum. "Rahatsız etmek istemem."

"Oh, sus. Gel otur."

Oturma odasına girip koltuklardan birine doğru yürüyorum ve oturuyorum.

"Akşam yemeğinden sonra bir saat kitap okumayı seviyoruz," diye açıklıyor Bayan Accardi. "Daha sonra bir TV programının bir bölümünü izliyoruz. İstedığınız zaman bize katılabilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

"Bu kitap çok üzücü ve zaten dörtte üçünü bitirdik. Gabriella'nın kaybolmaması için yeni bir kitaba başlayalım," diyor Bayan Falco.

Bayan Accardi ayağa kalkar ve kitaplığa doğru yürür. Kitapları incelerken, "Canın ne okumak istiyor?" diye soruyor. Bana baktı. "Favori bir türün var mı?"

Başımı sallıyorum. "Büyürken aşk kitapları okumama izin verilmezdi. Ne seçerseniz seçin bana uyar."

"*Caro Dio*. Kitaplarım olmadan ölürüm," diye mırıldandı Bayan Accardi. "Başka ne yapmanıza izin verilmiyordu?"

Saçmalık.

"Ahhh..." Tereddüt ediyorum ama yalan söyleyecek biri olmadığım için dürüstçe cevap veriyorum: "Ailem çok kontrolçüydü. Özellikle de annem. Benim için her şeye o karar verirdi." Kulağa garip gelen bir kıkırdama çıkarıyorum. "Sosyal medya sayfalarımın para kazanmaya başladığımda kendi kıyafetlerimi aldım. Bu onu çok kızdırdı."

"Neden?" Bayan Accardi'nin nefesi kesildi. "Kıyafetlerinizin şık olduğunu düşünüyorum." "Mütevazı kıyafetler giymemi tercih ettiler."

Bayan Accardi bir kitap aldı ve oturmak için geldiğinde Bayan Falco, "Mutlu bir çocukluk geçirmemiştiniz gibi görünüyor. Sağ salim geldiğinizi haber vermek için neden ailenizi aramak istemediğinizi anlamaya başlıyorum."

"Sevgi dolu bir aileden gelmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Gözlerim onun güzel yüzünde geziniyor ve bir an için onun hep kör olup olmadığını merak ediyorum.

Boğazımı temizleyerek ekliyorum: "Sadece burada kalmaktan keyif aldığımı bilmenizi istiyorum."

Bayan Falco, Bayan Accardi'ye doğru bir kaşını kaldırmadan önce, "Bu beni mutlu ediyor," diye mırıldandı. "Hangi kitabı seçtiniz? Bize tanıtımını okuyun."

Bayan Accardi'nin ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor, sonra birden kitabı bana uzatıyor. "Yıllardır okuyorum. Sadece dinlemek bile güzel olurdu."

"Ah." Kitabı ondan alırken, gözlerim arka kapaktaki yazıların üzerinde gezinirken midemde sinirlerim dönmeye başlıyor.

Boğazımı temizliyorum ve çenemi kaldırarak okumaya başlıyorum: "Okuyucular kendilerini destansı bir aşk ve aile bulma hikâyesine hazırlamalıdır. Dikkat: Bu erotik bestseller klima açıkken okunmalıdır."

Erotik mi?

Tereddütlü hissederek birinci bölümle başlıyorum ama kısa sürede hikâyenin içinde kayboluyorum.

İkinci bölüme geldiğimde içimden bir kahkaha kopuyor. "Uhm, bu kitapta küfürler var. Onları okuyayım mı?"

Bayan Accardi cevap vermeden önce kıkırdıyor, "Her kelimeyi okudun, *Cara*. Hiçbir şeyi atlamayın, yoksa hikayeden uzaklaşırsınız."

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor ve okumaya devam ederken gözlerim fincan tabağı gibi büyüyor. "Josephine'in kıvrımlı... ahhh," diye nefeslerini tutmuş bekleyen Bayan Falco ve Bayan Accardi'ye bakıyorum, "kıvrımlı kışına bakınca, onun iyi bir ... *Dio* olacağını şimdiden söyleyebilirim."

Gözlerim sayfanın üzerinde geziniyor ve her müstehcen kelimedede daha da büyüyor. "Vay canına," diye fısıldıyorum, sonra kahramanın kadının ıslak kalbine dalma fantezisi kurduğu bölümü okuyorum. "Vay anasını."

Bayan Falco bir kahkaha patlattıktan sonra, "Zavallı kızın acısına son ver Greta. Başlamak için ona daha evcil bir şey seç."

Bayan Accardi raftan başka bir kitap alırken kıkırdıyor. "Bunda sadece üç acı biber var."

"Acı biber derecesi nedir?" Kitabı ondan alırken sordum.

"Dört ya da beşten fazla baharatlı sahne yok ve bunlar da çok ateşli değil."

Caro Dio.

Okumaya başlıyorum ve üçüncü bölüme geldiğimde, orada burada sadece bir küfür var, rahatlıyorum. Konu gittikçe güzelleşiyor ve ben de okumaya devam ediyorum.

Ana kadın karakterin en yakın arkadaşı tarafından ihanete uğradığı bir sahneye geldiğimde, "Ne berbat bir arkadaş" diye mırıldanıyorum.

"Sanırım biraz çay içmeliyiz. Okuduklarınızdan dolayı susamış olmalısınız," diyor Bayan Falco.

Kitabı yan masaya bırakırken, "Ben çayı hazırlayayım," diye teklif ediyorum. Koltuktan kalktığımda Bayan Accardi elini havaya kaldırıyor. "Size mutfakta katılacağız. "Mutfakta şundan var mı diye bakmak istiyorum. Martha'nın pişirdiği çikolatalı kurabiyeler kaldı."

Bayan Falco ve Bayan Accardi'nin yürümesini bekliyorum ve onları mutfaka kadar takip ediyorum.

Çaydanlığa su doldurduktan sonra çay fincanlarını bulana kadar dolapları karıştırıyorum.

"Buldum onları," diye bağıyor Bayan Accardi ve omzumun üzerinden baktığımda Bayan Falco'nun eline bir kurabiye koyduğunu görüyorum, sonra da bana bir tane ikram etmek için geliyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum bir ısırik almadan önce. Çiğnerken bir yandan da papatya çayı hazırlıyorum.

Bayan Falco ve Bayan Accardi'ye bakıyorum, sonra burada geçirdiğim kısa zamanı düşünüyorum.

Şimdiye kadar kaldığım süre çok keyifliydi. Evde ailemle birlikte olmaktan milyonlarca kez daha iyi.

Umarım Damiano benim için her ne planladıysa onu gerçekleştirmeden önce bir süre ziyaret edebilirim.

Bölüm 9

Damiano

Carlo cipi depolarımdan birinin önünde durdurduğunda kapıyı iterek açtım ve dışarı çıktım. Ceketimi düzeltip yan kapıya yönelmeden önce bakışlarım etrafı tarıyor.

Adamlarım beni görür görmez doğruldular.

Tommy bana doğru koşuyor. "Herifi Mott Haven'da uyuşturucu satmaya çalışırken bulduk. Yanında beş kişi daha vardı ama herifler karşı koydu ve onları öldürmek zorunda kaldık."

Başımı sallayarak uyuşturucu satıcısının yerde oturduğu yere doğru yürüyorum. Adamlarım onu fermuarlı bağlarla bağlamış ve çoktan feci bir dayak atmışlardı.

Mahkûmdan birkaç adım ötede durup, "Bronx ve Brooklyn'de ticaret yapmak çok iddialı. Buna izin verileceğini düşündüren neydi?"

Adam başını kaldırıyor ve gözleri bana kilitlendiğinde korkuyla açılıyor.

Hemen saçmalamaya başladı: "Bize sadece o bölgelerde satış yapmamız söylendi. Bu iş için bize iyi para teklif ettiler. Lütfen, benim bir ailem var. Dışarısı zor. Ben sadece hızlıca para kazanmak istedim."

Ona bakmaya devam ettiğimde hıçkırmaya başladı. "Lütfen. Ben sadece alt tabakadan biriyim. İşi bana Leroy adında bir adam verdi. Elimdeki tüm bilgi bu kadar patron."

İçimi çekerek gözlerimi Tommy'ye çeviriyorum. "Leroy'u bul." "Peki patron."

"Yani gidebilir miyim?" diye sorar satıcı, sesi umut doludur.

Ona bir kez daha bakmadan arkamı dönüp yan kapıya doğru yürüyorum.

"Hayır! Bekle! Bekle!" diye bağırıyor bir silah sesi havada çınlamadan hemen önce.

SUV'ye ulaştığımda yolcu kapısını açtım ve duraksayarak şöyle dedim: "Sokakları daha fazla adamın temizlemesini istiyorum. Eğer alttakileri yok edersek, Miguel'in kârını azaltmış oluruz. Şerefsiz en acıyan yerinden vurun."

"Hallediyorum," diye mırıldanıyor Carlo.

SUV'ye tırmanırken, öfke ve hayal kırıklığı göğsümde kaynıyor.

Miguel'in uyuşturucularının şehrimden gitmesini istiyorum.

Telefonumu çıkarıyorum ve Cosa Nostra'nın diğer liderleriyle grup sohbetine giriyorum. Bir görüntülü arama başlatıyorum ve sadece Angelo, Franco ve Renzo cevap verdiğinde kaşlarımı çatıyorum.

"Dario nerede?"

"Muhtemelen bale şirketindedir," diye yanıtlıyor Renzo. "Yaklaşan gösteriyle meşguldür."

Doğru.

"Yarın saat dokuzda kulübümde bir toplantı var."

"Bugün Cumartesi," diye mırıldandı Renzo.

"Ne demek istiyorsun?" Ona bir kaşımı kaldırarak soruyorum. Başını sallıyor. "Orada olacağım."

"Çok kahve içsen iyi olur" diyor Franco.

Angelo'nun ağzının köşesi kalkıyor. "Yarın görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

Carlo bizi helikopterin beklediği çatı katına götürüyor ve asansöre binip çatıya çıkarken, "Hafta sonunu evde geçirmek güzel olacak," diyor.

Sadece başımı sallıyorum, düşüncelerim diğer sorunuma dönüyor. Gabriella'yı malikanede bırakalı bir hafta olmuştu.

Dario'ya görücü usulü evlilik konusunu açmadan önce bale topluluğunun gösterisinin bitmesini beklemem gerekecek.

Helikoptere tırmanıyoruz ve havalandığında şehrim bakıyorum.

Kendime bir isim yapmak için kışımı yırttım. Döktüğüm kan, herkesin adımı bildiği sokaklarda kırmızı bir halı oluşturuyor.

Miguel'in ölmesini istiyorum.

Angelo'nun yaşadığı Long Island üzerinde uçarken, diğer adamların hayatlarının ne kadar meşgul olduğunu düşünüyorum. Angelo ve Franco bebek pisliği ve çocuk bezi içinde boğuluyor. Renzo karısına ve onun için açtığı restorana odaklanmış durumda. Dario ise bale kumpanyasında kışını yırtarak çalışıyor.

Miguel'i hallettikten ve Dario ile Gabriella arasındaki evliliği ayarladıktan sonra biraz izin alacağım.

Belki annemi tatile götürürüm. Nadiren malikaneden ayrılır.

Helikopter pistine iniyor ve dışarı çıkıp Fransız kapılarına doğru yürürken tüm korumalara göz atıyorum.

Evime adım attığımda, tanıdık havayı derin bir nefesle içime çeker ve yavaşça dışarı veririm.

Doğruca odama yöneliyorum ve kapıyı arkamdan kapatarak karanlığın etrafımı sarmasına izin veriyorum. Gözlerim kapanıyor ve sessizliği içime çekiyorum.

Her zaman biraz içine kapanık biri olmuşumdur ve insanlarla etkileşimde bulunmak beni çok yorar.

Derin bir nefes daha alarak ışıkları açıyorum ve banyoya gidiyorum. Muslukları açıyorum ve su ısınırken takım elbisemi çıkarıyorum.

Glock'umu tezgâhın üzerine koyarken gözüm aynadaki yansımama takılıyor ve kendime bakarken gözlerimin etrafındaki ince çizgileri fark ediyorum.

Duygusuz yüz ifadesini görüyorum ve en son ne zaman herhangi bir duygu hissettiğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Zihnimde bir anı canlandığında alnımda bir çatıklık oluşuyor.

Gabriella'nın ailesinin evinin oturma odasında benimle göz teması kurması beni şaşırttı. Benden bir adım uzaklaştığında ama sonra kendini tutup yerinde durduğunda, göğsümde bir şeyler yerinden oynadı.

İtilip kakıldı ama çenesini dik tuttu.

Stefano ona kemeriyle bile vurdu ve Gabriella tek bir damla gözyaşı dökmedi. Gabriella ya çok güçlü ya da tamir edilemeyecek kadar kırılmış.

Tecrübelerime göre, kırılmış insanların karşılık vermediğini öğrendim. Bu da onun karşılaştığım en güçlü kadın olduğu anlamına geliyor.

Yumuşak kalpli Dario için iyi bir eş olacak.

İçimi çekerek duşa giriyorum ve ılık suyun vücudumu yıkamasına izin veriyorum.

Muslukları kapatmadan ve kurulanmadan önce otomatik olarak rutinimi uyguluyorum. Dolaba girdiğimde, sadece uyumak için bir çift eşofman giymek istiyorum.

Önce annemi kontrol et.

Bir çift chino pantolon ve bir kazak aldım. Giyindikten sonra Glock'umu almak için banyoda duruyorum ve arkamdan pantolonumun kemerine sokarken yatak odamdan çıkıyorum.

Merdivenlerden birinci kata indiğimde konak sessiz, ama annemin oturma odasına yaklaşırken Gabriella'nın "Elbiseler çok güzel," dediğini duyuyorum.

"Bridgerton benim en sevdiğim dizi," diye mırıldanıyor Greta Teyze.

Tam oturma odasına girmek üzereyken annem, "Bana elbiseleri tarif et, Gabriella," diyor.

"Gerçekten yüksek belleri var. Zarifler ve tüm renkler pastel. Bazılarının kumaşında çiçek baskısı var. Bana Gurur ve Önyargı'da giydikleri kıyafetleri hatırlatıyorlar."

"O filmi görmüştüm," diyor annem. "Güzel, şimdi her şeyin neye benzediği hakkında bir fikrim var."

"Aida her zaman kör değildi," diyor Greta Teyze ve beni oturma odasına sürüklüyor.

Gabriella ırkılıyor ve Greta Teyze'nin gözleri bana kayıyor. Doğruca anneme gidiyorum, yüzünde bir gülümseme oluşmaya başlamıştı bile.

Ne zaman yakınımda olsam bunu hissedebiliyor.

"Evindesin," diye mırıldanıyor ve bana doğru uzanıyor.

Annemin uzattığı elini tutarak ayağa kalkmasına yardım ettim ve diğer iki kadına selam verme zahmetine girmeden onu oturma odasından dışarı çıkardım.

Konağın güneşlenme odasının olduğu diğer tarafına doğru yürürken annem konuşmuyor. Onu pelüş koltuklardan birine götürürken ışıkları açmıyorum.

Oda iç mekan bitkileriyle doludur ve cam tavan ay ışığının mekana girmesini sağlar.

Oturduktan sonra kanepeye yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Annem yanıma yaslanıyor, sonra fısıldıyor, "Yoruldu *mu*, oğlum?"

Nefesimi içime çekip yavaşça dışarı verdim.

"Evet." "Çok fazla çalışıyorsun."

"Eğer durursam, bu aileyi savunmasız bırakacak," diye mırıldanıyorum kolumu kaldırıp omuzlarına sararken.

Bir dakikalık sessizlikten sonra, "Seninle gurur duyuyorum Damiano," diyor. "Teşekkür ederim, anne."

Kalçamı okşuyor, sonra da "Gabriella iyi birine benziyor" diyor. "Mmh."

"Geçtiğimiz hafta onunla çok zaman geçirdik." "Mmh."

"Bu akşam yemek yaptı. *Coda alla vaccinara*," diye bahsediyor.

"Mutfakta yemek artıkları var. Biraz yemelisin. Gerçekten çok güzel."

"Mmh."

İçimi çektim çünkü annemin bu konuşmayla nereye varacağını biliyordum.

"Bana iç geçirme," diye mırıldandı. "Dario daha çok genç, oysa senin bir yuva kurman gerek yoksa torunlarımı asla göremeyeceğim."

Ses tonumu hissettiğimden daha sakın çıkmaya zorlayarak, "Yapma anne. Kadını Dario için aldım. Hikayenin sonu."

"Çok yazık," diye iç geçiriyor.

Kaşlarım havaya kalkıyor ve "Şimdi de bana iç mi çekiyorsun?" diye sorarken sesim neredeyse şakacı çıkıyor.

"Kısasa kısas," diye kıkırdıyor.

Ağzımın kenarı kalkıyor ve ona yandan sarılıyorum.

"Ortalık sakinleştiğinde bir tatile çıkmalıyız. Nereye gitmek istersin?"

Bir süre düşündükten sonra cevap veriyor: "Manhattan'daki ev. Sadece ikimiz."

"Bu pek de tatil sayılmaz," diyorum.

"Beni nereye götürdüğün önemli değil, Damiano. Tek istediğim, işim araya girmeden seninle vakit geçirmek."

Kör olduğundan beri yabancı ülkelere seyahat etmeye olan ilgisini kaybetti. Göğsümde bir bıçaklanma hissi var ve milyonuncu kez babamı tekrar öldürebilmeyi diliyorum.

Annemin ayağa kalkmasına yardım ederken, "Ben yatmaya gidiyorum," diyorum. "Yarın uyumaya çalış."

"Saat dokuzda bir toplantım var."

Başını sallıyor, memnun görünmüyor.

Annemi Greta Teyze'nin televizyon izlemekle meşgul olduğu oturma odasına götürüyorum. Gabriella süitine dönmüş olmalı.

Annem en sevdiği koltuğuna oturur oturmaz başının tepesine bir öpücük konduruyorum. Odadan çıkmadan önce Greta Teyze'ye bir baş selamı veriyorum.

Yukarı çıkarken telefonum çalmaya başlıyor ve Dario'nun adını görünce cevap veriyorum, "Beni geri araman neden bu kadar uzun sürdü?"

"Seks yapıyordum."

Başımı sallayarak, "Yarın sabah dokuzda kulübümde bir toplantı var," diye mırıldandım.

"Orada olacağım."

Arama sona eriyor ve başımı tekrar sallarken cihazı cebime geri sokuyorum.

Duymak istediğim son şey Dario'nun seks yapmış olmasıydı.
Umarım tek gecelik bir ilişkiydi ve ciddi bir şey değildi, yoksa Gabriella'ya yapışıp kaldım.

Bölüm 10

Gabriella

Damiano evdeyken, tüm günümü yatak odamda bir cilt bakımı dersi hazırlayarak geçirdim.

Kahvaltıda ortam gergindi, ben de öğle yemeğini atladım. Martha beni kontrol etmeye geldiğinde, ona çalıştığımı ve benim için endişelenmemesini söyledim.

Akşam yemeğini kaçıramayacağımı bildiğim için aynada görünüşümü kontrol ediyorum. Kısa, siyah bir kokteyl elbisesi giyiyorum ve üstümde dekolte bir bluz var.

Odamdan çıkmadan önce "Damiano ile akşam yemeğinden sağ çıkabilirsin," diye fısıldıyorum.

Koridorda yürüyorum ve bir dönemeçten dönerken gözlerim diğer kanattan gelen Damiano'ya takılıyor. Adımlarımı yavaşlatıyorum, böylece o benden önce merdivenlerden inecek.

Gözleri sadece bir anlığına bana değiyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Onunla çok fazla iletişim kurmadım ama az konuşan bir adam olduğu açık.

Onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum, bakışlarım geniş omuzlarında geziniyor ve silahına kilitleniyor.

Adamlarından oluşan bir orduyla çevrili olduğumuz evde bile silahlı.

Son adımı attığımda, sol topuğum yol veriyor ve hiç düşünmeden kendimi yakalamak için uzanıyorum. Avucum Damiano'nun sırtındaki silaha çarpıyor ve anında yüzümdeki kan çekiliyor.

Kahretsin.

Damiano etrafında dönüyor ve ben nefes almak için bir nefes çekerken, parmakları acımasızca boğazımı sarıyor ve beni fayanslara çarpmadan önce döndürülüyorum.

Acı kalçalarımı ve kürek kemiklerimi titretiyor. Ciğerlerimdeki hava patlıyor ve bir saniye sonra silahının namlusu alnıma dayanıyor.

Kahretsin, kahretsin.

Boğazımdaki acı dolu kavrayışından kelimeleri boğarcasına çıkarırken korku vücudumun her santimini dolduruyor, "Bu... bir... kazaydı."

Üzerime çömelmiş, yüz hatları granitten oyulmuş, gözleri ikiz tehlike havuzları.

Ona bakarken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve nefes almaya çalışırken boğuk bir ses çıkarıyorum.

"Bu... bir kazaydı," diye nefes nefese kaldım. "Topuğum ... kırıldı ve takılıp düştüm."

Bir santim kıpırdadı ve boğazımdaki tutuşunu gevşetmeden kırık ayakkabıma baktı. Açıklamamdan tatmin olmuş gibi görünerek sonunda beni bırakıyor ve boyuna göre düzeliyor.

Caro Dio.

Hızla ayağa kalkarken çaresizce nefes alıyorum. Gözlerim, silahını pantolonunun kemerine geri sokarken benden uzaklaşmakta olan Damiano'ya takıldığında, göğsümde öfke dönmeye başlıyor.

Pislik herif. Beni fayanslara çarptı ve neredeyse boğazımı sıkıyordu ve tek bir kelime bile söylemeye zahmet edemiyor mu?

Ayağımdaki kırık ayakkabıyı çıkarıp neredeyse sırtına fırlatıyordum ama neyse ki tam zamanında kendimi yakaladım.

Geri çekilen sırtına kaşlarımı çatarak, asansörü çağırmak için elimi duvardaki düğmeye vuruyorum. Kapılar açıldığında, beni neredeyse öldüren aptal ayakkabıya ters ters bakmadan önce küçük alana adım atıyorum.

Omuzlarım ve kalçalarım hâlâ ağrıyor ve titreyen bir elimi boğazıma götürüyorum.

Böyle aşırı tepki vermesine gerek yoktu.

Dio, sanki onu öldürmeye çalışacakmışım gibi mi? Aptal değilim ve kesinlikle ölmek istemiyorum.

Yatak odama gidiyor, yemek odasına koşmadan önce hızla ayakkabılarımı değiştiriyorum.

Damiano'ya doğru bakmıyorum bile ve Carlo'nun yanına otururken Bayan Accardi'ye zoraki bir gülümseme sunuyorum.

Yemeği başın dik bir şekilde atlat.

Yıllarca yaşadığım istismar yüzünden gerçek duygularımı saklamakta ustalaştım. İnsanların savunmasız tarafımı görmelerine izin vermeyi reddediyorum çünkü bunu bana karşı kullanacaklarını biliyorum.

Su bardağıma uzanıp bir yudum alıyorum.

Bardağı yere bıraktığımda Bayan Accardi'nin gözleri boynuma kilitlendi. "Bu çürükler nereden geldi?"

"Çürükler mi?" Bayan Falco yüz hatları gerginleşerek soruyor.

Masanın etrafındaki havanın gerildiğini hissediyorum ve Damiano'ya bakarsam muhtemelen çenemi kapalı tutmam için beni uyaran bir bakış atacağını biliyorum.

Geçen hafta dinlenmeye çekilen inatçı yanımdan yeniden alevleniyor ve öfkemi büyütüyor.

Çürüklerimi asla gizlemedim ve başkasının adına yalan söylemeyi reddediyorum. Birçok kez başımı belaya soktu.

Santo'nun sıcak bir günde yüzmeye cesaret ettiğim için beni dövdüğü zaman aklıma geliyor. Arkadaşları geldi ve beni mayoyla gördü.

Kardeşim o gün çenemi yerinden çıkardı ve rahibimiz bir ev ziyareti sırasında ziyaret ettiğinde, söylendiği gibi gizli kalmadım.

Rahip morarmış yüzümü görünce bir şey yapmadı. Küçük isyanım bana iki kırık kaburgaya ve üç gün boyunca odamda aç kalmama mal oldu.

Ukalalığım muhtemelen dayak yememe neden olacak olsa da, kelimelerin dudaklarımdan dökülmesini engelleyemiyorum. "Ayağım takıldı ve yanlışlıkla Bay Falco'nun silahına dokundum. Boynumu tuttu ve beni yere çarptı."

Bayan Falco'nun nefesi kesiliyor, yüzü korkunç bir şekilde soluyor. Oğlu neredeyse boğazımı sıktığında benim çıkardığım boğuk sese benzer bir ses çıkardı.

Damiano ayağa fırlar ve annesinin omuzlarından tutarak sandalyesinin yanına çömelir.

"Nefes al anne" derken sesi şaşırtıcı derecede nazikti. Nefes alışları hızlanıyor ve panik atak geçirdiği belli oluyor. *Kahretsin.*

"Özür dilerim," diyorum, çenemi tutamadığım için kendimi berbat hissederek. Bayan Falco'nun panik atak geçirmesini istememiştim.

"Çık dışarı!" Damiano bağırıyor. "Herkes!"

Bir saniye içinde kalkıp sandalyeden iniyorum. Aceleyle koridora çıktığımda Damiano'nun sevgiyle mırıldandığını duyuyorum: "Sorun yok anne. Ben buradayım. Güvendesin. Artık sana zarar veremez."

Bayan Accardi elini koluma koyuyor ve bana endişeli bir bakış atıyor. "İyi misiniz?"

"Şimdi olmaz anne," diye mırıldandı Carlo. "Gabriella, odana gitmelisin."

Damiano'nun annesinin panik atak geçirmesine neden olduğum gerçeği mideme bir kaya gibi otururken başımı sallayarak hızla uzaklaşıyorum.

Beni öldürecek.

Yatak odamın kapısını arkamdan kapattığımda kollarımı ortama dolayıp başımı sallıyorum.

Dio. Ben ne yaptım ki?

Kendimi kafeste kesilmek üzere olan bir hayvan gibi hissederek odamda bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladım.

Hiçbir şey söylememeliydim.

Her geçen dakika, duvarlar üzerime üzerime geliyor gibi hissediyorum.

Artan gerilim çok fazla olur ve travmatik anılar birbiri ardına gölgelerden dışarı çıkar.

Annemin bana vurduğu onca zaman.

Odamda kilitli kaldığım sayısız gün. Bitmeyen açlık.

Babamın beni balkondan aşağı attığı gün. Beni sadece bir kez öldürmeye çalıştı çünkü kısa bir süre sonra Stefano'yu eve getirdi ve nişanlandığımızı duyurdu.

Kollarım iki yanıma düşüyor ve zihnimde birbiri ardına anılar canlanırken boşluğa bakıyorum.

Yatak odamın kapısı açıldığında, nefeslerim dudaklarımdan hızla akıyor ve bedenim titreyen bir karmaşa içinde.

Beni öldürmeyen şey beni güçlendirir.

Damiano'nun silahını çekip beni vurmasını bekliyorum ama onun yerine bana doğru yaklaşıyor.

Korkudan ödüm patlasa da kılımı bile kıpırdatmıyorum.

Parmakları bir kez daha boğazıma dolandığında ve beni duvara yaslayana kadar geri ittiğinde, bir ciyaklama sesi duyuyorum. Sol elimle bileğini kavrarken, sağ elim çok sert olan göğsüne çarpıyor.

Sinir bozucu bir an için Damiano'nun gözleri benimkileri yakıyor.

Her nasılsa, boğazımı kavrayışının eskisi gibi ısırmadığını fark etmeyi başarıyorum.

Öfke ondan ezici dalgalar halinde dökülüyor ve bakışlarını tutmak neredeyse imkansız hale geldiğinde zorlukla yutkunuyorum.

"Annemin yanında bir daha asla böyle bir şey söyleme" diye gürlediğinde sesi gök gürültüsünü andırıyor.

Bir kez daha kendi iyiliğim için fazla cesurum, "Sen dahil kimse için yalan söylemeyeceğim" diyorum.

Çenesi o kadar sert sıkılıyor ki şakağına yakın bir kas yerinden fırlıyor ve dişlerinin birbirine sürtündüğünü duymayı bekliyorum.

Seni henüz öldürmedi. Onu zorlama.

Yıllarca kendim için savaşmak zorunda kaldım ve "Anneni üzdüğüm için pişmanım" diye fısıldadığımda gururuma büyük bir darbe indirdi.

Boğazımdaki tutuşu gevşiyor ve gözleri üzerimde bıraktığı çürüklere indiğinde şaşırıyorum.

Başparmağının tenimde gezindiğini hissediyorum ve dudaklarımdan şaşkın bir nefes kaçıyor.

Daha önce hiçbir erkek bana böyle nazik bir şekilde dokunmamıştı.

Midem korkudan değil ama garip bir beklenti duygusundan dolayı sinirle dönmeye başlıyor. Kolonyasının ve erkekliğinin kokusu soluduğum havayı dolduruyor.

Damiano'nun annesiyle ne kadar sevgiyle konuştuğunu ve ona çok değerliymiş gibi davrandığını hatırlıyorum.

Böylesine güçlü bir adamın korumasına sahip olmak nasıl bir şey olurdu?

Kimse bana zarar veremezdi.

Gözleri hâlâ bileğini tuttuğum yere kayıyor ve hemen bırakıyorum. Kollarım iki yanıma düşüyor ve arkamdaki duvara şükrederek ağırlığımı ona yaslıyorum.

Dio, aşk kitapları ve Bridgerton beni etkiliyor. Damiano Falco hayalini kuracağın bir adam değil.

Benden bir adım uzaklaşıyor ve bakışlarımdan kaslı vücudunda gezinmesine engel olamıyorum.

Kitaplardan birinden ateşli bir sahne okuduğumda karnımda bir sıkışma hissettim ve Damiano'ya baktığımda aynı his geri geldi. Sadece, çok daha güçlü.

Başını hafifçe eğiyor, gözlerini bana diyor.

Saçmalık.

Bir an için başımı eğiyorum ve hissettiğim çekimi kovarak güçlendirici bir nefes alıyorum. Yüzümün ifadesiz olduğundan emin olduğumda, başımı kaldırıyorum ve onunla tekrar göz göze geliyorum.

Bakışları hâlâ üzerimdeyken, "Başını eğmeden önce ne düşünüyordun, söyle bana" diye soruyor.

Yüzümün her yerinde yazdığını görmedi mi?

Yeterince hızlı cevap vermediğimde, ifadesi kararmaya başlıyor.

Yalan söyleyemediğim için yanaklarım alev alev yanıyor ve "Sadece ne kadar çekici olduğumu fark ettim" diyorum.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ama geldiği gibi kayboluyor.

Benden uzaklaşarak odanın etrafına göz gezdiriyor. Bakışları makyaj malzemelerimle kaplı tuvalet masamın üzerinde duruyor.

Hiçbir şey söylemeden kapıya doğru yürümeye başlıyor ama o sırada telefonum titriyor ve sosyal medya hesaplarımdan gelen bildirimlerle aydınlanıyor.

Duraklıyor ve yatağımın ayak ucunda duran cihazı eline aldığı anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Ekran kilidini açıyor, sonra mırıldanıyor, "Şifre yok mu?" "Hayır."

Cesaretimi topluyorum ve telefonumla ne yaptığını görebilmek için yaklaşıyorum.

Damiano, TikTok hesabıma girmeden önce kişi listemi ve arama geçmişimi kontrol ediyor.

Mahremiyetimi ihlal ettiği için üzülemeyecek kadar endişeliyim.

Son videom ekranda oynarken, "Aileni aramadın" diyor.

"Hayır."

Birkaç saniye videoya baktıktan sonra cihazı

Ben.

Ondan aldığımda, göğsüme bastırdım.

Tereddüt eder gibi görünüyor ve ona sorgulayıcı bir bakış attığımda benden uzaklaştı. Kapı arkasından usulca kapanıyor ve ben yatağımın kenarına yığılıyorum.

Dudaklarımı aralayarak, az önce ne olduğunu merak ederek kapalı kapıya bakıyorum.

Damiano merhamet göstermemesiyle tanınır. Duyduğum korku hikayeleri beni ölüme hazırlıyordu ama o bana zarar bile vermedi.

Rahat bir nefes alıyorum, sonra son on dakika zihnimde yeniden canlanıyor.

Daha önce hiç bir erkeğe ilgi duymamıştım ve geçici akıl sağlığım için aşk kitaplarını suçluyorum.

Dio, bana ne düşündüğümü sorduğunda neden yalan söyleyemedim?

Elim boynuma doğru kalkıyor ve parmaklarımı başparmağının olduğu yerde gezdiriyorum.

Ayağa kalkıp aynaya doğru yürüyorum ve kırmızı morlukları görünce başımı sallıyorum.

Sizi bir daha incitmemiş olması, gelecekte sizi cezalandırmayacağı anlamına gelmez.

Bölüm 11

Damiano

Sarsılmış bir halde annemin özel süitine doğru yürüyorum ve kapıyı çalarak içeri girmeden önce cevap vermesini bekliyorum.

Kapıyı arkamdan kapattığımda, "Nasıl hissediyorsun anne?" diye sordum.

"Ben iyiyim." Pencerelerin yakınındaki bir kanepede otururken yanındaki boşluğu okşuyor. "Endişelenecek bir şey yok, bu yüzden sinirini Gabriella'dan çıkarma."

Gabriella'nın odasına daldığımda, tüm niyetim kadını öldürmektir. Ancak silahıma uzanamadan, yüzünde annemin yüzünde sayısız kez gördüğüm ifadenin aynısını gördüm.

Bu, yılların travmasını maskeleyen boş bir bakış ve bu dünyada kendimi tamamen bok gibi hissetmeme neden olan birkaç şeyden biri.

Gabriella'nın ailesi ve Stefano tarafından nasıl kötü muamele gördüğüne ilk elden tanık oldum. Hayatı boyunca ne tür kötü muamelelere maruz kaldığını ancak hayal edebilirim.

Otururken başımı sallıyorum ve dirseklerimi kalçalarıma dayayarak avuçlarımı yüzüme sürüyorum.

Annem elini sırtıma götürmeden önce koluma koyuyor.

"Gabriella'yı incittin mi?" diye sorarken sesi titriyor. Bu soruyu annemden duymak beni daha da kötü hissettiriyor.

"Elini silahımın üzerinde hissettiğimde tepki verdim. Kişinin kadın ya da erkek olması umurumda değil. Eğer bir tehdit oluşturuyorlarsa, onları öldürürüm." Devam etmeden önce bir iç geçirdim, "Neredeyse hiç ağırlığı yoktu ve onu istediğimden daha sert bir şekilde yere çarptım." Başımı tekrar sallıyorum. "Dengesini kaybetmesinin sorumlusunun kırık bir ayakkabı olduğunu gördüğüm an onu bıraktım."

Annem bana yaklaşıyor, yumuşak bir sesle "Peki ya çürükler?" diye soruyor.

"O anda o bir tehditti anne." "Ondan özür dilemelisin," diye talep ediyor.

Lanet olsun. Gabriella'nın odasına geri dönmeyeceğim.

Annemin panik atağından sonra yaşananlar zihnimde canlanırken gözlerimi kapatıyorum.

O odaya adımımı attığım anda Gabriella'nın taze kokusuyla saldırıya uğradım. Onun travmasını maskeleyişini görmek kalbime beklenmedik bir darbe indirdi.

Hala göz teması kurarken titrediğini hissetmek, hiçbir şeyin onu kıramayacağını anlamamı sağladı. Ölüm tehdidi bile onu çenesini kaldırmaktan ve benimle yüz yüze gelmekten alıkoyamadı.

Sonra kadın, bana olan ilgisini gizlemek için başını eğmeden önce gözlerinde parlayan ilgiyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

O Dario'ya ait.

Tanrım, bu gece bana duygusal bir kırbaç verdi. "İyi misin?" Annem soruyor.

"Evet," diye yalan söylüyorum çünkü duygularım karmakarışık.

Daha önce kimseyi öldürmekte tereddüt etmemiştim ama Gabriella bir gecede iki kez ölümden kaçmayı başardı.

Hayatı için yalvarmadı.

Muhtemelen 1.80 boyunda bile değil ama yine de büyük bir cesaretle bana baktı.

Kanepeye yaslanıp anneme bakıyorum. "İyi olduğuna emin misin?"

"Elbette. Sadece küçük bir hata oldu."

Kolumu omuzlarına doluyor ve onu yanıma çekiyorum. Saçlarına bir öpücük kondurarak, "Yarın akşam yemeğe çıkmak ister misin? Renzo'nun kız arkadaşı yeni bir restoran açtı ve sanırım birkaç saatliğine malikaneden uzaklaşmak iyi olur."

"Sadece ikimiz mi?"

"Evet. Muhafızlar dışında tabii ki."

"Çok isterim," diye mırıldanıyor.

Annemi biraz daha tuttuktan sonra çekip ayağa kalkıyorum. "Seninle oturma odasına kadar yürümemi ister misin?"

Başını sallayarak ayağa kalkıyor ve ben de kolunu

kendiminkine bağlıyorum. "Teşekkür ederim, *mio figlio*."

Annemi oturma odasında bıraktıktan sonra verandaya yürüyorum ve araziye göz gezdiriyorum.

Havada Noel'in yaklaştığını hatırlatan bir serinlik var.

Umarım Miguel yakında ölür ve ben de annemle birlikte tatilin tadını çıkarabilirim.

Düşüncelerim bu sabah diğer kaptanlarla yaptığım toplantıya dönüyor. Dario dün gece biriyle yattığından bahsetmedi, bu yüzden bunun tek gecelik bir ilişki olduğundan eminim.

Belki de onunla Gabriella hakkında konuşmayı ertelemek o kadar da akıllıca bir fikir değildir.

Cebimden telefonumu çıkarıp numarasını getirdim ve çevir tuşuna bastım.

Dario saniyeler içinde cevap verir, "Miguel'le ilgili sağlam bir ipucum yok."

"Bu yüzden aramadım," diye mırıldandım. "Oh, beni özledin mi?"

Yemin ederim, bazen beni çileden çıkarıyor.

Sorusunu duymazdan gelerek, "Dün gece tek gecelik bir ilişki miydi?" diye sordum.

"Ha?" diye kulağıma homurdandı. "Ne zamandan beri benim seks hayatımla ilgileniyorsun?"

"Değilim," diye çıkıştım. "Sadece şu lanet soruya cevap ver." "Hayır, değildi."

Sikeyim.

"Çıkıyor musunuz?" Ben soruyorum.

"Evet. Kendime küçük bir dansçı buldum. Yarın ilk randevumuza çıkıyoruz."

İçimi çektim. "Kadın konusunda ciddi misin?"

"Kalp krizi kadar ciddi. Bu arada, Brownsville'de yaşıyor. Eğer saldırmayı planlıyorsanız bana haber verin ki onu oradan çıkarabileyim."

Tanrım, Gabriella ile ne yapacağım ben?

"Bütün bu sorular neden?" Dario soruyor, sesi giderek şüpheci bir hal alıyor.

"Sebebi yok," diye mırıldandım. "Sadece sana göz kulak oluyorum."

Telefonu kapatmak üzereyken ekliyorum: "Kendine birkaç koruma bul. Çok dikkatsizsin."

"Aww ... Biliyordum-"

Cümlesini tamamlayamadan aramayı sonlandırıyorum ve cihazı cebime geri sokuyorum.

Arkamda bir hareket duyuyorum ve bir dakika sonra Carlo yanıma geliyor.

Bakışlarını göl manzarasına dikmiş, "İyi misin?" diye soruyor.

Derin bir nefes aldım. "Evet."

"Annen mi?"

"O iyi."

Başını sallıyor, sonra bana bakmak için başını çeviriyor. "Gabriella ile ne yapacaksın?"

Kim bilir.

"Onunla Dario arasında bir evlilik ayarlamak istedim."

"İstemek mi?" diye sorar. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Dario bir kadınla çıkıyor. Kulağa ciddi geliyor."

"Peki sen ne yapacaksın?"

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve omzumun üzerinden baktığımda Gabriella'nın yüzünde endişeli bir ifadeyle kapının yanında durduğunu görüyorum.

Temkinli bir şekilde yaklaşıyor. "Bu sorunun cevabını duymak isterim." Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Beni ilgilendirdiği için."

Yüzümü ona dönüyorum ve gözlerim onunkilerle kilitlendiğinde Carlo, "Bu benim gitme işaretim," diyor. Merdivenlerden çimenliğe iniyor ve bir grup muhafıza doğru yürüyor.

Gabriella verandaya çıkar ve kollarını kendi etrafında sarar.

Çıplak kollarına biraz sıcaklık sürmeye çalıştığında, "İçeri gir, orası sıcak." diye mırıldandım.

Kollarını indiriyor ve ellerini iki yanında yumruk yapıyor. Yüz hatları gerginleşiyor ve bana bir kaşını kaldırıyor.

"Benimle ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor.

Birkaç adım daha yaklaşıyorum, benimle göz teması kurabilmesi için onu başını geriye eğmeye zorluyorum.

"Beni test etme hızına bakılırsa, seni Sicilya'ya geri göndermek yerine öldürmeye karar verebilirim." diye cevap verirken ses tonum alçak.

Panik gözlerinde parlıyor. "Aileme mi?"

Onu öldürmemden endişelenmiyor.

Gabriella bana yaklaşıyor ve onu gördüğümünden beri ilk kez bana yalvaran bir bakış atıyor.

"Beni aileme geri göndermeyin." Bu bir soru değil, talep. "Benim param var. Kendime ait bir yer bulabilirim. Ortadan kaybolurum."

Onun gibi biri asla yok olamaz. Her zaman göze çarpacaktır.

"Gitmene izin vermemi istiyorsun," diye mırıldandım.

Başı aşağı yukarı sallanıyor ve açık kahverengi gözlerinde bir umut ışığı görüyorum.

"Sen bir mafya prensesisin," diye hatırlatıyorum ona.

Kaşları çatılır, yüz ifadesi üzgün ve kızgın arasında bir şeydir.

"Herkesin bana oynadıkları oyunda bir piyonmuşum gibi davranmasından bıktım." Güçlü bir kraliçe gibi görüne kadar üzüntüsü azalıyor. "Ben bir eşya değilim."

Gücünü test etme ihtiyacıyla, bedenlerimiz neredeyse birbirine değene kadar aramızdaki kısa mesafeyi kapatıyorum.

"Bu şehirdeki her şey benim." Eğilip gözlerimi onunkilere diktim. "Siz de dahil, *principessa*."

Gabriella geri adım atmıyor. Bunun yerine, vücudunu benimkine bastırıldığında beni şaşırtıyor, öfke yüz hatlarını sıkılaştırıyor.

İki katına çıkıp "Ben bir mülk değilim" dediğinde sesi benimki kadar alçak çıkıyor.

Hayır, değil.

Sinirlenmek yerine, ağzımın köşesi kalkıyor ve gülümsemem Gabriella'yı şaşırtıyor.

"Sen tam bir ateş parçasısın," diye mırıldandım.

Alnında bir çatıklık oluşuyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor. "Üzgün değil misin?"

Taze kokusu etrafımda dolanırken başımı sallıyorum. Vücudundaki hafif titremeyi hissediyorum ve kendimi durduramadan elimi boynuna götürüyorum.

Başparmağım solan çürüklerin üzerinde geziniyor.

Cildinde iz bıraktığım için nefret ediyorum ve yarına kadar geçmesini umuyorum.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve göz bebeklerinin büyümesini izliyorum.

Her zaman sahip olduğum katı kontrolü bırakarak, kendime hissetme izni veriyorum.

Kalp atışlarım hafifçe hızlanıyor ve onun boynundan daha fazlasına dokunma ihtiyacı damarlarıma doluyor.

Aramızdaki gerilim artıyor ve her geçen saniye vücudundaki titreme artıyor.

Belki de bu kadın benim yanımda hayatta kalabilecek kadar güçlüdür.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez onu bırakıp geri çekiliyorum.

"İçeri gir, Gabriella. Bu konuşmayla işim bitti."

İnatçı kadın önümde durmaya devam ediyor ve "Soruma cevap vermediniz" diyor.

"Seninle ne yapacağıma karar vermedim." "Ne zaman karar vereceksin?" diye sorar.

Tüm bu sorulardan rahatsız olmaya başlıyorum ve başımı eğerek "İçeri gir" diye mırıldanıyorum.

Tereddüt ediyor, sonra bir iç çekerek benden uzaklaşıyor ve eve doğru yürüyor.

Onu ailesine geri göndermeliyim.

Bu fıkirden hiç hoşlanmadığım için başımı sallıyorum.

Gabriella'yı bir saniye daha düşünmek istemediğim için Carlo'nun muhafızlarla konuştuğu yere doğru yürüyorum.

Bölüm 12

Gabriella

Damiano ve Carlo'nun konuşmalarına kulak misafiri olduğumda özür dilemek için Bayan Falco'nun oturma odasına gidiyordum.

Utanmadan kulak misafiri olurken, Damiano'nun bu gece beni iki kez öldürebileceğini ama öldürmediğini bir kez daha anladım.

Bu bana geleceğim hakkında onunla yüzleşme cesareti verdi.

Hiç cevap alamadım.

Yarın sabah Bayan Falco'dan özür dilemeye karar vererek odama dönüyorum. Şu anda kimseyle konuşamayacak kadar sinirli hissediyorum. Damiano beni New York'a getireli bir hafta oldu ve hayatım hâlâ belirsizliğini koruyor.

Dario La Rosa ve benim aramda bir evlilik ayarlamak istediğini söyledi. Dario hakkında pek bir şey bilmiyorum ama artık müsait olmadığı için minnettarım.

İsteyeceğim son şey bir yabancıyla evlenmek.

Hayır, daha kötü olacak bir şey daha var - ailemin yanına dönmek.

Belki Damiano'yu gitmeme izin vermesi için ikna edebilirim. Lüks bir hayat yaşayamayacağım ama sosyal medya hesaplarımdan kendi geçimimi sağlayacak kadar kazanıyorum.

Odama girip dolaba yöneldim ve pijamalarımı aldım. Her zaman uyumlu bir saten cami ve şort takımıyla uyurum.

Banyoya girdiğimde bir iç çekiyorum ve küvet suyla dolarken olan biten her şeyi düşünüyorum.

Kendimi kaybettiğimde Damiano sinirlenmedi. Aksine, eğlenmiş görünüyor.

Yüzünde bir gülümseme oluştuğunda, bunun onu ne kadar ateşli gösterdiğini görünce şok oldum.

Başparmağını boğazımdaki morlukların üzerinde gezdirdiğinde beni test ettiğini biliyordum.

Cazibeyi hissetti mi?

Yoksa benimle oyun mu

oynuyor?

Muslukları kapattım ve kıyafetlerimi çıkarıp ılık suya girdim.

Damiano ile evlenmek nasıl olurdu?

Böyle bir şey olacağından değil ama düşüncelerimin o tavşan deliğine girmesine engel olamıyorum.

Güvende olurdum.

Beni tekrar inciteceğini sanmıyorum, çünkü bu annesini üzer.

Neredeyse evde değil.

Bayan Falco ve Bayan Accardi ile iyi anlaşıyorum.

Küvette ıslanırken, düşüncelerim başka bir yola sapıyor.

Ya beni aileme geri gönderirse?

Ya Stefano'nun benimle evlenmesine onay verirse?

Gözlerim kapanıyor ve başımı sallıyorum.

Dio, bunun dışında her şey.

Stefano'yla evli olmaktan kurtulamayacağım.

Göğsüme umutsuz bir his çöküyor ve bir kez daha iç çekerek kendimi yıkamaya başlıyorum.

Rutin işimi bitirdiğimde dışarı çıkıp vücudumu kuruluyorum.

Pijamalarımı giymeden önce cildimi losyonla köpürtürüm.

Yanaklarıma ve alnıma nemlendirici sürerken, düşüncelerim endişelerle dolu.

Kalan nemlendiriciyi ellerime sürüyorum ve banyodan çıkarken karnım gurulduyor.

Öğle ve akşam yemeklerini kaçırmanın verdiği açlığı görmezden gelerek saten bornozumu alıp üzerime geçiriyorum.

Kemeri bağladığım sırada kapı çalındı. "Girin"

demeden önce bir an donup kaldım.

Kapı açılıp Bayan Accardi'yi gördüğümde rahat bir nefes aldım.

"Yatmadan önce seni kontrol etmek istedim," diyor odaya girerken.

Gözleri boynuma kilitleniyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Elimi kaldırıp avucumu köprücük kemiğimin üzerine koyuyorum. "Ben iyiyim."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve bana doğru yaklaşıyor. "Gerçekten mi?"

Kolunu kaldırıyor ve beni biraz rahatlatmak için elini pazıma sürüyor. "Geçen hafta öğrendiklerime ve gördüklerime bakılırsa, kolay bir çocukluk geçirmediğin açık. Bu gece seni de tetiklemiş olmalı."

Bayan Accardi'nin nazik gözlerine bakarken göğsümde bir burkulma hissediyorum ve boğazıma bir yumru oturuyor.

Duygularımı yutuyorum ve yüzümü gülümsemeye zorluyorum. "Benim için endişelenmene gerek yok. Göründüğümde daha güçlüyüm."
Şefkatli bir ifade yüz hatlarını yumuşatıyor. "Konuşmak ya da sarılmak istersen ben buradayım."
Sarılmak mı?
Hiç sarıldığımı hatırlamıyorum.
Kendimi durduramadan fısıldadım, "Gerçekten sarılmak isterdim."
Bayan Accardi beni kollarının arasına almakta tereddüt etmiyor.
Duygularım içime çöküyor ve kucaklamaya karşılık vermeden önce tereddüt ediyorum.

Sırtımı nazikçe sıvazlamaya başlıyor ve bu gözlerimin yaşarmasına neden oluyor. "İyi olacaksın, *Cara*," diye mırıldanıyor, ses tonu anaç.
Dio.
Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve ağlamamak için tüm gücümü harcıyorum.
Kararlılığımın çöktüğünü hissettiğimde ondan uzaklaşıyorum ve "Teşekkür ederim" diyorum.

"Biraz uyumaya çalış," diye mırıldanıyor, yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle. "Uyuyacağım."
Duygularımın beni ele geçirmesini engellemek için kaslarım geriliyor.
Bayan Accardi kapıya doğru yürüdü ve açtı. Bana bakarak bir kez daha şefkatli bir gülümseme sunuyor. "İyi geceler, *Cara*."
"İyi geceler," diye mırıldanıyorum, sesim gergin.
Kapı arkasından kapandığı ve nihayet yalnız kaldığım an, dudaklarımdan bir nefes fırlıyor. Bir damla gözyaşı kaçarken ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Yılların getirdiği şartlanmayla duygularımla savaşıyor ve bir damla daha gözyaşı dökmeyi reddediyorum.

Sakinleşmem birkaç dakikamı alıyor ve ancak o zaman sarılmanın ne kadar iyi hissettirdiğinin tadını çıkarabiliyorum.

Keşke Bayan Accardi gibi bir annem olsaydı.
Yorgun bir iç çekişle telefonumu elime alıp bildirimlerimi kontrol ediyorum. İçinde bulunduğum stres yüzünden kendime acıma yoluna girmemek için meşgul olmaya çalışıyorum.

Saatler geçiyor ve midem onuncu kez guruldadığında telefonu bırakıp mutfığa gitmeyi göze almalı mıyım diye düşünüyorum.

Saate baktım ve gece yarısını geçtiğini fark edince güvenli olacağını düşündüm.
Herkes uyuyor olmalı.

Yatak odamın kapısını ses çıkarmaması için dikkatlice açmadan önce bornozumun kemerini sıkıyorum. Gizlice dışarı çıkıyorum ve hızlıca

karanlık malikane.

Mutfağa ulaştığımda, ışığı açarken ağzımı bir gülümseme kaplıyor.

Kileri kontrol ederken bir kutu Nutella buldum. Kendime bir sandviç hazırlıyorum ve tadını çıkarırken bir fincan çay hazırlıyorum.

Kahretsin, bu benim favori gece yarısı atıştırmalığım olabilir.

Yemeğimi bitirdiğimde, mutfaktan çıkmadan önce hemen arkamı temizlerim.

Bir şeyler yedikten sonra kendimi daha iyi hissederek fuayeden geçip merdivenlere doğru yürüyorum.

Ensemdeki minik tüyler diken diken oluyor ve izlendiğimi hissederek etrafıma bakıyorum.

Kimseyi göremeyince hızla üst kata çıktım ve yatak odamın kapısını arkamdan kapattığımda rahat bir nefes aldım.

"Bir gün için bu kadar stres yeter," diye mırıldanıyorum ışıkları kapatırken. Bornozumu çıkarıp yatağa giriyorum.

Bir yastığı göğsüme bastırarak gözlerimi kapatıyorum ve ona kadar saymaya başlıyorum ki uyanık kalıp her şeyi yeniden düşünmeyeyim.

Yine de sayı saymak işe yaramıyor ve çok geçmeden kendimi günün olaylarını zihnimde tekrarlarken buluyorum.

Bölüm 13

Damiano

Manhattan'a giden helikopter yolculuğu sırasında düşüncelerim bir gece öncesine dönüyor.

Gabriella'yı gece yarısından sonra evin etrafında gizlice dolaşırken yakaladım, ama odasına dönmeden önce yiyecek bir şeyler aldığında, güneş odasına geri döndüm.

Bir saat boyunca giydiği saten bornozu ve hareket ettiğinde kumaşın vücudunda nasıl uçtuğunu düşündüm. Sıkı bacakları ve fazlasıyla seksi sortu gözümün önüne geldi.

Yatağa gittiğimde kendimi tedirgin hissediyordum.

Helikopter piste indiğinde düşüncelerimden sıyrılıyorum.

Annemin uçaktan inmesine yardım ettim ve onu asansöre kadar götürdüm, Gerardo da bizi takip etti. Carlo'ya annesiyle vakit geçirebilmesi için nadir bir öğleden sonra izni verdim.

Bodruma inerken sessiziz ve kapılar açıldığında Vito ve Emilio'nun cipin yanında beklediğini görüyorum.

Diğer muhafız grubuna gideceğimizi işaret ediyorlar ve Gerardo arka kapıyı açıyor.

Annemle Gerardo'nun arasına oturduğumuzda, Emilio motoru çalıştırıyor.

Vito yolcu koltuğunda oturduğu yerden omzunun üzerinden bakıyor. "Nasılsınız Bayan Falco?"

"Ben iyiyim. Oğlumla vakit geçireceğim için heyecanlıyım" diye yanıtıyor. "Ayağın nasıl? Epsom tuzlarına batırmayı denedin mi?"

"Evet, teşekkür ederim. Yardımcı oldu ve ayağım çok daha iyi."

"Bu çok iyi." Başını eğiyor, sonra soruyor: "Ailen nasıl, Emilio?"

"İyiler, Bayan Falco. Sorduğunuz için teşekkürler."

Hoşbeşi aradan çıkardıktan sonra, annem yanıma yaslanarak rahatlıyor.

Yol boyunca taksiyi sessizlik kaplıyor ve Skylar'ın restoranı *Yukhaejang*'ın önüne geldiğimizde kapıyı iterek açıyorum ve cipten iniyorum. Annemin kaldırırma çıkmasına yardım etmeden önce etrafta herhangi bir tehdit işareti olup olmadığına bakıyorum.

Renzo zaten girişte bekliyordu ve yanına yaklaştığımızda, "Vay canına, kolundaki güzel kadın kim?" diye sordu.

"Oh sus, Renzo," diye kıkırdar annem.

Eğilip onun iki yanağını da öpüyor. "Sizi tekrar görmek güzel, Bayan Falco."

Restorana girmeden önce Renzo'nun elini sıktım.

Renzo bizi özel bir odaya götürürken, "Damiano bana sonunda aradığın kişiyi bulduğunu söyledi," diyor.

"Evet, bugün Skylar'la tanışacaksın" diye yanıtlıyor. Gözleri bana takılıyor, sonra "Dario'yu kaçırdın. Burada biriyle birlikteydi."

"Oh?" Annemin kaşları kalktı. "Biriyle mi görüşüyor?"

"Evet, hepimiz teker teker düşüyoruz."

Tanrım, şimdi annem yemekte hep bundan bahsedecek.

Özel bir odaya giriyoruz ve annemin oturmasına yardım etmeden önce bir sandalye çekiyorum.

Ceketimin düğmelerini açarak Renzo'ya bakıyorum. "Bize servis mi yapıyorsun?" "Sen öyle san," diye kıkırdıyor. "Brianna birazdan sizinle olacak."

Otururken başımı salladım.

Arkadaşım bizi yalnız bırakmadan önce "Afiyet olsun," diyor.

Annemin bilmek isteyeceğini bildiğimden, "Özel bir odadayız. Duvarlar bambuyla süslü ve fenerler var. Oldukça samimi hissettiriyor."

"Mhh..." Elleri her şeyin nerede olduğunu kontrol etmek için masayı dikkatle incelerken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Beni getirdiğiniz için teşekkür ederim," diyor.

"Rica ederim," diye mırıldanıyorum, gözlerim yüzünde geziniyor.

Elli yedi yaşında olmasına rağmen o kadar genç görünüyor ki ablam yerine geçebilir.

Bakışlarım şakağındaki yara izine kilitleniyor ve göğsümde öfke kıvılcımları çakıyor. Annemle babam o on sekiz yaşındayken evlenmişler. Bu onun isteği dışında oldu, ve ben istismara son verene kadar on dokuz yıl boyunca acı çekti.

O zamandan beri, her türlü şiddet onun için bir tetikleyici olmuştur.

Hayatını mümkün olduğunca sakın tutmaya çalışıyorum ama Cumartesi günü benim kontrolüm dışındaydı ve umarım bu durum ona zarar vermemiştir.

"Nasılsın anne?" diye sordum.

Alnında bir çatıklık oluşuyor. "İyi olduğumu biliyorsun. Neden soruyorsun?"

"Sadece kontrol ediyorum. Mutlu olduğunuzdan emin olmak benim işim."

"Öyleyim," diye beni temin ediyor. Gülümsemesi genişliyor, sonra da "Yani... Dario biriyle görüşüyor" diyor.

"Duydum," diye mırıldanıyorum, konuşmanın nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyorum. Kaşını kaldırıyor. "Geriye kalan tek kapo sensin."

"Bunun gayet farkındayım," diye mırıldandım.

"Gabriella ile evlenmeyi düşünüyor musun?"

İçimi çektim ama cevap veremedim garson kız içeri girdi.

Bize speşiyallerin bir özetini veriyor ve içki siparişlerimizi aldıktan sonra odadan çıkıyor.

"Yani?" Annem ona bir cevap borçlu olduğumu hatırlatıyor.

"Hiç düşünmedim," diye yalan söylüyorum çünkü bu düşünce bu hafta sonu birden fazla kez aklımdan geçti.

"Yapmalısın. Artık gençleşmiyorsun ve Gabriella da çok hoş bir kız."

"Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyor musun?" Ben soruyorum.

"Evet. Bize uyum sağladığını hissediyorum. Onu eğlendirmek zorunda değilim." "Bu iyi," diye mırıldanıyorum, gözlerim odayı tarıyor.

Garson içkilerimizi getirdiğinde, annemin bu yemeği çok sevdiğini ama sık sık tadına bakmadığını bildiğim için Suşi siparişi verdim.

Tekrar baş başa kaldığımızda, "İşler nasıl?" diye soruyor.

"İyi gidiyor." Konunun değişmesine sevinerek cevabımı genişletiyorum: "Otel neredeyse tamamlandı ve karışısında bir arsa satın aldım. Başka bir restoran açabilirim."

"Peki ya işin diğer tarafı?" diye soruyor.

"Her şey kontrolüm altında," diye cevap veriyorum, ona daha fazla bilgi vermek istemiyorum.

Anne başını sallar ve şarabından bir yudum alır.

Bir süre sessiz kaldık, sonra "Angelo ve Franco nasıl?" diye sordu.

"Güzel. Dizlerine kadar çocuk bezine batmışlar."

"Onları davet e t m e l i s i n . Torri, Samantha ve bebeklerle vakit geçirmeyi çok isterim."

Herhangi bir söz vermek istemediğimden, "Ne yapabileceğime bakacağım" diye mırıldanıyorum. Aramıza rahat bir sessizlik giriyor ve düşüncelerim

Gabriella.

Onun geleceğiyle ilgili bir karara varmam gerekecek.

Onunla evlenmeli miyim?

Annem ve Greta Teyze ile iyi anlaşıyor gibi görünüyor. Çok güzel bir kız. En azından onu becermek angarya olmayacak.

Bu düşünceyle kaslarım gerildi.

"Neyin var?" Annem soruyor.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. Derin bir nefes çekiyorum, sonra itiraf ediyorum: "Gabriella ile ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum."

Annem bana doğru uzanıyor ve elini tuttuğumda beni sıkıyor. "Sen de biraz mutluluğu hak ediyorsun."

"Evliliğin beni mutlu edeceğini mi düşünüyorsun?"

Anne durup düşündükten sonra şöyle diyor: "Eğer karını sevmeyi öğrenebilirsen ve o da seni severse, evlilik çok büyük mutluluk getirebilir."

Angelo ve Franco eşleri ile çok mutlu görünüyorlar.

Derin bir nefes çekiyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Gabriella ve benim aramda bir evlilik ayarlamayı düşüneceğim."

Annemin yüzüne bir gülümseme yayılır. "Güzel."

Garson yemeğimizi getiriyor ve o gittikten sonra, "Tabak dikdörtgen şeklinde ve suşiler üst üste dizilmiş" diyorum.

"Anladım," diye yanıtlıyor anne.

Yemeğimizin tadını çıkarırken düşüncelerim Gabriella ile olası bir görücü usulü evliliğe dönüp duruyor.

Ailesinin yanına dönmek istemiyor, o yüzden bu anlaşmayı kabul edeceğinden yüzde doksan eminim.

Aramızda bir çekim var ve belki bir dostluk ya da en azından rahat bir arkadaşlık kurabiliriz.

Tabii eline geçen her fırsatta benimle kavga etmezse.

O zaman birbirimizi öldürebiliriz.

Kararımı vermeden önce bir hafta kadar düşüneceğim.

Bölüm 14

Gabriella

Safe Haven'ın kapanış jeneriği ekranda belirdiğinde Bayan Accardi'ye gülümsüyorum.

"Filme bayıldım."

"Adia Damiano'yla dışarıdayken izleriz diye düşündüm. Onun yanında şiddet içeren hiçbir şeye izin vermiyor."

Merakım beni yeniyor. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Damiano'nun babası bir piçti," diyor ama devam edemedi Carlo oturma odasına giriyor.

"Film bitti mi anne?"

"Evet." Bakışları sevgiyle oğlunun üzerinde.

"Neden?" "Seninle biraz zaman geçirmek istiyorum."

Koltuktan kalktı. "Buna asla hayır demem." Bana el sallayarak, "Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler, *Cara*." dedi.

"Sen de."

Oturma odasında yalnız kaldığımda rafa doğru yürüyorum ve Bayan Accardi'nin geçen hafta bana yaptığı şaka sırasında yüksek sesle okuttuğu erotik kitabı alıyorum.

Tekrar koltuğa oturup bacaklarımı altına kıvrıyorum ve ikinci bölümü açıyorum.

Gözlerim kelimelerin üzerinde geziniyor ve sayfa sayfa okudukça kalp atışlarım hızlanıyor. Kahramanın kadın kahramanı yakaladığı ve onu ölesiye öptüğü bir sahneye geldiğimde, tekrar tekrar okumak için duruyorum.

Daha önce hiç öpülmedim ve ilk seferimin nasıl olacağını merak ediyorum.

Eğer görücü usulü bir evliliğe zorlanırsam, müstakbel kocam beni öpmeye zahmet eder mi?

Belki Damiano beni bırakmaya karar verir.

Belki de yapmaz.

Kitabı kapattıktan sonra ayağa kalkarken içimi çektim. Kitabı rafa geri koyuyorum ve biraz huzursuz hissederek oturma odasından çıkıyorum.

Malikânenin büyük bir kısmını keşfetmemiştim. Bayan Falco ve Bayan Accardi oğullarıyla vakit geçirirken, şu anın en iyi zaman olduğuna karar verdim.

Herhangi bir şey.

Fuayeden geçip sağ tarafa doğru ilerlediğimde, kahverengi deri ve inşaat ve mimari üzerine kitaplarla dekore edilmiş başka bir oturma odası buluyorum.

Bir erkeğin alanı gibi hissettiriyor ve keşfetmeye devam etmek için hızla ayrılıyorum.

Koridorun sonunda kubbe şeklindeki bir odaya giriyorum ve dudaklarım aralanıyor. Her yerde bitkiler var ve ay ışığı cam tavandan parlıyor.

Işık düğmesi aramakla uğraşmıyorum çünkü oda çok karanlık değil.

Saksı bitkilerinin arasında kanepeler var ve en yakın olana doğru yürüyüp oturuyorum.

Arkama yaslanıp tavana bakıyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Etrafımı bir huzur kaplıyor ve neden Bayan Falco ve

Bayan Accardi burada okumak varken oturma odasında okumayı tercih ediyor. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp bacaklarımı altına kıvırıyorum ve sessizliğin tadını çıkarıyorum.

Bedenim rahatlıyor ama sonra ayak sesleri duyuyorum ve huzurlu an paramparça oluyor.

Kanepeden fırladığım anda Damiano odaya giriyor.

Gözleri bana kilitlendiği an, olduğu yerde durdu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorarken sesi sinirli geliyordu.

"Bu odanın yasak olduğunu bilmiyordum," diyorum.

Bana yaklaşıyor ve ulaşma mesafesine geldiğinde çıplak ayaklarımı bakıyor.

Ayağımı hızla ayakkabımın içine sokuyorum ama diğerini giymeye çalıştığım anda bir an dengemi kaybediyorum.

Elim otomatik olarak dışarı fırlıyor ve avucum Damiano'nun karın kaslarıyla birleşiyor. Adam elimin altında kaskatı kesiliyor ve karnım o kadar geriliyor ki nefesim kesiliyor.

Dio. Bir daha olmaz.

Ayağımı lanet olası ayakkabımın içine soktum ve ondan uzaklaştım.

"Özür dilerim. Bu -"

"Bir kaza." Kelimeler gürleyerek ağzından döküldü. "Farklı ayakkabılar giymeyi düşünmelisin."

Evet. Yüksek topuklar beni bu adamın yanında öldürtebilir.

Ama sonra fark ettim ki, öfkesini kaybetmemiş.

Henüz.

"Uhm..." Göz teması kurmak için başımı arkaya eğiyorum. "Ah... iyi geceler."

Tam bir adım atacakken, eli pazuma dolanıyor. Anında tenime karıncalanmalar yayılıyor ve dudaklarım aralanıyor.

"Bu oda yasak bölge değil," diyor. "Kalabilirsin."

Oh.

Beni bırakıyor ve kanepeye oturmadan önce ceketinin düğmelerini açmasını izliyorum. Başını arkaya yatırıp bana bakıyor.

Yüzündeki ifadeyi seçemiyorum ve ay ışığıyla yıkanan odada atmosfer her zamankinden çok daha gergin.

"Otur, Gabriella," diye emrediyor. **B a ş ı n ı** yanındaki boş alana doğru eğiyor.

Otururken midemde garip bir endişe ve beklenti karışımı dönüyor.

Omurgam dik ve bedenim tetikte. Başımı çevirip Damiano'nun yoğun bakışlarıyla karşılaşmadan önce iç mekân bitkilerine bir göz atıyorum.

Gözleri karanlık su havuzları gibi parlıyor ve ben göz teması kuramayacak kadar tedirgin hissediyorum.

Sessizliği bozmak için bir şeyler söyleme ihtiyacı duyarak, "Annenle yediğin yemek hoşuna gitti mi?" diye soruyorum.

Rahatlıyor ve kolunu kaldırarak kanepenin arkalığına yaslıyor.

"Evet" diye cevap verirken sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı.

Aramıza ağır bir sessizlik çöküyor ve ben kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum. "Rahatla, Gabriella," diye mırıldanıyor.

Evet, öyle bir şey olmayacak.

Koltukta geriye doğru kayıyorum ve kaslarımı gevşemeye zorluyorum.

Damiano'ya baktığımda beni izlediğini görüyorum ve yüz ifadelerimi anlayıp anlamadığını merak ediyorum.

"Ailene dönmek istemiyorsun." Bu ifade beni hazırlıksız yakaladı.

"Hayır, bilmiyorum" demeden önce

dudaklarımı ıslatıyorum. "Bana

çocukluğundan bahset," diye soruyor.

Omuz silkiyorum ve onun yoğun bakışlarına dayanamayarak kapı aralığına bakıyorum. "Anlatacak pek bir şey yok."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandı. "Sana hep kötü davrandılar mı?" Sorusu gözlerimi tekrar onunkilere çeviriyor.

Neden soru sorduğunu bilmiyorum ve ona bana karşı kullanabileceği bir şey vermek istemediğim için sessiz kalıyorum.

Bir süre bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Bu konuda konuşmak istemediğine göre kötü geçmiş olmalı."

Kollarımı kavuşturup, "Atlatamayacağım bir şey değildi," diyorum.

Başını eğiyor ve sanki en karanlık sırlarımı benden a l m a y a çalışıyormuş gibi hissediyorum.

"Ölmekten korkmuyorsun."

Alnımda bir çatıklık oluşuyor.

"Dün gece, seni öldürme ihtimalimden çok aileme geri gönderilmekten endişeliydin."

Çünkü ailemin elinde ölümden daha kötü şeyler yaşayacağım.

Stefano'yla evlenmeye zorlanma konusundaki endişemi hatırlayarak soruyorum,

"Beni Sicilya'ya geri gönderirseniz, Stefano'nun benimle evlenmesine izin verecek misiniz?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Bir karar verdikten sonra asla fikrimi değiştirmem."

İçimi yoğun bir rahatlama kaplıyor ve "Grazie a Dio" diye fısıldıyorum. "Bana teşekkür etmelisin, göklere değil."

Bakışlarım Damiano'ya yöneliyor. "Teşekkür ederim."

İçini çekti. "Sicilya'ya dönmek istemiyorsun ve ben de mafyadan ayrılmana izin vermeyeceğim." Sesi alçalıyor, tınısı tenimin üzerinde geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Seninle ne yapacağım ben?"

Geleceğimden korkmak yerine, okuduğum baharatlı kitap aklıma geliyor.

Şimdi erotik sahneler düşünmenin zamanı değil.

Hava daha da gerginleşiyor ve kendimi tehlikedeymişim gibi hissetmeye başlıyorum. Neyin tehlikesi, bilmiyorum.

Damiano elini koltuktan çekip parmaklarını enseme dola d ı ğ ı n d a gözlerim açılıyor.

Kalp atışlarım anında hızlanıyor ve ellerimi kucağımda yumrukluyorum.

Beni kendine doğru çekiyor ve ona doğru düşmemek için bir elimi aramıza koymak zorunda kalıyorum.

Başını eğiyor, karanlık bakışları yüzümü yakıyor. Konuştuğunda, sesi vücuduma tüylerimi diken diken eden bir dalga daha gönderiyor.

"Malikanemde yaşamayı seviyor musun?"

Sertçe yutkunuyorum ama bakışlarını tutuyorum. "Evet." "Annemin arkadaşlığından hoşlanıyor musun?"

"Hem de çok."

Biraz daha yaklaşıyor ve nefesinin ağzımı ısıttığını hissettiğimde kalbim daha da hızlı atıyor.

"Çocuk sahibi olabilir misiniz?"

Kahretsin. Sanırım bunun nereye gittiğini biliyorum.

Damiano'ya *Capo dei Capi* olarak değil, evlenebileceğim bir adam olarak bakıyorum. Tehlikeli derecede yakışıklı, bu yüzden cazibe bir sorun olmayacak.

En azından benim açımdan.

Cevap verirken yanaklarımın ısındığını hissediyorum: "Babam beni bir doktora muayene ettirdi. Hiçbir sorunum olmadığını ve çocuk sahibi olabileceğimi söyledi."

"Güzel," diye mırıldanıyor, kelime neredeyse bir hırıltı

Karnım öyle bir kasılıyor ki, elimi karnımın üzerine vuruyorum. Damiano'nun gözleri benimkileri tekrar esir almadan önce aşağıya kayıyor.

Biraz daha yaklaşıyor, sonra duraklıyor. Yüz hatları düpedüz yırtıcı görününe kadar gerginleşiyor ve ben çaresiz bir nefes çekiyorum.

Ben nefesimi veremediğim aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ağzını benimkine bastırıyor.

Gözlerim kapanmadan önce bir kez kırıştıyorum, göğsümde ezici bir yoğunlukta bir duygu patlıyor.

Geri çekilmeden önce dudaklarını dudaklarımda hissetmek için zamanım yok.

Gözlerimi açıyorum ve yüzündeki karanlık ifadeyi gördüğümde bedenimi bir titreme sarıyor.

Parmakları boynumda sıkışıyor, sonra hızla hareket ediyor. Ağzı benimkine çarptığında, içgüdüsel olarak boştaki elimi göğsüne bastırıyorum. Onu uzaklaştırmak için mi yoksa daha yakına çekmek için mi, bilmiyorum.

Ne yapacağımı bilemeyecek kadar deneyimsizim ve dili ağzıma girdiğinde tüm sağduyum aklımdan uçup gidiyor.

Damiano gibi bir adamın ilk öpücüğüm olması beklediğim en son şeydi ve bu durum hiçbir şeyi sindiremeyecek kadar bunaltıcı.

Dili benimkine öyle bir masaj yapıyor ki karıncalanmalar tüm bedenimi sarıyor.

Dudakları dudaklarımı ısıyor ve beni tamamen nefessiz bırakıyor.

Öpücüğü başlattığı anda benden uzaklaşıyor.

Zihnim karmakarışık, kalbim kaburgalarımaya çarpıyor.
Gözlerimi açtığımdaya Damiano'nun ayağaya kalktığını görüyorum.
Ceketini düzelterek, "Silah tutabilir misin?" diye soruyor.

Ha?

Kafamı sallıyorum, aklım tamamen karışmış durumda. "Bu
çözölebilecek bir sorun."

Anlamadığım için "Bu neden sorun oluyor?" diye sorduğumdaya s e s i m
kısıılıyor.

"Yakında öğrenirsin," diye mırıldandıktan sonra odadan çıktı.

Ne?

Hâlâ ilk öpücüğümün şaşkınlığıyla kapı aralığında göz kırpıyorum. Az
önce ne oldu?

*Damiano seni öylece öptü ve sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş
gibi çekip gitti. Olan buydu.*

Parmaklarım karıncalanan dudaklarıma değene kadar elimi yavaşça kaldırıyorum.

Benden hoşlanıp hoşlanmadığını anlamak için test mi ediyordu?

Öpücüğü aniden bitiriş şekli göğsümdeki endişeyi artırdı.

Ya hiçbir çekim hissetmez ve beni aileme geri göndermeye karar
verirse?

Hayır. Bunun dışında her şey.

Bölüm 15

Damiano

Gabriella'yı güneş odasında öptüğümünden beri bir hafta geçti ve kararımı vermiş olmama rağmen o zamandan beri eve gitmedim.

İşler beni çok meşgul etti, sonra da Dario'nun kadını kaçırıldı. Birbiri ardına boktan olaylar oldu.

Dario'nun kız arkadaşıyla bu akşam bir bale gösterisinde tanıştım ve onu ne kadar çok sevdiğini görebiliyordum. Sert ve hızlı bir şekilde aşık oldu ve eğer onu geri alamazsak, bunun Dario'ya ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Eden'i burnumuzun dibinden kaçırın uyuşturucu satıcıları ya çok aptal ya da çok cesur. Eden'i hiç tanımıyorum, ama bir kaptanın kadınına dokunup da hikayesini anlatacak kadar yaşayamazsın.

Angelo, Dario ve ben bir helikopterde otururken Carlo bizi kızların seks kölesi olarak satılacağı bir yata doğru uçuruyor.

Dario karaborsada ipucunu yakaladı ve arkadaşımın çıldırmak üzere olduğunu söyleyebilirim. Onu hizada tutan tek şey, onun üzerinde sahip olduğum otorite.

Carlo süper büyük yatın helikopter pistine indiğinde, Angelo ilk inen oluyor, Dario da onu takip ediyor. Güverteye en son ben çıkıyorum ve bir adamın bize doğru yaklaştığını fark ediyorum.

"Dördüncü bir parti beklemiyorduk," diyor adam.

Carlo yanıma geliyor, ellerini önünde kavuştururken silahını çoktan çekmiş.

"Kendimizi davet ettirdik," diye mırıldanıyor Dario, ses tonunda bir ton sabırsızlık var.

Kristian Anderson iki silahlı koruma eşliğinde bir dizi merdivenden çıkıyor ve ben anında tedirgin oluyorum.

Et satıcısı Angelo ve Dario'ya bakma zahmetine katlanmıyor. Gözleri benimkilere kilitlendi ve sordu: "Cosa Nostra'nın burada ne işi var? Burası sizin bölgeniz değil."

Lanet olsun, değil. Piç kurusu New York açıklarında kız satıyor ve şansını zorluyor.

Bir gün o herifle uğraşmak zorunda kalacağım.

"Onu tanıyor musun?" diye sorarken Dario'nun gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Kristian," diye mırıldandım. "Seks kaçakçısı. Bırak ben halledeyim," diye emrediyorum.

Kendimi bitkin hissederek bir adım  ne çıktım ve "Buraya belirli bir kız için geldim" dedim.

Kristian, "Bizde Cosa Nostra'ya mensup kimse yok," diye yanıtıyor.

Bu işin bir an önce bitmesini isteyerek, "Bize kızları gösterin, biz de yolumuza gidelim," diye mırıldandım.

"Sadece sen. Geri kalanlar burada beklesin," diye kabul eder.

Yürümeye başladığımda Carlo yanımdan ayrılmıyor.  zerindeki gerginliği hissedebiliyorum ve işler ters giderse harekete geçmekte tereddüt etmeyeceğini biliyorum.

Merdivenlerin yanında bir gardiyan Carlo'ya başını sallıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Ben nereye gidersem, o da oraya gider."

Kristian merdivenlerin dibinden, "Bırakın gelsin," diye bağırır.

Aşağı iniyorum ve Kristian'ı bir odaya kadar takip ediyorum. Kapıyı iterek açıyor ve ben de akılları başlarından gitmiş gibi görünen beş genç kıza bakıyorum.

İğrenme duygusu benimde dalgalanıyor ama yüzümde herhangi bir duygu belirtisi olmadan arkamı dönüp helikopter pistine doğru yürüyorum.

Ona ulaştığımda Dario'nun yüzündeki soruyu görünce başımı sallıyorum. "Hadi gidelim. Burada vaktimizi boşa harcıyoruz."

Hepimiz tekrar helikoptere doluşuyoruz ve uçak gökyüzüne yükseldiğinde parmaklarımı şakağıma vuran baş ağrımın üzerine sürüyorum.

Telefonum çalmaya başlıyor ve adamlarımdan biri olduğunu düşünerek cihazı çıkartıyorum. Numarayı tanımadığım için aramayı kabul ediyorum ve cihazı kulağıma götürüyorum.

Gabriella'nın "Damiano?" diye sorduğunu duyduğumda çok şaşırdım. Orada mısın?"

Sadece sesini duymak bile omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmını hafifletiyor ve beni şaşırtıyor.

Aramızdaki  ekimi test etmek için onu öptüğümde, yoğunluğun etkisiyle neredeyse k ımın üstüne d şecektim. Yirmili yaşlarımdan başından beri bir kadını  pmemiştim ve Gabriella'nın dudaklarının benimkilere karşı titrediğini hissetmek beni çıplak bıraktı.

Öpüşmeyi kesip uzaklaşmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım, böylece onu tam orada, güneşlenme odasında becermeyecektim.

Tanrım. Hala onun için atış dersleri ayarlamam gerekiyor. Eğer karım olacaksa, silah kullanmayı bilmeli.

Angelo ve Dario'nun önünde onunla konuşmak istemediğim için, "Meşgulüm," diye mırıldandım.

"Aramızda olanlar hakkında konuşacak mıyız?" diye sorarken sesi endişeli geliyor.

"Hayır."

"Ciddi misin?" Tekrar konuştuğunda sesi gergindi. "Peki. Beni aileme geri mi göndereceksin?"

Tanrım. Angelo ve Dario'nun bana baktığını hissedebiliyorum. Aramayı sonlandırmam gerekiyordu,

"Hayır." diye homurdandım.

"O zaman öpücük hakkında konuşalım," diye talep ediyor.

Konuşmamız hakkında diğer adamlara bir şey söylemek istemediğim için bir kez daha "Hayır" diye mırıldandım.

"Damiano," diyor. "Beni böyle asılı bırakamazsın. Konuş benimle."

Bir iç çekişi bastırıyorum. "Hayır"

"Bu benim için çok zor. Hayatım belirsiz bir şekilde yaşamaya devam edemem." Hay sikeyim. Onun duygularını düşünmedim bile.

Pişmanlık göğsümden içeri süzülüyor, yabancı ve istenmeyen bir duygu. "Biliyorum," diye geveliyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Sadece benimle ne yapmayı planladığını söyle."

Gabriella hiçbir şey için yalvarmamalı. Onun yerine çenesini kaldırıp bana siktirip gitmemi söylemeli.

"Tanrım, bunun için zamanım yok," diye çıkışıyorum. "Bir daha arama." Aramayı sonlandırıyorum ve cihazı cebime geri sokuyorum. "Kimdi o?" Angelo soruyor.

"Hiç kimse," diye mırıldandım. "Carlo, bizi karaya geri götür."

"Başka seçeneğimiz yok," diye mırıldanıyor Carlo. "Aramaya devam edeceksek yakıt almamız gerekiyor."

Dario, "Evimdeki sistemime ulaşmam gerekiyor," diyor. "Burada zaman kaybediyoruz."

Anakaraya dönüş uçuşu sırasında, Dario'nun kadını bulmaya odaklanabilmek için kişisel sorunlarımı arka plana itiyorum.

Tüm bu pislikler halledildikten sonra Gabriella'ya onunla evlenmeye karar verdiğimi söyleyeceğim. Ancak o zaman Cosa Nostra'nın diğer dört liderinin onun varlığından haberdar olması konusunda kendimi rahat hissedeceğim.

En azından annem evleneceğimi duyunca mutlu olacak.

Peki ya ben?

Gabriella küçük, güzel bir ateş parçası. En azından beni diken üstünde tutacak.

Bu düşünceyle ağzımın kenarı kalkıyor. Kısa sürüyor ama omuzlarıma çöken gerginlikten kurtulmamı sağlıyor.

Bölüm 16

Gabriella

Aklımı kaybedeceğim.

Damiano benimle ne yapmayı planladığını söylemediği için endişelenmekle öfkelenmek arasında gidip geliyorum.

Üç haftadır malikânedeyim ve Bayan Falco ve Bayan Accardi ile vakit geçirmeyi çok sevsem de belirsizlik beni yiyip bitiriyor.

Damiano'nun son on iki gündür eve gelmemiş olması da yardımcı olmuyor. Adam bana hayatımı değiştiren bir öpücük kondurdu ama sonra ortadan kayboldu.

Bu hafta başında, onu aramak için tüm cesaretimi topladım, ancak telefonda o kadar kaba davrandı ki ondan bir cevap alamadım.

Ve onu tekrar arayacak cesaretim yok.

Birden bir el omzuma yerleşiyor ve irkilmeme neden oluyor.

"Üzgünüm *Cara*," diyor Bayan Accardi. "Çok sessizdin, seni kontrol etmek istedik."

Bayan Falco'nun, saatlerdir oturup belirsiz geleceğimi düşündüğüm balkonuma oturmasına yardım ediyor.

Sandalyemde doğruluyorum ve etrafımı saran battaniyeye tutunduğum yerden kurtuluyorum.

Anında, erken kış soğuğu vücudumu sarıyor ve bana daha sıcak giysilere ihtiyacım olduğunu hatırlatıyor.

Bayan Falco bir kaşını kaldırıp, "Çıkarın şunu" der. "Ne ile?" Ben soruyorum.

"Yatak odanızda ne saklıyorsunuz?"

Bayan Accardi'nin bakışları yüzümü inceliyor, yüz hatları endişeyle geriliyor. Onları rahatlatmak için "Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok," diyorum.

Bayan Falco elini bana doğru uzatıyor ve ben de hemen öne eğilip elini tutuyorum.

"*Cara*, anlat bize," diye ısrar ediyor. "Belki yardımcı olabiliriz."

Derin bir nefes alıp yavaşça verdikten sonra itiraf ediyorum: "Damiano benimle ne yapmayı planladığını söylemedi."

"Bu sizi neden bu kadar endişelendiriyor?" Bayan Accardi soruyor. "Bizi ziyaret etmekten hoşlanmıyor musun?"

"Hayır," diye haykırıyorum. "Seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Keşke beni neyin beklediğini bilseydim."

"Bu anlaşılabilir bir şey," diye mırıldandı Bayan Falco. "Eve döndüğünde onunla konuşurum."

Sözleri karşısında şaşırarak, "Eve mi geliyor?" diye sordum.

"Eninde sonunda." Elimi çekmeden önce bir kez daha sıkıyor.

"Onunla konuşmak zorunda değilsin. Seni şikayet ettiğimi düşünmesini istemiyorum."

Çünkü bu beni sadece bir dünya belaya sokar.

Bir helikopter sesi duyuyoruz ve kafamı göle doğru çeviriyorum.

"Bu Damiano olmalı," diyor Bayan Falco ayağa kalkarken. "Greta, onu karşılayabilmem için verandaya çıkmama yardım et."

"Beni kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, gözlerim kadınlar ve göl arasında gidip geliyor.

"Elbette, *Cara*. Seni akşam yemeğinde görmeyi umuyoruz," diyor Bayan Falco. "Tamam."

Bayan Accardi'nin onu yatak odamdan geçirip kapıdan çıkarmasını izliyorum, sonra göl manzarasına dönüyorum.

Helikopterin sesi giderek yükseliyor ve görüş alanıma girdiğinde dondurucu bir rüzgâr üzerime çarpıyor ve kollarımı kendime sarıyorum.

Uçak iniyor ve bir süre sonra Damiano ve Carlo dışarı çıkıyor. Çimenlikte yürürlerken Damiano başını kaldırıyor ve gözlerimiz birkaç saniyeliğine buluşuyor, sonra başını çeviriyor.

Öpücüğün anısı zihnimi bombardımana tutuyor ve gözlerim o gözden kaybolana kadar onu takip ederken boynumda bir kızarıklık belirliyor.

Battaniyeyi alıp yatak odama giriyorum ve rüzgârın içeri girmesini engellemek için kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Battaniyeyi katlayıp yatağımın ayak ucuna koyuyorum. Yatak odasının etrafına bakarak bir iç geçirdim.

Tek istediğim Damiano'yla konuşmak ama malikaneye girer girmez ona saldırmak da istemiyorum.

Şimdi evde olduğu için, öpücükten ve benimle ne yapmaya karar verdiğini merak etmekten midem sinirden dönmeye başlıyor.

Yatak odamın kapısına doğru yürüyorum ve kapıyı açıp koridora çıkıyorum.

Aşığıya ineyim mi?

Damiano koridordaki dönemeçten döndüğünde hâlâ ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Gözleri gözlerime kilitleniyor ve ağzım anında kuruyor.

Tek kelime etmeden yanımdan geçip yatak odama giriyor. Onu içeride takip ediyorum ve dolabıma yöneldiğinde alnımda bir kaş çatma oluşuyor.

Kıyafetlerime bakıyor ve ondan hırlamaya yakın bir ses yükseldiğinde kaşlarım havaya kalkıyor.

Elini cebine attı ve cüzdanını çıkardığında kafam çok karıştı.

Damiano cüzdanından siyah bir kart çıkarıp bana uzatıyor. "Kış için kalın giysiler al ve düğünü planla. Sadece on dört konuk olacak. Biz hariç."

"Düğün mü?" Nefes nefese kaldım.

Yaklaşıyor ve elimi tutarak kredi kartını avucumun içine sokuyor.

Benden uzaklaştığında, "Ne düğünü? Kimin düğünü?" Koridorda kaybolmadan önce "Bizimki" diye mırıldandı.

Ne?

Nefesim kesilirken vücuduma yoğun bir karıncalanma ve iğnelenme dalgası yayılıyor.

Vay anasını.

Peşinden koşmam için sersemlemiş bir şekilde birkaç saniye geçmesi gerekiyor.

Malikânenin sağ kanadına açılan sahanlıktan geçerken Damiano'ya yetişip, "Bana evleneceğimizi söyleyip öylece çekip gidemezsin," diyorum.

Bana bakmadan, "Yorgunum, Gabriella" diyor.

Yatak odasına girdiğinde kapının önünde duruyorum. "Bir noktada konuşacak mıyız?"

Kravatını gevşetirken gözleri benimkilere kayıyor. "Yarın."

Bakışlarım yakışıklı yüzünde geziniyor ve yüz hatlarına derinlemesine kazınmış yorgunluğu görünce "İyi misin?" diye sormayı düşünüyorum.

Sorum karşısında şaşırılmış bir ifadeyle bir süre bana baktıktan sonra, "İyiyim. Sadece zor bir iki hafta geçirdim."

Başımı sallayarak geriye doğru bir adım atıyorum. Bir an tereddüt ediyorum, sonra soruyorum: "Sana papatya çayı yapayım mı? Rahatlamana yardımcı olur."

Başını sallar. "Hayır, sadece duş alıp uyuyacağım." "Tamam."

Arkamı dönüp uzaklaşmaya başlıyorum ama "Gabriella" deyince duruyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum.

"Kredi kartının limiti yok. Giysi almak için malikaneden ayrılırken yanınıza bir grup muhafız alın. Burada kışlar Sicilya'dakinden çok daha sert geçer ve daha kalın giyinmeniz gerekir."

Parmaklarım kredi kartının üzerinde geziniyor ve "Teşekkür ederim" derken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Aramızdaki kapıyı kapatmadan önce başını sallıyor.

Anında, bu düşünce bana on kiloluk bir çekiç gibi çarptı.

Damiano Falco ile evleniyorum. Caro Dio.

Hemen yatak odama dönüyorum ve kredi kartının üzerindeki isme bakıyorum.

Bay DC Falco

Vay canına.

Yeni gelişmeleri algılamakta zorlanıyorum ve sersemlemiş bir halde yatağıma doğru yürüyüp yatağın kenarına çöküyorum.

Damiano ile evleniyorum.

Beni öpmeden önce, bir kez karar verdikten sonra asla fikrini değiştirmeyeceğini, bu yüzden hiçbir şeyin bu düğünün gerçekleşmesini engelleyemeyeceğini söyledi.

Capo dei Capi'nin karısı olacağım. Vay anasını.

Oda kararmaya başlayana kadar tam bir şok içinde oturuyorum. Ancak o zaman Sicilya'ya geri dönmek zorunda kalmayacağımı anlıyorum. Ailemi bir daha asla görmek zorunda kalmayacağım.

İçime yoğun bir rahatlama yayılıyor ve gözlerim kapanıyor.

Grazie.

Burada, malikanede hayat gerçekten çok güzeldi ve biraz şansla Damiano'yla evlendiğimde de pek değişmeyecek.

Bayan Falco ve Bayan Accardi ile daha çok vakit geçireceğim. Konak benim evim olacak.

Gözlerimi açtığımda, Damiano'nun bana verdiği öpücüğü hatırlayana kadar ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor.

Çocuk sahibi olup olamayacağımı öğrenmek istedi, yani muhtemelen mirasçı bekliyor. Bunun ne anlama geldiğini anladığımda kaşlarım kalktı.

Seks.

Kiminle evlenirsem evleneyim aynı yatağı paylaşmak zorunda kalacağımı hep biliyordum ama bekâretimi alacak adamın Damiano olduğunu bilmek üzerime bir gerginlik dalgası çökmesine neden oluyor.

En azından Stefano'da olduğu gibi bu fikirden iğrenmedim.

Derin bir nefes alarak ayağa kalkıyorum ve odamdan çıkıp akşam yemeği için aşağıya inmeden önce kredi kartımı telefonumun yanına koyuyorum.

Bölüm 17

Damiano

Uyanmadan önce sadece üç saat uyuyabiliyorum.

Bir çift chino pantolon ve bir kazak giyerken, düşüncelerim geçen haftaya dönüyor.

Neyse ki Eden'ı bulabildik ve Dario'nun aklını kaybettiğini gördükten sonra, adamın onu sevdiği gün gibi ortada.

Eden'ın beni etkilemeyi başardığını itiraf etmeliyim ki bu nadir bir başarıdır. Topuklu ayakkabıyla bir herifi öldürdü.

Gabriella ve 5 inçlik topuklarının yanında daha dikkatli olmalıyım.

İçimden bir kıkırtı kaçıyor ve bu ses beni gerçekten ürkütüyor.

Glock'umu pantolonumun kemerinin arkasına sokarken, süitimden çıkıyorum.

Aşağıya iniyorum ve annemin oturma odasına yaklaştığımda Greta Teyze'nin "Ben en çok Kraliçe Charlotte'un sezonunu sevdim" dediğini duyuyorum.

"Ben de," diye onaylıyor anne.

Odaya girdiğimde Gabriella'nın bakışları bana yöneliyor. "Hiç uyudun mu?"

"Üç saat," diye mırıldanıyorum annemin elini tutup ayağa kalkmasına yardım etmeden önce.

Gabriella'ya bakarak, "Bana otuz dakika verin ve bu konuşmayı yapalım," diyorum.

"Tamam." Annemle benim aramda bir bakış atıyor. "Aceleye gerek yok."

Annemi koridora götürdüğümde, "Ne konuşması?" diye sordu. "Yakında öğrenirsin."

Güneşlenme odasına yürümek yerine asansörün düğmesine basıyorum ve ikinci kata çıkıyoruz.

Giriş Mamma's süit, I Söyle, "Ben karar verildi ne için yap Gabriella ile."

"Oh?"

Yüzündeki ifadeden cevabımı duymak için can attığını anlıyorum.

"Onunla evleneceğim."

Yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor. "Bu çok iyi bir haber!" Boğazımı temizleyerek, "Nişan yüzüğüne ihtiyacım var." diyorum.

Duygular annemin yüzünü kaplıyor ve ben de onun tuvalet masasına doğru yürümesini izliyorum. Bir mücevher kutusunu açıyor ve doğru olanı almadan önce parmak uçları yüzüklerin üzerinde geziniyor.

Nişan yüzüğü büyükannemden kaldı.

Annem bana yaklaşıyor, sonra yüzüğü uzatıyor. "Bence doğru kararı verdin. Tüm kalbimle Gabriella'nın seni mutlu edeceğini umuyorum."

Annemi kucaklamadan önce yüzüğü ondan alıp cebime koyuyorum.

"Teşekkür ederim, anne."

"İyi bir koca olmaya çalış," diye mırıldanıyor göğsüme karşı.

"Yapacağım," diye onu temin ediyorum. Geri çekilerek sevdiğim tek kadına bakıyorum. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Elini kaldırıyor ve sanki küçük bir çocukmuşum gibi yanağımı okşuyor. "Biliyorum, *mio figlio*."

Parmak uçları yüzümde gezindikten sonra "İyi misin?" diye soruyor. "Evet. Sadece yorgunum."

"Ne zaman izin alacaksın?"

"Sadece bir sorunla uğraşıyorum. Çözülür çözülmez tatile çıkacağım."

Anne elini indiriyor, sonra soruyor: "Düğün ne zaman olacak?"

"Gabriella ile konuşmam gerek ve bu işe bağlı."

"Bir tarih belirler belirlemez bana haber verin."

Annemin kolunu tutup kendiminkine geçirdim ve onu odadan dışarı çıkardım.

Birinci kata inerken, "Gabriella'ya kalın giysiler alabilmesi için bir kredi kartı verdim. Alışveriş gezisinde ona eşlik edersen çok memnun olurum, böylece toplum içindeyken nelere dikkat etmesi gerektiğini ona öğretebilirsin. Nişanlım olarak hedef haline gelecektir."

"Tabii ki. Noel alışverişini de halledebileceğim."

Oturma odasına girip Gabriella'ya bakmadan önce anneme sandalyesine oturması için yardım ediyorum.

"Gel," diye emrediyorum güneş odasına gitmeden önce.

Bana yetişmek için acele eden Gabriella'nın topuklu ayakkabılarının fayanslara vurduğunu duyuyorum ve hızımı yavaşlatıyorum.

Odaya girip ışıkları açıyorum. Çok parlak değil, oda yumuşak sarı bir parıltıyla doluyor.

Gabriella gözleri ışıkların ve saksı bitkilerinin üzerinde dans ederken, "Çok güzel," diye nefes alıyor.

Kısmen bitkilerin arkasına gizlenmiş bir kanepeye doğru yürüyorum ve oturmadan önce cebimden yüzüğü çıkarıyorum.

Gabriella yanıma oturuyor, omurgası dik ve yüz hatları gergin bir ifadeyle gergin.

Ona bakıyorum ve bir kez daha göz temasını kesmiyorum. Onun yerine, "Fazla uyumamışsın." diyor.

Gözlerim hafifçe kısıldı. "Benim için endişeleniyor musun?" Geriye doğru çekiliyor ve rahatlıyor. "Elbette."

"Neden?"

"Tüm dünyamızı omuzlarında taşıyorsun. Eğer sen düşersen, hepimiz düşeriz."

İçimi çektim ve kapalı yumruğuma bakarak, "Tek neden bu mu?" diye sordum.

"Hayır," diye mırıldandı. "Eğer karın olacaksam, senin için endişelenmek benim görevim."

"Eğer?"

Umarım bu konuda bir seçeneği olduğunu düşünmüyordur.

"Ne zaman," diye kendini düzeltiyor.

Sol eline uzanıyorum ve onu kalçama götürüp yumruğumu açmadan önce ince parmaklarına bakıyorum.

"Bu yüzük büyükanneme ve anneme aitti. Bir kez taktım mı, bir daha asla çıkarmayacaksın."

Elinin titremeye başladığını hissediyorum ve elması yüzük parmağının yanına yerleştirirken gözlerim yüzüne kilitleniyor.

"Bana bak," diyorum.

Bakışları benimkilere yöneliyor ve ancak o zaman yüzüğü parmağına takıyorum.

"Bu yüzükle benim nişanlım olacaksın." demeden önce havada bir gerilim oluşuyor. Düğün töreni sadece bir formalite." Başını salladığında ekliyorum, "Sen bana aitsin, Gabriella. Hiçbir erkek sana dokunmayacak."

"Tamam," diye nefes alıyor.

Bir şey sormak istediğini görebiliyorum ama tereddüt ediyor.

"Ne soracaksın?" Mırıldanıyorum.

"Sen ... ahh..."

Alnımda bir çatıklık oluşuyor. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Çenesini kaldırıyor ve bakışlarımı tutuyor. "İlişkilerin olacak mı?" Beklenmedik bir kahkaha patlatıyorum ve bu onu ürkütüyor. "Dalga geçecek vaktim olduğunu mu sanıyorsun?" Gözleri büyüdü. "Hayır. Öyle demek istemedim." Yavaşça nefes alıyor. "Soruyu sorduğumu unut."

"Hayır, ilişki olmayacak, çünkü ben çok meşgulüm ve sen benim tüm ihtiyaçlarımı karşılayacaksın."

Gözleri tekrar büyür ve boynuna doğru bir kızarıklık yayılır.

Parmağındaki yüzüğüme bakıyorum ve başparmağımı pırlantanın üzerinde gezdirerek soruyorum: "Herhangi bir sorunuz var mı?"

"Düğün ne zaman gerçekleşecek?"

Bakışlarımı onunkilere kaldırarak kanepeye yaslanıyorum. "İş yerindeki bir sorunu hallettikten sonra." O bunun ne zaman olacağını sormadan önce, "Umarım yakında olur" diye ekliyorum.

Başını sallıyor ve gözlerini elini tuttuğum yere indiriyor, yüzündeki gergin ifade geri geliyor.

"Neden endişeleniyorsun?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ama cevap vermeden önce bakışlarımla buluşuyor: "Seninle evlenmek beklediğim son şeydi."

Bunu hiç düşünmedi mi?

"Neden?"

"Sen *Capo dei Capi*'sin. Herhangi bir kadını seçebilirsin."

"Herhangi bir kadını seçemem," diye mırıldandım.

Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor. "Neden?"

"Çünkü evleneceğim kadın güçlü olmak zorunda." Gözlerim onunkileri yakıyor. "Ne olursa olsun, kendi ayakları üzerinde durmalı. Asla geri adım atmamalı."

Elini bırakarak kendi elimi boynuna götürüyorum ve başparmağımı eskiden morlukların olduğu derinin üzerinde gezdiriyorum.

"Evleneceğim kadın benim yanımda hayatta kalabilmeli."

Dudakları aralanıyor ve ne söylediğimi anladığında neredeyse şok olmuş gibi görünüyor.

Sesi şaşkınlıkla dolu. "Sence yeterince güçlü müyüm?"

Başımı sallıyorum ve yüzünü kendime yaklaştırarak, "Yeterince güçlü olduğunu biliyorum," diyorum. "Benden başka kimsenin önünde diz çökmeyeceksin" diye eklerken sesim alçak çıkıyor.

Gabriella'nın gözleri başını sallamadan önce yüzümde geziniyor.

İnsanlara bir konu hakkında ne hissettiklerini sormak gibi bir alışkanlığım yok ama yine de "Benimle evlenmeye var mısın?" diye soruyorum.

Başını sallamakta tereddüt etmiyor. "Onur duyduğum. İyi bir eş olmak için elimden geleni yapacağım." Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Benden ne beklediğini söyleyebilir misin?"

Ondan ne bekleyebilirim ki?

Cevap vermeden önce düşünmek zorundayım, "Mutlak sadakat ve saygı bekliyorum." "Tamam." Bir an sessizlik oldu, sonra sordu, "Peki ya İşlerin samimi tarafı mı?" Garip bir kıkırdama çıkarıyor. "Beni çekici buluyor musun ki?"

Ona cevap vermek yerine, nefesini yüzümde hissedene kadar yaklaşıyorum. Yüz hatlarında anında gergin bir ifade belirliyor.

Yavaşça başımı eğiyorum ve göz bebekleri beklentiyle büyüdüğünde ağzımı onunkine bastırıyorum.

Tıpkı onu ilk öptüğümde olduğu gibi, vücudunu bir titreme sarıyor ve elini göğsüme bastırıyor.

Verdiği tepki beni etkiliyor ve kendimi her zamanki gibi sıkı kontrol edemeyerek dilimi ağzına sokarken başımı eğiyorum.

Anlık bir şey. İhtiyaç bana bir şimşek gibi çarpıyor ve onu yiyip bitiriyorum. Kalçalarından tutup kucağıma kaldırdım.

Gabriella bir gıcırta çıkarıyor, tadı tatlı ve masum.

Öpüşmeyi kesiyorum ve onu üstüme çıkmaya zorluyorum. Bu pozisyon elbisesinin kalçalarının üzerinde toplanmasına neden oluyor ve bu görüntü çok seksi.

Ellerimi kaldırıp yüzünü çerçeveleyerek yerinde kalmasını sağlarken, "Evet, senden etkileniyorum" diye homurdanıyorum.

Şimdiden nefesi kesilmiş, yanakları pembeleşmiş ve gözleri arzuyla dolmuştu. Ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve kendimi öpücüğün içinde kaybolmaya bırakıyorum.

Bir öpücüğün hiç bu kadar iyi hissettirdiğini hatırlamıyorum.

Dilim onunkini okşuyor ve onun deneyimsizliği istediğimi yapmama izin veriyor. Dudaklarım onunkileri tamamen ele geçiriyor ve yumuşak bir inilti çıkardığında neredeyse aklımı kaybediyorum.

İsa.

Kaya gibi sertleşmişim ve üzerime bastırıldığında tepki verip onu kucağımdan itip kenara çekiyorum.

Kanepeden fırlayıp birkaç adım uzaklaşıyorum, ellerim iki yanımda yumruk olmuş.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye soruyor, sesi panikle karışık.

"Hayır." Ona bakmadan önce çaresiz bir nefes alıyorum.

Sikeyim.

Şişmiş dudakları ve kıvrılmış elbisesiyle hayatımda gördüğüm en erotik manzara.

"Git," diye

homurdandım.

"Ne?" diye soluk

soluğa kalıyor.

"Git, Gabriella, yoksa seni öldüresiye sikerim."

Ayağa fırladı ve akıllıca benden uzaklaştı.

İstedığimi alma dürtüsünü kontrol altına almak için derin nefesler alırken avucumu yüzüme sürüyorum.

Gabriella'yı öylece beceremem ve bekaretini alma zamanı geldiğinde ona karşı nazik olamayacağımdan endişeleniyorum.

Onu sadece iki kez öptüm ve her seferinde içimde yarattığı ihtiyaca boyun eğmemek için aramıza mesafe koymak zorunda kaldım.

Hiçbir kadın beni bu kadar etkilememişti.

Bölüm 18

Gabriella

Doğruca odama koşuyorum ve kapıyı arkamdan kapattıktan sonra umutsuzca nefes alıyorum.

Vay anasını, çok yoğundu.

Elimi karnıma götürüyorum, sanki bir kelebekler kaleydoskopu kontrolden çıkmış ve deli gibi çırpınıyormuş gibi hissediyorum.

İstmeden kendimi Damiano'nun çıkıntısına sürttüğüm zamanki güçlü karıncalanmaları hâlâ hissedebiliyorum. Vücudum onu bacaklarımın arasında hissetmeye tepki verdi ve üzerine bastırdım.

Endişe kalbime damlıyor.

Hayır, Damiano yanlış bir şey yapmadığımı söyledi.

Kontrolünü kaybetmeden önce gitmemi istedi.

Bu iyi mi kötü mü?

Diğer elimi yüzüme götürüyorum, parmaklarım şişmiş dudaklarımın üzerinde geziniyor.

Tadı viski gibiydi, vahşi ve tutkuyla yanıyordu.

Ben.

Dio. O benim için fazla erkek.

Düşüncelerim beni öpmeden önce yaptığımız konuşmaya dönüyor ve Gözlerim parmağımdaki yüzüğe kaydı.

Biraz büyük ama muhteşem, tasarımı klasik ve pırlantası büyük.

Damiano benim güçlü olduğumu düşünüyor ve bu yüzden beni karısı olarak seçti.

Çenemi kaldırıyorum ve bakışlarım balkonumun ötesindeki karanlık manzaraya takılıyor. Kapıya doğru yürüyorum ve açıp odadan dışarı çıkıyorum. Ellerimi korkuluklara koyuyorum ve bahçe ışıklarıyla aydınlatılmış arka bahçeye bakıyorum.

Bu malikane artık benim evim.

Damiano Falco ile nişanlıyım.

Bir daha kimse bana dokunamayacak.

Sadece Damiano.

Buz gibi bir rüzgâr bana çarpıyor ve beni yatak odama geri dönmeye zorluyor.

Tuvalet masama doğru yürüyorum, oturuyorum ve makyajımı tazelerken gözlerim yansımamla kilitleniyor.

Seni ne kadar korkutursa korkutsun, Damiano'nun etrafında daha fazla sinmek yok. O senin kocan olacak. Ona ne kadar güçlü olduğunu ve seni tutmakla doğru kararı verdiğini göster.

Omuzlarında çok yük var, bu yüzden mükemmel bir ortak olun ve hayatı onun için kolaylaştırın.

Görünüşümden memnun kaldığımda yatak odamdan çıkıyorum ve aşağıya iniyorum. Başım dik ve ağzımda bir gülümseme ile oturma odasına giriyorum.

Bayan Accardi'nin gözleri önce yüzüme, sonra da sol elime kayıyor. "Yüzüğü takıyor!" diye haykırarak ayağa fırladı.

"Tebrikler, *Cara*." Bayan Accardi sol elimi tutmadan önce beni kucaklayıp iki yanağımdan öpüyor. "Sana çok yakışmış."

Bayan Falco koltuğundan kalktığında, Bayan Falco'dan uzaklaştım. Accardi ve müstakbel kayıinvalideme yaklaş.

"Damiano yüzüğün sana ait olduğunu söyledi," diyorum, saygımdan sesim titreyerek.

"Nişanlandığımda bunu bana annem vermişti. Benim için manevi değeri çok büyük. Düğün gününden önce vefat etti."

"Bunu bana aktardığın için teşekkür ederim. Kendimi çok onurlandırılmış hissediyorum."

Ağzı duygusal bir gülümsemeye kıvrılıyor ve bana doğru uzanıyor.

Yaklaşıyorum ve ellerimiz birbirine değdiğinde beni kucaklıyor.

"Oğluma iyi davran," diye fısıldıyor yanağıma doğru.

"Böyle büyük bir adama layık bir eş olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, Bayan Falco."

Yanağımdan öpüyor ve "Bana Aida de. Ne de olsa artık bir aileyiz."

Karşı konulmaz bir minnettarlık duygusu göğsümü dolduruyor ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sana Aida Teyze diyebilir miyim?" "Sadece ilk adını kullanmak biraz saygısızlık gibi geliyor" diye açıklamadan önce sordum.

"Aida Teyze gayet iyi, tatlı çocuğum."

"Oh, buradasınız. Gidip Carlo'yu getireyim," diyor Bayan Accardi. "Bu harika olayı kutlamak için şampanyaya ihtiyacımız var."

Aida Teyze'den uzaklaştığımda omzumun üzerinden bakıyorum ve Damiano'nun bizi izlediğini görüyorum.

Yaklaşıyor, gözleri annesiyle benim aramda gidip geliyor. "Duygusal bir anınızı mı böldüm?"

Hemen başımı sallıyorum.

"Nişanlandığınızı duyduğuma sevindim," diyor Aida Teyze. "İkinize de ömür boyu sevgi ve mutluluk diliyorum."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Damiano gelip annesinin şakağına bir öpücük konduruyor ve ardından "Teşekkür ederim anne" diyor.

Bir kahkaha attı. "Artık Bayan Falco olacağın için beni malikaneden atmayacaksın değil mi?"

Caro Dio!

"Hayır, asla!" diye haykırdım ve elini tutarak, "Asla böyle bir şey düşünme. Burası senin evin."

"Şaka yapıyor," diye mırıldanıyor Damiano, sonra da Aida Teyze'yi şakacı bir şekilde azarlayarak beni şaşırtıyor: "Bir varisimiz olmadan nişanlıma kalp krizi geçirtme."

Aida Teyze Damiano'ya gülümsüyor. "Oh? İlk torunumu ne zaman görebilirim?"

"Bebekler havadan düşmez anne," diyor Damiano, ses tonundaki şakacılık kaybolmuş.

Tüm bu bebek muhabbeti yanaklarımı ısıttı ama neyse ki Mrs. Accardi aceleyle odaya geri gelir.

Martha da elinde bir tepsi bardak ve bir şişe şampanya ile içeri girer.

Carlo bize katıldığında şişeyi aldı ve açarken "Nişanınız için tebrikler" dedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, hâlâ bunalmış hissediyorum.

Mantar pathıyor ve kabarcıklı sıvıyı bardaklara boşaltıyor. Her birimiz birer bardak aldıktan sonra Damiano, Aida Teyze ile benim aramda durmak için hareket ediyor.

Flütü kaldırıyor, sonra da "Kadeh kaldırmaktan nefret ediyorum" diye mırıldanıyor. "Biliyoruz ama benim için yap," diyor Aida Teyze.

Bana bakarken gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Benimle göz teması kuracak kadar inatçı ve geri adım atmayacak kadar cesur bir kadın bulmanın şerefine."

Gözlerini benden ayırmadan şampanyadan bir yudum alıyor, ben de aynısını yapıyorum.

Bardağı tepsiye geri koyup "Yapmam gereken işler var" dediğinde şaşırmadım.

"Kötülere rahat yok," diye mırıldanıyor Aida Teyze şakacı bir şekilde, ama yüzündeki endişeyi fark ediyorum.

Damiano ve Carlo oturma odasından ayrıldıktan sonra Aida Teyze tekrar oturur.

Gecenin bu saatinde daha fazla içmek istemiyorum ve ş a m p a n y a y ı tepsiye yerleştiriyorum.

Aida Teyze ve Bayan Accardi'nin hâlâ içkilerini yudumladıklarını görünce oturuyorum ve "Damiano'nun nelerden hoşlandığını söyleyebilir misiniz?" diye soruyorum.

"Ne tür şeyler?" Aida Teyze soruyor.

"Ah... onun kahvesi mi? Yemek? Evde olduğu zamanki rutini?"

"Kahvesini sade ve acı içer. Tatlı şeyleri hiç sevmez," diyor ve ben de bunu aklıma not ediyorum.

"Her şeyi yer ama en sevdiği ev yemeği." "Tamam," diye mırıldanıyorum dinlediğimi göstermek için.

"Onun bir rutini yok. Tahmin edilemez olmak bir güvenlik önlemi. Malikaneden ne zaman ayrılacak aynı şeyi yaparız. Asla belirli bir saatte dışarı çıkmayız ve her zaman bir şeyleri değiştiririz."

"Tamam."

"Damiano alışverişe gidebileceğimizi söyledi," diyerek beni çok şaşırttı.

"Evet, bana daha sıcak giysiler almamı söyledi."

"Pazartesi günü gardiyanlarla bir gezi ayarlayacağım. Dışarı çıktığımızda gardiyanların dediklerini aynen yapacaksınız. Dikkatli olun ve her zaman çevrenizin farkında olun."

"Tamam," diyorum, bilgiyi kuru bir sünger gibi emiyorum.

"Dışarıdayken gözlerim sen olacaksın. Her zaman tetikte ol. Eğer saldırıya uğrarsak, beni bırakma ve Gerardo'nun yanında kal. Eğer muhafızlardan ayrılırsak, saklanacak güvenli bir yer bulmalıyız."

"Tamam."

Dio, Damiano ile aynı önlemleri almam gerektiği kafama dank etmeye başladı. Ben de en az onun kadar risk altında olacağım.

Artık Falco ailesinin bir üyesiyim.

Bölüm 19

Damiano

Üç saat daha uyumayı başardım ve kendimi biraz daha insan gibi hissettim. Gabriella'nın süitine doğru yürüdüğümde sabahın erken saatleriydi.

Kapıyı çalıyorum, yatak odasının kapısını iterek açmadan önce cevabını bekliyorum. Tuvalet masasının yanında oturuyor ve onu ilk kez makyajsız görüyorum.

"Oh," diye nefes nefese kalıyor ve hızla ayağa kalkıyor.

"Eğitiminle başlamalıyız," diyorum ona yaklaşırken, gözlerim onun doğal güzelliğini seyrederken.

Makyajlı ya da makyajsız, nişanlım nefes kesici.

"Eğitim mi?" diye soruyor.

Bakışlarım giydiği pantolon takımının üzerinde geziniyor. "Atış dersleri. Gündelik kıyafetlerin var mı?" Başını sallıyor. "Taytım var."

"Üstünü değiştir." Ayakta durmaya devam edince ekliyorum,

"Şimdi." "Oh... tamam." Aceleyle dolaba girdi.

Kıyafetlerini değiştirmesini beklerken pencereye doğru yürüyorum ve göl manzarasına bakıyorum.

Gabriella'nın yatak odasına geri dönmesi uzun sürmüyor. Gözlerim, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan daracık taytına ve uzun kollu gömleğine takıldığında, bir anda sertleşiyorum.

İsa.

Kalçaları arasındaki boşluğu ve her halinden belli olan diri göğüslerini görünce neredeyse onu yatağa fırlatacaktım.

"Bu kesinlikle işe yaramayacak," diye homurdanıyorum.

"Sahip olduğum tek şey bu" diye fısıldarken gözleri endişeyle doluyor.

Elini tutarak onu yatak odasından çıkardım ve kendi süitime götürdüm. Gömme dolabımda durana kadar durmuyorum.

Askıdan bir kazak çekip kafasına geçiriyorum ve "Kollar" diye bağırıyorum.

Kazağı çabucak giyiyor ve kalçamın ortasına kadar sarktığında kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Kalçalarından tutarak onu ayağa kaldırıyorum ve dolabın ortasındaki vitrinin üzerine koyuyorum. Ellerimi iki yanına koyuyorum ve öne doğru eğilerek onun şaşkın gözlerini yakalıyorum.

"Yatak odasının dışında asla tayt giyme," diye emrediyorum. Çabucak başını sallıyor.

"Herkesin içinde dekolte yok."

Alnında bir çatıklık oluşmaya başlıyor. "Daha muhafazakar giyinmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Giyim tarzını seviyorum. Sadece bana ait olanı başka erkeklere gösterme, yoksa bunun bedelini cehennemde öderim."

Yüzünde bir rahatlama titreşimi var. "Tamam."

Geri çekiliyorum ve onu kazağımın içinde gördüğümde göğsümü müthiş bir sahiplenme duygusu dolduruyor.

"Seni kıyafetlerimin içinde seviyorum," diye mırıldandım.

"Ben de beğendim." Vitrinden inerken bana gülümsüyor. "Çok rahat ve sıcak."

Gabriella spor ayakkabı giyiyor ve topuklu ayakkabılarının yüksekliği olmadan, sadece göğsümün ortasına ulaşıyor.

Göğsümdeki sahiplenme duygusuna karşı konulmaz bir koruma hissi katılıyor.

Ve sonra yatağımdan sadece birkaç metre uzakta olduğunu fark ettim.

Temizlik için gelen Martha'dan başka hiçbir kadın odama adım atmadı.

Sikeyim.

Gözlerim Gabriella'dan yatağa kayıyor, sonra tekrar ona dönüyor.

Nişanlımı becermeye karar vermeden önce elini tutuyorum ve yatakla aramıza güvenli bir mesafe koymak için acelemle onu neredeyse odadan dışarı sürüklüyorum.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde Gabriella'nın benim yarı boyumda olduğunu hatırlıyorum ve hızımı yavaşlatıyorum.

Ön kapıdan çıkıp, cephaneliğimin ve atış poligonumun bulunduğu ağaç sırasının yanındaki dış binaya gidiyorum.

Şifreyi girip kapı açıldığında içeri giriyorum ve ışıkları açıyorum.

Gabriella'nın nefes nefese kaldığını duyuyorum. "Vay

canına. Ne kadar çok silah var." Silahlara göz

gezdiriyorum ve Gabriella için bir tane seçiyorum.

"Bu bir SIG P365. On iki mermi kapasitesi var." Şarjörü kontrol ettim, sonra silahı ona uzattım.

Alır, parmakları dikkatle sapın etrafını sarar. "Nasıl bir his?" diye soruyorum.

"Beklediğim kadar ağır değilmiş," diye itiraf ediyor. "Güzel."

Atış poligonunun olduğu arka tarafa doğru yürüyorum ve Glock'umu arkamdan çıkararak "Ne yaptığımı izle" diyorum.

"Tamam."

Hedefe beş el ateş edip baş ve göğüs bölgesine isabet ettirirken Gabriella'nın gözleri bana yapışmış durumda.

Ona baktığımda yanaklarının kızardığını fark ettim.

Başımı eğerek, "Silahla ateş etmemi izlemek hoşuna gidiyor mu?" diye sordum.

"Ahh..." "Evet" diye itiraf ederken benimle göz temasını

sürdürüyor. "Yaklaşın, *principessa*," diye emrediyorum.

Ulaşma mesafesine geldiğinde, onu önümde durması için çekiyorum, böylece hedefe bakıyor.

Eğilerek, "Kollarını benim yaptığım gibi konumlandır." diyorum. Kollarını yukarı kaldırıyor ve silahın namlusunu hedefe doğrultuyor. "Tetiği çek."

Bir el ateş ediyor ve hedeften bir metre ötedeki duvara çarpıyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Özür dilerim."

Başımı salladım. "İşte bu yüzden buradayız. Ateş etmeyi öğrenebilesin diye."

Glock'umu tekrar pantolonumun kemerine sokuyorum ve kollarımı Gabriella'ya dolayarak kollarını yukarı doğru itiyorum.

Atışı hizalayıp, "Tetiği çek." diye emrediyorum.

Bir el ateş etti ve hedefin yan tarafına isabet etti.

Kollarını ayarlıyorum. "Ateş et."

Bu kez kalbime vuruyor ve ağzımın kenarı kalkıyor. "Tekrar."

Bam.

"Tekrar.

" *Bang.*

"Tekrar.

" *Bang.*

Kollarımı indiriyorum ve hiç düşünmeden kıcını okşuyorum. "Güzel."

Ellerimi yumrukluyorum, bu yüzden ona uzanmıyorum çünkü vücudunun her santimini hissetmek istiyorum.

"Şarjör boşalana kadar ateş etmeye devam edin" diye emrederken sesim boğuk çıkıyor.

Silaha şarjör üstüne şarjör takıyorum ve Gabriella'nın her atışında daha iyi olmasını izliyorum.

Tetiği tekrar çektiğinde gözlerim nişan yüzüğüne takılıyor ve onun için biraz büyük olduğunu fark ediyorum.

Yeniden boyutlandırmam gerekecek.

Parmağındaki yüzüğü çıkarma fikri hiç hoşuma gitmiyor. "Sorun nedir?" Gabriella soruyor.

"Yüzük çok büyük," diye mırıldandım.

"Kilo alıyorum. Yakında daha iyi oturacak."

Gözlerim vücudunda geziniyor ve daha kıvrımlı olması hoşuma gidiyor. Vücudunda bir sorun olduğundan değil, sadece onu incitmemek için bu kadar dikkatli olmak zorunda kalmayacağım.

Yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor. "Tabii kilo almama karşı değilsen."

Ne oluyor lan?

"Neden böyle düşünüyorsun?" Soruyu neredeyse havlayarak soruyordum.

"Annem her zaman kilomu kontrol ederdi. Belki sen de aynısını yapmak istersin diye düşündüm."

O. Gerçek. Sikeyim mi?

Kendimi kaybetmemek için derin bir nefes alıyorum ve mırıldanıyorum: "Buna karşı değilim. Sadece daha fazla kilo verme. Zaten tüy kadar hafıfsın."

Yüzüne bir gülümseme yayılır. "Tamam."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak "Annen başka ne yaptı?" diye soruyorum.

Tıpkı daha önce olduğu gibi başını sallar ve "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil" diye cevap verir.

"Anlat bana," diyorum.

Elindeki silaha bakıyor. "Ben doğduğumda mutlu olmamışlar," diye cevap veriyor, sesi gergin çıkıyor. "Ben planlanmamıştım."

Omuz silkiyor, sonra duyguları yüz hatlarını sıkılaştırıyor ve gülümsemeye çalışıyor. "İlk kez iki hafta önce sarıldım. Bayan Accardi'den. Gerçekten çok güzeldi."

İlk sarılma mı?

Kanım damarlarımda buza dönüşüyor. "Ailen sana hiç şefkat göstermedi mi?"

"Hayır." Hedefe bakıyor ve ateş etmek için kollarını kaldırıyor. "Silahını indir," diye emrediyorum.

İçini çekerek silahı duvarın yanındaki tezgâha bırakıyor ve sonra mırıldanıyor: "Ailem hakkında gerçekten konuşmak istemiyorum."

"Buraya gel."

Gözlerini yüzüme dikeyyor ve bana yaklaşıyor.

Elimi kaldırarak, onu göğsüme doğru çekmeden önce parmaklarımı boynunun arkasına doluyorum. Eğiliyorum ve diğer kolumu ona dolayarak bana sıkıca sarılmasını sağlıyorum.

Vücudunda bir titreme hissediyorum ve onu yerden kaldırarak, "Bacaklarını etrafıma sar," diye mırıldanıyorum.

Gabriella dediğimi yapıyor, kollarıyla boynumu sarıyor. Oturma alanına doğru yürüyorum ve otururken, "Üstüme çık." diye emrediyorum.

Bir kez daha dediğimi yapıyor ve ben rahat ettiğimde, başının tepesine bir öpücük kondururken onu daha da sıkı tutuyorum.

"Bana öylece sarılacak mısın?" diye fısıldar, sesi duygu yüklüdür.

"Evet." Elimini sırtında aşağı yukarı gezdirmeye başladım, sonra "Rahatla, *prens*. Bana yaslanın."

Kollarını boynumdan çekerek göğsüme sarılıyor ve ağzımın kenarları kalkıyor.

Vücudunun sıcaklığını hissetmeye başlıyorum ve kokusu etrafımda dolaşüyor. Gözlerimi kapatarak ona sarılmanın nasıl bir his olduğuna odaklanıyorum.

Rahat ve kucağıma ve kollarıma mükemmel bir şekilde oturuyor.

Ellerinden birini yan tarafımın üzerine koyuyor ve vücudundaki gerginliğin azaldığını hissediyorum.

Birkaç dakika sonra itiraf ediyor, "Bu gerçekten güzel hissettiriyor. Hoşuma gitti." "Güzel," diye mırıldandım.

Başını kaldırıp kucağıma dik oturmadan önce onu bir süre daha tutuyorum.

Elimi yüzüne götürüyorum ve parmaklarımı çenesinin kıvrımları boyunca gezdiriyorum. "Çok güzelsin, Gabriella."

"Teşekkür ederim."

Sessiz kalıp sadece ona baktığımda, "Kucağından ineyim mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

Ona öylece baktığım için garip görünmeye başladığında, "Sessizliği severim. Şarj olmama yardımcı oluyor."

"Bunu unutmayacağım," diye fısıldıyor tekrar göğsüme yaslanmadan önce.

Ağzımın kenarı kalkıyor ve onun vücudunun benimkine karşı hissine alışırken gözlerimi kapatıyorum.

Bölüm 20

Gabriella

Yatağında uzanırken uykuya dalmakta zorlanıyorum, zihnim son iki günün olaylarıyla dolu.

Bugün Damiano'nun başka bir yönünü gördüm. Beni kucağına aldığı anda kendimi gerçekten güvende hissettim.

Kendimi güvende hissettim.

Ne zaman onun yanında olsam, karnımda sürekli bir çarpıntı oluyor ve kalbim dakikada bir mil atıyor.

Ne kadar çekici olduğunun giderek daha fazla farkına varıyorum. Hareketleri. Kendini taşıdığı otoriter hava. Konuşma tarzı.

Sessizliği bile.

Sanki hiçbir şey söylemeden çok şey anlatıyormuş gibi geliyor.

Bana sıkıca sarıldı, bu da onun şefkatli bir yanı olduğunu gösteriyor. Beni yere çarptığı olaydan beri bana zarar vermedi.

Aida Teyze'ye yaptığı gibi saçlarıma öpücükler kondurdu ve bu tarif edilemez derecede iyi hissettirdi.

Hayatımda ilk defa bir adam bana nezaket gösterdi. Milyon yıl geçse de bunun Damiano Falco olmasını beklemezdim.

Gözlerim yaşlarla dolmaya başlıyor çünkü artık bir tür şefkat hissettiğime göre, katlanmak zorunda kaldığım soğuk ve yalnız çocukluğuma göz kamaştırıcı bir ışık tutuyor.

Acıtıyor.

Olumsuz duyguları bastırmaya çalışarak yavaşça nefes alıyorum.

Bir daha asla eve gitmek

zorunda kalmayacağım. Ailemi

bir daha asla görmeyeceğim.

Beni bir daha asla

incitemeyecekler.

Yavaş yavaş daha sakın hissetmeye başlıyorum ve düşüncelerim Damiano'nun beni öptüğü zamana dönüyor.

Beni istediğini hissettirdi ve daha önce hiç yaşamadığım duyguların göğsümde patlamasına neden oldu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ve yastığıma sarılıyorum.

Öpücükler mükemmeldi.

Yaklaşan alışveriş gezisini düşünürken, sonunda uykuya dalıyorum.

Annem beni oturma odasına sürüklerken tırnakları derime batıyor. Sesler duyuyorum ve odaya girdiğimizde gözlerim adamların üzerinde geziniyor.

Babam Santo'nun yanında duruyor ve ikisi de alaycı bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Stefano, yüzüme bile bakmayan Damiano'ya yaklaşıyor.

"Kutsayacak mısın kuzen?"

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Annem beni ileri itti ve ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm.

Damiano yüzünü dönmeden önce kendine bir bardak viski koyar.

Ben.

Gözleri tiksintiyle üzerimde geziniyor, sonra "Evet" diye mırıldanıyor. Kaderimi mühürleyen bu tek kelime etrafımda yankılanıyor.

Stefano bana doğru yaklaşıyor ve ben daha ayağa kalkamadan üstümde.

Stefano vücudumun üzerinde sürünürken ailem aniden kollarımı yere yapıştırıyor.

"Hayır!" Tutuşlarına karşı çırpınırken çığlık atıyorum.

Damiano yanıma çömeldiğinde, "Hayır demen gerekiyordu" diye ağladım.

"Benim yanımda hayatta kalacak kadar güçlü değilsin" derken sesi alçak bir gök gürültüsü gibi.

"Hayır!" Stefano'nun elleri kıyafetlerimi bedenimden ayırırken hıçkırarak ağlıyorum. Bana dokunduğu her yerde korkunç morluklar oluşuyor ve gözeneklerimden kan sızmaya başlıyor.

Çığlık atıyorum, kanın tadı boğazımı dolduruyor.

Korkunç bir başlangıçla uyandım, yataktan fırladım ve dolaba koşarak en uzak köşeye süründüm.

Kollarımı kaval kemiklerime dolayarak karanlıkta oturuyorum. Dudaklarıma hücum eden nefesleri durdurmaya çalışırken hareketsiz duruyorum.

Dolaba saklanmak ailemden kaçmak için yaptığım bir şeydi. Bunu yapmayalı yıllar oldu ama kabus hala aklımdayken düşünebildiğim tek şey bu.

Dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor ve hemen bir elimi ağzıma bastırıyorum.

Şşş...

Seni kırmayan şey seni daha güçlü yapar. Şşş...

Stefano'nun ellerini hâlâ vücudumda hissedebiliyorum ve bu midemi bulandırıyor.

"Gabriella!" Carlo'nun sesi odanın içinde gök gürültüsü gibi çınlıyor.

Şşş...

"Tanrım," dediğini duydum.

"Nerede o?" Damiano'nun sorduğunu duyuyorum, sesi çok agresif geliyor. "Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Carlo. "Çılgılığını duydum ve geldiğimde

yatak odasına girdiğimde çoktan gitmişti."

Birden gömme dolabın içi ışıkla doluyor ve panikle bir ses çıkarıyorum. Umutsuzca köşeye sıkışmaya çalışıyorum, başka bir ses çıkarmamak için iki elimle ağzımı kapatıyorum.

"Siktir," diye homurdandığını duyuyorum Damiano'nun. "Gidebilirsin. Ben hallederim."

Gözlerim havalandığında Damiano'nun elinde silahıyla dolabın önünde yükseldiğini görüyorum. Üzerinde sadece eşofman var ama bu, gözleri üzerimdeyken ne kadar tehlikeli göründüğünü ortadan kaldırmıyor.

Başımı sallamaya ve boğulmakla tehdit eden hıçkırığımı bastırmaya başladım. Ben.

Ciğerlerime hava almak için mücadele ediyorum ve o yanıma çömeldiğinde, benim Kalbim neredeyse duracak.

Nefes al" diye mırıldandığında sesi beklediğimden çok daha nazikti, *principessa*."

Ellerime uzanarak onları ağzımdan uzaklaştırıyor. "Kendini boğuyorsun amına koyayım."

Beni dolaptan çıkardığında, panik göğsümde alev alev yanıyor.

"Hayır!" İçgüdülerim devreye giriyor ve daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi karşılık vermeye başlıyorum.

Yumruklarım çıplak tenle birleşiyor ve kurtulmak için zorlanıyorum ama güçlü kollar beni sarıyor. Sert bir göğse yapıştım ve içimden bir çılgılık koptu.

"Sorun yok, Gabriella. Ben buradayım. Güvendesin. Artık kimse sana zarar veremez," Damiano'nun tekrar tekrar söylediğini duyuyorum ve bir noktada bu sözler bana ulaşıyor.

Bedenimdeki mücadele tükeniyor ve umutsuzca nefes alırken ona doğru sarkıyorum.

Eli saçlarımı okşuyor ve başımın tepesine bir öpücük kondurduğunu hissediyorum. "Ben buradayım."

Evet demedi.

Sadece bir kabustu.

Nefes alışım yavaşlamaya başladığında, "Daha iyi misin?" diye sordu.

Başımı sallayarak ondan uzaklaşıyorum ve ayağa kalktığımda içimi yoğun bir utanç dalgası kaplıyor.

Neden böyle tepki verdim?

Dio. Damiano zayıf olduğumu düşünecek.

"BEN... BEN..." Kekeliyorum, gözlerim gömme dolapta, banyo kapısında ve Damiano dışında hemen her yerde geziniyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak.

Ondan kaçamadığım için gözlerimi yüzüne dikiyorum. Yüz hatları öfkeyle gerilmiş ve bu kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

Caro Dio.

"Bir kâbustu," diye fısıldıyorum. Hayal kırıklığı göğsüme damlıyor. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Uyumuyordum."

Yaklaşıyor ve elimi tutarak beni süitimin karanlık oturma alanına çekiyor. Silahını yan masaya bırakıyor ve çiçek desenli kanepeye oturuyor.

Kalçasına vuruyor. "Gel."

Kucağına tırmanırken dizimi kalçasının yanına koyuyorum ve elimi omzuna koyuyorum. Kalçalarımı kavırıyor ve beni vücuduyla aynı hizaya çekiyor.

Kaslı göğsünün sıcaklığı giydiğim tulumun saten kumaşından sızdığında, Damiano'nun gömlek giymediğini anlıyorum.

Vay anasını.

Yanaklarım kızarıyor ama yine de gözleriyle

buluşmayı başarıyorum. "Kabus ne hakkındaydı?"

diye soruyor.

"Evet dedin" diye itiraf ederken bir kez daha utandığımı hissediyorum. Kabusun korkunç kalıntıları içimi ürpertirken midem çalkalanıyor. "Stefano'nun benimle evlenmesine izin verdin. Ailem beni baskı altında tuttu ve o... o..." Cümlemi bitiremiyorum ve sadece başımı sallıyorum.

Damiano elini yüzüme doğru kaldırıyor ve avucu yanağımı kavradığında o kadar rahatlatıcı geliyor ki gözlerim kapanıyor.

Eli başımın arkasına gidiyor ve yanağımı göğsüne yaslamam için beni dürtüyor.

Sessizlik etrafımızı sarıyor ve beni rahatlatıyor.

Bugün ikinci kez onun kollarında güven buluyorum ve bu ağlamamak için kendimi zor tutmama neden oluyor.

Bölüm 21

Damiano

Gabriella'nın vücudundaki titreme yavaşça azalır.

Annem yıllar boyunca sayısını unuttuğum kadar çok panik atak geçirdi. Başlangıçta, bayılacağı kadar kötüydüler. Ama annem kriz geçirirken bir kez bile benimle kavga etmedi.

Onu sakinleştirmeden önce Gabriella'yı zapt etmek zorunda kaldım.

Panik atak sırasında bile hala savaşıyor.

Başının tepesine bir öpücük daha konduruyorum.

Stefano'nun onunla evlenmesine izin verdiğime dair bir kabus onu lanet bir dolaba saklamıştı.

"Stefano sana ne yaptı?" Zihnimin kenarlarında dolaşan öfke yüzünden ses tonum çok sert.

Yanlış anlamasını ve kâbustan bahsettiğimi düşünmesini istemediğimden, "Seni New York'a getirmeden önce" diye ekliyorum.

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Öfke göğsüme doluyor ve çenemi sıkarak, "Söyle bana!" diye bağıriyorum. Gabriella elimde sarsılıyor ve kucağımdan indiğinde durmuyorum.

Onu.

"Bana sadece birkaç kez vurdu." Sinir bozucu derecede uzun saniyeler duraklar. "Saçlarım eskiden çok uzundu. Ve siyahtı. Saçımı tutar ve bana siyah güzelim derdi, ben de hepsini kestirdim ve rengini değiştirdim."

Benim meydan okuyan küçük ateşim.

Geçmişle ilgili her şeyi bilmek istediğimden, "Peki ya ailen?" diye soruyorum. Dizlerini göğsüne doğru çekiyor ve kollarını inciklerine doluyor,

Benim yanımda küçük görünüyorsun.

Sadece izlemek benim için imkânsız ve ona uzanıp onu tekrar kucağıma çekiyorum.

Onu tekrar kucağıma aldığımda çenesinden tutup göz göze geliyoruz. "Bana her şeyi anlat."

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor, sonra titrek bir nefes veriyor. "Anlatacak çok şey var." derken yine konudan kaçmaya çalışıyor. Seni bütün gece uyutmayacağım."

"Bana kendimi tekrar ettirme," diye onu uyarıyorum.

Yüz hatları geriliyor ve sonunda mırıldanıyor: "Bana çok vurdular ve günlerce yemek yemeden odamda kilitli kaldım."

Ondan gelen her kelimeyle öfkem katlanıyor ve bunun onun katlanmak zorunda kaldığı en kötü şey olmadığını bilmek kaslarımın gerilmesine neden oluyor.

"Stefano ile evlenmeden bir ay önce babam beni öldürmeye çalıştı."

"Nasıl?" diye sorarken ses tonum öfke dolu.

"Beni balkondan aşağı atmadan önce dövdü" diye cevap veriyor. Sonra kulağa tuhaf gelen bir kıkırdama çıkarıyor. "Şaşırtıcı bir şekilde hiç kemiğim kırılmadı."

İsa.

"Başka ne var?" Homurdanıyorum.

Kollarını göbeğinin etrafında kavuşturduğunda, bileklerini tutup tekrar açıyorum. Parmaklarım ince parmaklarının etrafını sarıyor ve dokunuşumu nazik tutmak için odaklanmam gerekiyor.

"Beni her gün incitiyorlar. Tüm listeyi gözden geçirmek istemiyorum," diye mırıldanıyor, sesi gergin.

Ona öylece baktığımda, bir iç çekti ve sonra şöyle dedi. "Bir keresinde Santo beni o kadar kötü dövdü ki çenem yerinden çıktı. Babam sayısız kez kaburgalarımı kırdı. Aç bırakıldım ve çoğunlukla yatak odamda kaldım. Ailemden gördüğüm tek ilgi şiddetti." Ellerini benimkilerden çekip kucağımdan inmeden hemen önce ondan gelen bir enerji patlaması hissediyorum. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum!"

Kapıya doğru yürüdüğünde, "Dur!" diye bağırdım.

Kanepeden kalkıyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Gabriella'nın kolunu tutarak, bana bakması için onu çeviriyorum.

Gözleri benimkilerle kilitleniyor, ifadesi tamamen boş. "Biz konuşurken sakın çekip gitme," diye mırıldanıyorum. Gabriella sadece başını sallıyor.

Göğsüme daha fazla öfke doluyor. "Ve o lanet maskeyi benim önümde takma."

Şaşkınlık yüzünde dalgalanıyor. "Ne maskesi?"

"Hiçbir şeyin sana dokunamayacağı bir yer." Biraz eğildim, gözlerim onunkileri yakıyordu. "Savunmasız tarafını benden saklama."

"Her türlü savunmasızlığı göstermek zayıf olmaktır" derken gözleri kısılıyor.

Başımı sallıyorum. "Sadece ikimiz olduğumuzda değil. Başkalarının yanındayken biraz hırçın olabiliyorsun ama benimleyken açık sözlü ve dürüst olacaksın. Ne tür bir travma yaşadığını bilmem gerekiyor ki bununla nasıl başa çıkacağımı bileyim."

Endişe gözlerini karartıyor. "Benim hakkımda kötü düşünmeyeceksin değil mi?"

"Hayır." Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı boynunun arkasına doluyorum. "Sen benim nişanlımsın ve senin her parçanı tanımam gerekiyor, Gabriella."

Gözlerindeki meydan okuma biraz azalıyor.

Gömme dolaptan ve yatak odasından gelen ışıkla Gabriella'nın her santimini görebiliyorum, pijamaları vücudunu zar zor örtüyor. Meme uçları saten kumaşı zorluyor ve şortu... şortunu *sikeyim*.

Arzu damarlarımda dolaşıyor ve kalçalarını tutmama neden oluyor. Onu ayaklarından kaldırıyorum ve ağzım onunkini esir alırken, yatağına doğru ilerliyorum ve onu gümbürdeyen yorganın üzerine yatırıyorum.

Ondan şok olmuş bir nefes patlıyor ve ben onu tatlı bir nektar gibi içiyorum.

Bedenim onunkini örttüğünde, Gabriella'nın elleri omuzlarıma bastırıyor. Bileklerini kavrayıp kollarını başının iki yanına sıkıştırıyorum ve kalçalarıma uyum sağlayabilmek için bacaklarını açmaktan başka çaresi kalmıyor.

Ağzıyla ziyafet çekiyorum, zihnim daha önce hiç hissetmediğim bir açlıkla hızla bulanıyor. Doyumsuz ve tehlikeli.

Tehlikeli çünkü bu kadın beni şimdiden etkisi altına almış durumda. Derimin altında ve kalbimin olması gereken yerde, göğsümün içinde sürünüyor.

Dilim onunkine çarpıyor, ağzını ve tatlı, tatlı lanet tadını ezberliyor.

Ellerim kollarından aşağı ve yanlarına doğru hareket ediyor. Avuçlarım kıcını bulduğunda, ağrıyan sikimi amından gelen kavurucu sıcaklığa sürtüyorum.

İkimiz de inliyoruz ve ben neredeyse aklımı kaybediyorum.

Öpüşme vahşileşiyor ve sıfır kontrolle amına doğru itmeye başlıyorum, sertleşmiş aletim kumaşın arasından klitorisine sürtünüyor.

"Dio," diye inliyor ağzımın içine. Ellerini çeneme götürüyor ve sonra küçük ateşim beni öylesine tutkuyla öpmeye başlıyor ki göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlıyor.

Kalçalarım hareket etmeye devam ediyor ve onu çiğ çiğ ovuyorum, sikim alabildiğim her sürtünme için çaresizce sikişiyor.

Gabriella kalçalarını kaldırıp itişlerime karşılık vermeye başladığında dudaklarından nefes nefese bir ses dökülüyor. "Dio...Dio...Dio."

Vücudu benimkine karşı geriliyor ve altımda parçalanırken yüzünü izlemek için öpücüğü kesiyorum.

Melek gibi görünüyor, şişmiş dudakları ayrılmış ve gözleri zevkten bulutlanmış.

Vücudunda aşağı doğru ilerlerken beni durduran bir şey yoktu. Şortunu yakalayıp bacaklarından aşağı yırtıyorum.

"Üstünü çıkar," diye emrediyorum, ses tonum sabırsızlıktan çok sert.

Emri yerine getirirken gözlerim teninin her santimetresinde yanıyor ve nişanlım beyaz örtülerin üzerinde çıplak yattığında göğsümde bir şeyler değişiyor.

O mükemmel.

Eşofman altımı aşağı itiyorum ve Gabriella'nın gözleri sikime takılınca açılıyor.

O bir bakire.

Az önce yaşadığı zevkten titreyen tatlı küçük bedeninin üzerine geri sürünürken kelimeler zihnimin arkasında bir yerlerde sürükleniyor.

Bu onun ilk orgazmı mıydı, yoksa daha önce kendini boşaltmış mıydı?

Ağzım meme ucunu bulmadan önce göğüslerinin arasındaki vadiye bir öpücük kondurduğumda bu düşünce kısa sürüyor. Ellerim yumuşak teninde ziyafet çekerken onu ağzıma alıyorum.

Avuçlarım yanlarından göğüslerine doğru bir yol açarken dokunuşum sertleşiyor.

Ağzını tekrar almadan önce boğazına kadar öpüyorum.

Gabriella kollarını boynuma doluyor ve parmaklarının saçlarımda dolaştığını hissettiğimde vücudum memnuniyetle titriyor.

Ellerim aşağı doğru hareket ediyor ve aşırı hassas sikimi onun sırlıklam girişine yerleştiriyorum.

Siktir, seks yapmayalı çok uzun zaman oldu. Uzun süre dayanamayacağım.

Ağzını serbest bırakıyorum ve onunla göz göze geliyorum.

Ben Gabriella'ya bakarken, elleri omuzlarımın üzerinden geçip göğsümden aşağı iniyor ve tekrar yukarı çıkıp boynumun yanlarına yerleşiyor.

Daha nazik olmalıyım. Hazır olup olmadığını sormalıyım.

Yapmam gereken çok şey var ama kendime hiç hakim olamıyorum.

Kalçalarım hareket ediyor ve onun bakire amcığı tarafından mutlak bir dirençle karşılaşıyorum.

Bir ön kolumu başının yanına koyuyorum ve boştaki elimle kalçasını sıkıca kavriyorum. Tekrar itiyorum, kendimi onun ıslak sıcaklığına birkaç santim sokmayı başarıyorum.

Tanrım, çok sıkı.

Gabriella'nın sırtı kavisleniyor ve kasları geriliyor, güzel yüzünde acı dalgalanıyor.

Daha derine ittiğimde göğüslerini göğsümden hissediyorum ve bu sefer ses çıkarmamak için çenesini sıkıyor.

Ona işkence etmek istemediğimden, daha geniş açabilmek için bacağına kıcıma bastırıyorum. İçine girdiğimde, ağzını kapatmak için kollarını benden uzaklaştırıyor ve bir çığlık kopuyor.

Sikeyim.

Siktir. Siktir. Siktir.

Onun aşırı sıkı amcığı tarafından tamamen kılıflanmak inanılmaz hissettiriyor.

Kalçasını bırakarak kolumu yukarı kaldırıyorum ve ellerini yüzünden çekiyorum.

"Nefes al." Kelimeyi gıcırdatarak söylüyorum.

Nefes nefese kalıyor ve gözlerinden yaşlar süzildiğinde onları silmeye çalışıyor ama ben bileklerinden tutup başının iki yanına sıkıştırıyorum.

Şakağından bir damla gözyaşını öpüyorum ve daha fazla hareketsiz kalamayarak bir kolumu altına sokup onu kendime doğru çekiyorum.

"Benim," diye homurdanıyorum hareket etmeye başlamadan hemen önce.

Onun içinde olmanın verdiği zevk tüm varlığımı saran bir cehenneme dönüşüyor. Onun içine girerken kendimi ele geçirilmiş bir adam gibi hissediyorum ve hızımı hiç kontrol edemiyorum.

Sikeyim.

Bedenlerimizin çarpışma seslerini duyuyorum, benimki onunkini kaparken.

Nefes alışlarını ve acı dolu iniltilerini duyuyorum ve ağzımı onunkine kapatıyorum çünkü her biri bana ait.

Bölüm 22

Gabriella

Gözyaşlarımın akmasına engel olamıyorum, daha önce hiç yaşamadığım bir acı.

Bekâretimi kaybetmenin acıtacağını biliyordum ama bu kadar değil. Her itişte Damiano beni yırtmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum ve her çekişinde cehennem gibi yanıyor.

Etrafımdaki kolu sıkılaşıyor ve daha sert ve daha sert iterken hayatım için ona sarılıyorum.

Öpüşmeyi kesiyor, beni sahiplenirken gözleri benimkileri hapsediyor ve acı verse de başka tarafa bakmıyorum.

Yüz hatlarının gerginleşmesini izliyorum, sonra tüm ağırlığıyla üzerime yüklenmeden önce bir kez sarsılıyor. Yüzü vahşilikten şimdiye kadar gördüğüm en ateşli görüntüye dönüşüyor.

Damiano orgazm olurken ve vücudundaki gücün çekildiğini hissederken, şu anda hiç olmadığı kadar savunmasız olduğunu fark ediyorum.

Kollarımı sıkıca boynuna doluyorum ve içime iki kez daha dalmadan önce beni adeta yutuyor.

Vücudu hareketsiz kaldığında, çekilmiyor.

Acı biraz hafiflemeye başlıyor ve birbirimize sarıldıkça durumun ciddiyetini kavırıyoruz.

Damiano bekaretimi aldı.

Birliğimizi tamamladık ve hiçbir şey onu parçalayamayacak.

Ben ona aidim.

Ve o bana ait.

Tavana bakarken gözlerim açılıyor.

Vay anasını.

Capo dei Capi bana ait. Onun

yüzüğünü takıyorum.

Onun çocuklarını doğuracağım.

Hayatımızın sonuna kadar onun yanında olacağım.

Damiano başını kaldırıyor ve yine gözleri benimkilerle kilitleniyor.

Ellerimi çenesine götürüyorum ve başımı kaldırarak, fısıldamadan önce ağzına bir öpücük konduruyorum, "Senin için kanımla ödedim. Artık bana aitsin."

Başımı tekrar eğdiğimde, bakışları ruhumda hissedebileceğim kadar yoğun bir şekilde bakışlarımı yakıyor.

Damiano

Gabriella'nın sözleri göğsümü dolduruyor ve sikim vücudunun derinliklerine gömülürken, beni sahipleniyor.

Açık kahverengi gözlerine bakıyorum, ağladığı için yeşil benekleri daha parlak.

Ve. Ben. Düştüm.

Hem de çok sert.

Gabriella'ya ne kadar uzun süre bakarsam, kalbim orman yangınına yakalanmış bir at gibi koşana kadar göğsüme o kadar çok duygu doluyor.

Bu sahiplenme I keçe önce spiraller dışarı. Kontrol.

Koruyuculuk yaşayan bir güç haline gelir.

Ona o kadar takıntılıyım ki b a k m a d a n duramıyorum, dudaklarından çıkan tek bir nefesi bile kaçırmak istemiyorum.

Ve bakışlarımı tutuyor.

"Kraliçem" diye mırıldanırken sesim boğuk çıkıyor. Ağzımı onunkine bastırıyorum ve fısıldıyorum, "*La mia regina.*"

"*Il mio re.*"

Bana kralım dediğini duymak beni yoğun bir memnuniyetle dolduruyor.

Ağzına bir öpücük daha kondurduktan sonra, "Bakire amcığın beni çok iyi kabul etti," diyorum.

Yanakları pembeleşiyor ve onun kızarmasını görmek hoşuma gidiyor.

Onu çektiğimde, acıdan solgunlaşana kadar yüzünün rengi soluyor.

"İyi misin?" diye sordum.

Otururken başını sallıyor.

Gözlerim amını ve iç bacaklarını kaplayan kana takılıyor.

Endişeyle, "Bu kadar çok kanaman gerekir mi?" diye soruyorum.

Kendime bakıyorum ve leğen kemiğimin ve sikimin onun kanıyla kaplı olduğunu görüyorum.

"Özür dilerim. Her şeyi çabucak temizleyeceğim," diyor Gabriella yataktan inerken.

Yere düşmeden önce sadece iki adım atıyor.

Bir anda yataktan fırladım ve onu kollarıma aldım. Nefes nefese bir kıkırdama çıkardı. "Bacaklarım uyuştı."

Tüm o kanı, yüzündeki acıyı ve yürüyemediğini görünce, pişmanlık sıcak ve hızlı bir şekilde göğsüme akıyor.

Ona karşı çok sert davrandım.

Ayağa kalkıp onu banyoya taşıdıktan sonra tezgâhın üzerine bırakıyorum.

Duşun musluklarını açıyorum ve su yeterince ısınır ısınmaz onu duşa sokuyorum.

"Bana yaslan," diye emrediyorum.

Elleri yanlarımı kavırıyor ve göğüsleri karnıma bastırıyor.

Vücutlarımızdaki kanı temizlemek için ellerimi kullanıyorum ve parmaklarım hafifçe amına değdiğinde bir nefes veriyor.

"Neredeyse bitti, benim küçük tükürük ateşim," diye mırıldanıyorum.

İşim bittiğinde muslukları kapatıyorum ve bir havlu alıyorum. Vücudunu kuruluyorum ve etrafına bir havlu sardıktan sonra onu tekrar tezgâha oturtması için kaldırıyorum, böylece kendimi kurulayabiliyorum.

Kadınımı gelin gibi kaldırmadan önce belime bir havlu daha sarıyorum.

Banyodan çıkıp gömme dolaptan geçerek oturma odasında duruyorum ve yan sehpayı uzanabilmesi için eğiliyorum.

"Silahımı al."

Gabriella silahı alıyor, sonra onun yatak odasından geçip kendi süitime gidiyorum.

İşığı yakma zahmetine bile girmeden Gabriella'yı yatağıma götürüyorum ve dikkatlice yatırıyorum.

Silahı ondan alıp yatağımın başucuna koyduktan sonra, yaralandığımda kullanmak üzere bir ilk yardım çantası ve ağrı kesici bulundurduğum banyoya doğru ilerliyorum.

Tylenol'ü alıyorum ve özel oturma alanımdaki mini buzdolabından bir şişe su alıp yatağa dönüyorum.

Gabriella'ya suyu ve ağrı kesicileri uzatırken, "İki tane al," diye emrediyorum.

Yatağın başucundaki masadan uzaktan kumandayı alıp ışıkları açmak için düğmeye basıyorum, sonra da ilacını içişini izliyorum.

İşi bittiğinde, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. "İyiym."

Vücudunu saran havluya uzanıp onu açtığımda kaşları saç çizgisine doğru uçuşuyor.

Kanamanın durup durmadığını görebilmek için bacaklarını araladığım anda nefesi kesildi, "Yine mi seks yapacağız?" dedi.

Bir kahkaha attım. "Hayır. Sadece doktor çağırmam gerekip gerekmediğini kontrol ediyorum." "Doktor çağırma ve aşağıya bakma," diye tersledi.

Elimi tokatlayarak uzaklaştırmaya çalışırken bacaklarını kapattı.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve ellerimi kışının iki yanına koyarak mırıldanıyorum: "Amin bana ait ve istediğim gibi bakacağım."

"Bu utanç verici," diye savunuyor.

*Tartışıyor amına
koyayım. Benimle.*

Ona birkaç kez göz kırpıyorum, sonra bacaklarını zorla açıyorum ve kan kaybından ölmediğinden emin oluyorum. Mutlu olduğumda çenesinden tutup yüzüne doğru eğiliyorum.

"Aramızda utanmaya yer yok. Benim yanımda çıplak olmaktan ne kadar çabuk rahat edersen o kadar iyi."

Gözlerinde inatçı bir bakış var. "Bu bir gecede olmayacak."

Yanına oturuyorum ve gözlerim onunkilere kilitlenmişken havluyu ondan tamamen çekip yere atıyorum.

Yavaşça, bakışlarımın onun muhteşem göğüslerine ve karnına doğru kaymasına izin verdikten sonra, bacakları birbirine sıkıca kenetlendiği için zar zor görünen amına yerleşiyorum.

"Aç," diyorum.

"*Dio*," diye mırıldanıyor bacaklarını hafifçe açmadan önce. "Daha fazla."

"Damiano," diye ismimi tıslıyor.

Ona öylece baktığımda, bir iç çekiyor ve yüzünde karanlık bir çatık kaşla bana doğru açılıyor.

Bu erotik manzara karşısında sikim sertleşiyor ama damarlarımda yanan arzuyu görmezden gelmeye çalışıyorum çünkü iyileşmek için zamana ihtiyacı var.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım, ses tonum istemekten kısılmıştı. Onu.

Gözlerimi tekrar yüzüne kaldırıyorum. "Ben en çok senin sadece yüzüğüm."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve belimdeki havluya uzandığında, onu vücudumdan çekebilmesi için kıcımlı kaldırıyorum.

Bir elini göğsüme götürüyor ve avucu karın kaslarıma değdiğinde titreyen bir nefes çekiyor.

"Gördüğüm ilk çıplak erkek sensin," diye itiraf ediyor.

"İlk öpücük mü?" diye soruyorum.

Eli aşağı inerken başını sallıyor. "İlk orgazmın mı?" Talep ediyorum.

"Evet."

Parmakları sikimin üzerinde geziniyor ve ruhum neredeyse titreyen bedenimi terk ediyor. Aletim onun daha fazla ilgisini çekmek için sarsılıyor.

Mesleğimdeki diğer erkeklere kıyasla, sakın bir seks hayatım oldu. Sadece altı kadına tahammül edebildim ve seks bu geceki kadar iyi değildi.

Sadece birlikte olduğum ilk kadını öptüm. Hoşuma gitmediğini düşündüm, bu yüzden Gabriella'ya kadar bir daha yapmadım.

Öpüşmeyi sevdiğim ortaya çıktı.

"Parmaklarını sikimin etrafına sar," diye emrediyorum.

Gabriella dizleri bacağımın yan tarafına baskı yapana kadar yaklaşıyor. Eli etrafımı sardığında sert bir nefes alıyorum.

İlk kez bir kadının elini sikimin üzerinde hissetmek bu lanet dünyanın dışında hissettiriyor.

"Okşayın beni, *mia regina*."

Sikimi pompalamaya başlıyor ve kıcımlı yataktan kalkıp yumruğunun içine girdiğinde, beni tutuşunu sıkılaştırıyor ve yatağa geri yığılıyorum.

Çok iyiydi.

Boştaki eliyle karın kaslarımı ve göğsümü ovalarken bir yandan da hevesle sikimi pompalamaya devam ediyor.

Tanrım, ellerini üzerimde seviyorum.

"İşte bu," diye övüyorum onu, nefeslerim gittikçe hızlanıyor. "Beni boşalt."

Hızını artırırken gözleri vücudumda bayram ediyor ve lanet dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladığında, zevk içimden fırlıyor.

Gabriella onun için boşalmamı izliyor, salıverilmem onun eline ve karnıma sıcıyor.

Nişanlım biraz fazla hevesli ve hassas sikimi okşamasını engellemek için elimi onunkinin etrafına sarmak zorunda kalıyorum.

Gözleri yüzüme kayınca, "Orgazmdan sonra çok hassas oluyorum," diye açıklıyorum.

Yataktan kalkıyor ve banyoya doğru yürüyüşünü izlerken alnımda bir kaş çatma oluşuyor. Bir bezle geri geliyor ve karnımdaki dölleri silmeye devam ediyor, ama sonra duraklıyor ve sadece başımı salladığımda horozumu dikkatlice temizliyor.

Bu da benim için bir ilk.

El bezini ondan alıp havlunun yanına atıyorum ve "Yatağa gir" diyorum.

"Burada mı uyuyacağım?" diye soruyor.

"Evet." Ayağa kalktım ve örtüleri geri çektim. "Yatağın, amını katletmişim gibi görünüyor."

Seksi poposu yorganın altında sürünürken, "Çünkü sen yaptın," diye şımartıyor beni.

Yanına uzandım ve ona uzanarak sıkıca yanına çektim. "Ağrın nasıl?"

"Bareable."

"İlk kez seks yapmak nasıldı?"

Göğsüme yaslanıyor ve bu pozisyon yüzünü benden gizliyor. "Bana bak," diye emrediyorum.

Başını arkaya yatırıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, "Acı verici olsa da, düşündüğümden milyon kat daha iyiydi" diye cevap veriyor.

"Tanrım." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne kadar acı bekliyordun?"

"Acıdan bahsetmiyorum." Tam olarak tanımlayamadığım bir duygu yüz hatlarını gerginleştiriyor. "Sen olduğun için milyonlarca kez daha iyiydi."

Kaşlarımı çatmaya devam edince, "Stefano değildi." diye ekledi.

Sonunda onunla aynı sayfada, ona daha sıkı sarılmadan önce elimi sırtında aşağı yukarı ovuşturuyorum.

"Hayır dediğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Gabriella'yı gördüğüm andan itibaren olan her şeyi düşünürken sessizlik içinde uzanıyoruz.

Onu Dario sanmıştım. En azından kendime söylediğim yalan buydu.

Dürüst olmak gerekirse, Gabriella'yı aldım çünkü bakışlarımız ilk kez kilitlendiğinde, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadını gördüm.

Çekime karşı koymaya çalıştım ama bir şekilde tüm savunmalarımı aştı ve gerçekle yüzleşmemi istedi.

Gabriella'ya ilk görüşte aşık oldum.

Saçlarına bir öpücük kondurduktan sonra fısıldıyorum: "Hayır demek hayatımda yaptığım en iyi şeydi."

Bana tekrar bakmak için başını kaldırıyor ve ben de boştaki elimi yüzüne götürüyorum. Parmaklarımı yanağında ve çenesinde gezdirirken, "Benimle göz temasını kesmeyi reddettiğin an benim oldun," diye itiraf ediyorum.

Ayağa kalkıyor ve ağzıma bir öpücük konduruyor. "İnatçı olmam iyi bir şey."

Gabriella tekrar yanımda rahatlıyor ve ben de uzaktan kumandayı alıp ışıkları kapatıyorum.

Karanlığa bakarken, vücudunun benimkine bastırılmış hissinin tadını çıkarıyorum.

Kendi özel alanımda olmanın verdiği huzur etrafımızı sarıyor ve ilk defa başka birinin varlığı beni rahatsız etmiyor.

Bölüm 23

Gabriella

Uyandığımda etrafımı anlamlandırmam biraz zaman alıyor.

Damiano'nun kollarının beni sıkıca sardığını, sırtımı göğsüne bastırıldığını fark ediyorum. Beni uyurken yastığımı tuttuğum gibi tutuyor.

Yüzünü enseme bastırmış, nefesleri tenimi ısıtıyor. Bacaklarından biri benimkinin üzerine atılmış, erkekliği sert ve büyük bir şekilde popoma değişiyor.

Damiano ile seks yaptım.

İlk anıdan sonra hepsi zihnime doluyor. Atış dersleri.

Damiano bana sarılıyor.

Kabus ve onun beni rahatlatması. İlk orgazmımı yaşamak.

Düşüncelerim bu anının üzerinde duruyor ve dudaklarım kıvrılıyor.

Damiano sikini bana sürtmeye devam ettiğinde, o kadar çok zevk aldım ki, bu beni çok etkiledi.

Bekâretimi aldığı zamanki her şeyi hatırlıyorum. Yüzündeki ifadeyi. Vücudunun hareket edişini. Vücudumda kendi zevkini bulana kadar itmeye devam ederken çektiği acıyı.

Çok acıtsa da, orgazm olurken yüzündeki o ateşli ifadeyi görmek için milyonlarca kez yapardım. Onun ağırlığını üzerimde hissetmek için.

Birkaç saniyeliğine ondan daha güçlüydim.

Damiano'nun kolları etrafımda daha da sıkılaşıyor ve bu midemi titretiyor.

Aniden benden uzaklaştı. Birkaç saniye içinde eli boynumu kavradı, sırtüstü yattım ve bir kez daha alnıma bir silah dayandı.

Dio.

Nefes nefese kaldığımda, gözleri yüzüme odaklanıyor, sonra boynumu bırakıyor, sert bir nefes verirken arkasına yaslanıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor silahının emniyetini geri alırken. "Özür dilerim."

Kıpırdamadan yataarken, neden böyle tepki verdiğini merak ederek ona bakıyorum. "Bu benim için yeni bir şey," diye açıklıyor.

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Bir kadının yanında uyanmak." Gözleri benimkileri buluyor. "Yalnız uyumaya alışkınım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Daha önce hiç bir kadının yanında uyumadın mı?" Başını sallıyor ve tekrar uzanarak derin bir iç çekiyor.

Onun yatağında uyuyan ilk kadın olduğumu bildiğim için yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Başımı çeviriyorum ve gözlerim komodinin üzerindeki saate takıldığında saatin sabahın onunu çoktan geçtiğini fark ediyorum. Yataktan fırlıyorum ve gördüğüm ilk gömleği almak için Damiano'nun dolabına koşuyorum.

Umarım Martha henüz yatak odama gitmemiştir.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Yatak takımlarından kurtulmam ve kanı temizlemem gerekiyor," diyorum gömleği başımın üzerinde sürüklerken.

"Ben çoktan icabına baktım," diye mırıldanıyor.

Aklımı kaçırarak kadar şaşırmış bir halde durup ona göz kırpiyorum. "Odamı mı temizledin?"

Başını salladı ve uyuduğum yeri okşadı. "Yatağa geri dön."

Yatağın üzerine süründüğümde beni tutuyor ve yanına yerleştiriyor.

"Kimsenin senin bakire kanını görmesini istemedim. Sadece benim gözlerim için," diye açıklıyor.

Lanet olsun, adam çok sahiplenici.

Yine de kalbim eriyor.

Vücudum gevşiyor ve elimi göğsüne koymadan önce tereddüt ediyorum.

Gözlerim altın sarısı teninde, içine oyulmuş gibi görünen kaslarında ve iri cüssesinde geziniyor.

Onunla ilgili her şey korkutucu ve çok fazla.

Çok agresif. Çok otoriter. Çok sabırsız. Çok çekici.

Çok güçlü.

Liste sonsuz, ama her şey söylendiğinde ve yapıldığında, o benim. "Gömleğini çıkar," diye emrederek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Oturuyorum ve biraz utangaç hissetsem de bana söyleneni yapıyorum.

Arkasına bir yastık koyarak daha rahat bir pozisyona geçer.

Gömleği yorganın üzerine bıraktığımda, elleri kalçalarımı kavıyor ve beni üzerine çekiyor. Damiano'nun sırtına binmek zorunda kalıyorum ve bu pozisyon beni onunla yüz yüze getiriyor.

Sert uzunluğunu bacaklarımın arasındaki hassas vadiye yakın hissediyorum. "Sana bakmama izin ver," diye mırıldanıyor.

Gözlerini göğüslerime indiriyor ve sikişinin altımda daha da sertleştiğini hissettiğimde, karnımda müthiş bir sıkışma hissediyorum. Damiano'nun elleri göğsüme doğru kalkıyor ve avuç içleri göğüslerimi örtüyor, Vücudumda bir titreme oluyor.

Parmaklarının göğüslerime ve meme uçlarıma masaj yaptığı yere odaklanmadan önce gözleri yüzüme kayıyor.

Karnımdaki sıkışma hissini çok daha yoğun hale getiriyor ve ona da dokunma ihtiyacı duyarak elimi karın kaslarına yaslıyorum.

Parmak uçlarım sert çıkıntıların üzerinde gezinirken dudaklarım aralanıyor ve öne doğru eğilip meme uçlarımdan birini ağzına aldığımda dudaklarımdan bir inilti süzülüyor.

Bir erkekle yakınlaşmanın bu kadar iyi hissettireceğini hiç bilmezdim. Her zaman bundan korktum ya da en azından evlenmeye zorlandığım adamla seks yapmak zorunda kalmaktan endişelendim.

Damiano göğüslerim arasında gidip gelerek meme uçlarımı emip ısırırken, ellerimden birini boynunun arkasına doluyor, diğer elimle de pazusunu kavıyorum.

Ne yaptığımı anlamadan kalçalarım yuvarlanıyor ve bacaklarımın arasındaki muhtaç nokta onun sikini arıyor.

Damiano meme ucumu serbest bırakıyor ve "Nasıl hissediyorsun?" diye sormadan önce gözleri yüzüme kilitleniyor.

Hassas, ama dün gece bana verdiği zevke muhtaç.

Yalan söylemek istemediğim için sorusuna cevap vermekten kaçınıyorum ve "Seni istiyorum" diyorum.

Gözlerini bana dikti. "Nasıl hissediyorsun, Gabriella?"

"Sadece şefkat," diye mırıldanıyorum, ses tonum mutsuz çünkü bu samimi an ışık hızıyla kayboluyor.

Hayal kırıklığı göğsüme doluyor.

Damiano ağzının köşesi kalkarken başını eğiyor ve yüzündeki sıcak sırıtışa kaşlarımı çatıyorum.

"Kadınımın sikime ihtiyacı var," diyor, sesi memnuniyetle dolu.

Daha yakına eğiliyor ve dudakları çeneme değiyor. Kulağıma ulaştığında, "Sikime bin, *mia regina*." diye homurdandı.

Kalçalarımı kavırıyor ve bana kendimi onun sert uzunluğuna nasıl sürteceğimi gösterdiğinde, güçlü bir karıncalanma dalgası vücudumu titretiyor.

"Tanrım, benim küçük tükürük ateşim orgazm olmak için yanıp tutuşuyor mu?"

Başımı sallıyorum ve boynundaki tutuşumu sıkılaştırıyorum, kalçalarım dönmeye başlarken ağzımı onunkine çarpıyorum. Klitorisime masaj yapmak için amımı umutsuzca onun sikine sürüyorum.

Damiano'yu beni öptüğü gibi öpüyorum ama kontrol uzun süre bende olmuyor. Saçlarımdan tutuyor ve başımı geriye çekiyor. Boğazım ona açıkken ve kalçalarım gittikçe daha hızlı hareket ederken dudaklarım aralanıyor ve nefesim kesiliyor.

Ben ona binmeye devam ederken karanlık bakışları yüzümü ve vücudumu yakıyor, dün geceki zevki hissetmek için çaresizim.

Sırtım eğildi ve kolunu tuttum. Bir sonraki saniye, vücudumu ele geçiren coşkuyla tamamen güçten düşüyorum.

Damiano'nun altımda sarsıldığını hissettiğimde, elini saçlarımdan çekip aramıza bakıyorum. Karnının üzerine boşalmasını görmek zevkimi arttırıyor ve gırtlaktan bir inilti çıkarıyorum.

Caro Dio. Onu boşalırken izlemek çok tahrik edici.

Hareketlerimi yavaşlatıyorum ve orgazm azalırken Damiano bir parmağını serbest bırakıyor.

Parmağını ağzıma götürdüğünde gözlerim onunkilere kayıyor. "Aç" derken sesi sertti.

Dudaklarım ayrılıyor ve parmağı ağzıma giriyor. Dölünü emiyorum, tadı tuzlu, erkeksi ve hafif acı olunca şaşıyorum.

İfadesi, beni ailemden koparan acımasız kaptana benzeyene kadar koyulaşiyor.

Yavaşça parmağını ağzımdan çekiyor.

Ellerimi çenesinin yanlarına doğru kaldırıyorum, koyu renkli kirli sakalları avuçlarımı çiziyor.

Öne doğru eğilerek, "Neden kızgın görünüyorsun?" diye sormadan önce ağzını usulca öpüyorum.

"Kontrol sahibi olmamaktan nefret ediyorum," diye homurdanıyor.

"Şu anda kontrolün sende olmadığını mı hissediyorsun?" Öfkesini yatıştırmak umuduyla ağzına bir öpücük daha konduruyorum.

"Çırlıçıplak sikimin üzerindeyken olmaz."

Geri çekilip gözleriyle buluşuyorum. Yüz ifadesi yavaşça yumuşuyor ve başını öne eğerek uzun bir süre bana bakıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Fısıldıyorum.

"İşe gitmem gerekiyor ama tek yapmak istediğim sana bakmak."

Sözleri ağzımı bir gülümsemeye dönüştürüyor, sonra midem gurulduyor.

"Sanırım yemek yiyebilmen için seni bırakmam gerekiyor," diye mırıldanıyor beni kucağından kaldırırken. "Benim de işe dönmem gerekiyor."

Yataktan kalkıyor ve banyoya doğru yürürken gözlerim onun cehennem gibi sıcak kıcına yapışıyor.

Ayağa kalktım ve daha önce giydiğim gömleği aldım. Üzerime geçirip kapalı banyo kapısına bakıyorum.

Duşa suyun aktığını **d u y u n c a** Damiano'nun odasından çıkıp hızla kendi odama geçiyorum.

Bölüm 24

Damiano

Siyah kargo pantolonu, uzun kollu gömlek, palto ve botlar giymiş olarak süitimden çıkarken Glock'umu arkama sıkıştırıyorum.

Merdivenlerden birinci kata inerken telefonum deli gibi çalmaya başlıyor.

Cihazı cebimden çıkarıyorum ve "Ne?" diye cevap verirken alnımda koyu bir kaş oluşuyor.

"Otel yanıyor!" Emilio bağırıyor, arka planda sirenler çalıyor. Öfke göğsümde patlıyor, parmaklarım telefonun etrafında sıkılıyor. "Siktir," diye mırıldanıyorum. "Yola çıkıyorum."

"Carlo!" Sesim antrede gürlüyor.

Annemin oturma odasından koşarak çıktı. "Ne?"

Fransız kapılarına doğru yürürken ona "Otel yanıyor amına koyayım," mesajını iletiyorum. Verandaya çıktığımda, "Uçman gerekecek," diye mırıldandım.

"Hallediyorum." Helikopteri çalıştırmak için önümden koşuyor.

İçeri girdiğimde eve bakıyorum ve Gabriella'nın balkonda durduğunu görüyorum. Üzerinde sadece bir bornoz var ve dışarısı buz gibi.

Telefonumu çıkarıyorum ama Gabriella'nın geçen hafta beni aramak için kullandığı numarayı hatırlamadığım için Gerardo'ya bir mesaj gönderiyorum.

Gabriella'yı balkondan çıkar. Daha sıcak giysiler giyene kadar soğukta dışarı çıkmasına izin yok.

Havaya yükseliyoruz ve gözlerimi ondan ayırmıyorum. Arkasına bakıyor ve Gerardo'nun kapıyı kapatmadan önce onu odanın içine çektiğini görüyorum.

Carlo uçağı Manhattan yönüne çevirirken, telefonumu tekrar cebime sokuyorum.

Uçuş sırasında damarlarıma buz doluyor ve Gabriella'nın kalbimde açtığı yumuşak nokta yeniden sertleşiyor.

Yirmi dakika sonra Carlo bizi helikopter pistine indirdi ve ben de kapıyı iterek açtım.

"Beni bekleyin," diyor her şeyi kapatırken.

Otele gitmek için sabırsızlanıyordum, "Acele edin lan!" diye emrettim.

"Bu bir helikopter, lanet bir araba değil," diye mırıldanıyor.

Çenemi sıkıyorum ve o bana katıldığında birini öldürmeye hazırım. Asansörle bodruma iniyoruz ve aceleyle cipe biniyoruz.

Carlo direksiyonun arkasına geçerken ben yolcu koltuğuna tırmanıyorum. Motoru çalıştırdığında, "Umarım otelde çok fazla hasar yoktur," diyor.

"Hmm," diye homurdanıyorum.

Yollar çok yoğun ve otelin olduğu bölgeye yaklaştıkça ve kara dumanları gördükçe içim öfkeyle doluyor.

Yangından kim sorumluysa onu öldüreceğim.

Yol kapalı ve Carlo iki blok öteye park etmek zorunda. Cipten iniyorum ve elimi paltomun altına sokarak, parmaklarım Glock'umun kabzasının etrafında kıvrılıyor ve otel yönünde yürümeye başlıyoruz.

Carlo yanımda gergin ve ikimiz de etrafımıza bakıp duruyoruz. Yolla benim aramda kalıyor.

Köşeyi döndüğümüzde itfaiye ve polis arabalarıyla karşılaşyoruz.

Pencerelerden yalayan alevlere bakarken "Boktan bir gösteri," diye homurdanıyorum. "Tanrım."

"Patron!" Emilio'nun bağırdığını duydum.

Hemen arkasında Vito ile bize doğru koşuyor.

Yaklaştıklarında, "Nasıl başladı?" diye sordum.

Emilio, "Henüz bilmiyorum," diye yanıtlıyor.

Vito arkama geçip sırtımı koruyor.

Gözlerim yanan otele kayıyor ve aylarca süren çalışmanın ve bir ton paranın duman olup uçmasını izliyorum.

"Kulübe git patron. Ben kalıp ortalığı temizleyeceğim," diyor Emilio.

"Bu şekilde açıkta olmak senin için çok tehlikeli."

O haklı.

Başımı sallayarak emrediyorum, "Kime ödemen g e r e k i y o r s a öde. Durum üzerinde tam kontrol istiyorum."

"Ben her şeyi hallederim," diye beni temin ediyor.

Arkamı dönüyorum ve SUV'a geri döndüğümde Vito ekstra koruma sağlamak için bizimle geliyor.

Zırhlı cipin güvenliğine geri döndüğümüzde Carlo, "Sence kundaklama mı?" diye sordu.

"Teftiş yapılana kadar bilemeyiz," diye cevap veriyorum, ses tonum öfkeyle sertleşiyor.

Eğer bu kundaklamaysa, o zaman biri bana saldırıyor demektir.
Muhtemelen Miguel'dir çünkü şerefsizler Eden'i aldıktan sonra ailesini yok etmeleri için adam gönderdim.

Sikeyim.

Telefonumu çıkarıp hızlıca Gerardo'nun numarasını çeviriyorum. O cevap vermeden önce sadece bir kez çalıyor. "Patron?"

"Kadınlar için alışveriş gezisini iptal et. Evden hiç çıkmalarını istemiyorum."

"Tamam."

"Greta Teyze'ye söyle, Gabriella'ya kalın giysiler getirmesi için kişisel alışverişçisiyle temasa geçsin."

"Yapacağım."

"Kadınlarımı güvende tut," diye emrediyorum. "Hayatım pahasına, Bay Falco."

Aramayı sonlandırıyorum ve Miguel'in beni aradığı son numarayı getirmeden önce bir süre cihaza bakıyorum. Çevir tuşuna basıyorum ve numaranın servis dışı olduğunu söylediğinde şaşırıyorum.

Kulübe vardığımızda içeri giriyorum ve doğruca özel salonuma yöneliyorum. Carlo'ya bana bir bardak viski doldurmasını işaret ediyorum.

Tommy'nin numarasını çeviriyorum ve o cevap verdiğinde mırıldanıyorum, "Sokaklardaki tüm erkekleri istiyorum. Bulabildiğiniz her uyuşturucu satıcısını öldürün."

"Herkes mi?" diye iki kez kontrol eder. "Sadece Miguel'in adamları değil mi?" "Her-her-biri," diye kelimeyi gıcırdatarak söylüyorum.

Otelin yanmasının arkasında Miguel olmasa bile, Dario'nun o pislği bulmasını beklemekten bıktım. En alttan yukarı doğru çalışacağım. Sonunda bizi Miguel'e götürecek birini bulacağız.

Carlo bardağı bana uzatıyor, ben de alıp viskiyi boğazımdan aşağı atıyorum.

Geçtiğimiz hafta çok yorucuydu. Birbiri ardına gelen sorunlar göğsümdeki öfkenin kaynama noktasına ulaşmasına neden oldu.

Tommy ve adamları saldırıya uğradı ve altı iyi askerimi kaybettim, kulübe alkol teslimatı kaçırıldı ve cebimdeki senatör Hudson'da yüzer halde bulundu.

Telefonum çaldığında, berbat bir ruh hali içindeyim ve "Ne?" diye bağıriyorum.

"Yangının dördüncü katta başladığını söylediler. Kundaklama, patron." Emilio bana beklediğim haberi verdi.

"Kesinlikle saldırı altındayız" diye mırıldanırken kontrol edilemeyen öfke vücuduma sıcak lav gibi akıyor. Herkesi yüksek alarma geçirin."

"Tamam, kulübe gidiyorum," diye haber veriyor.

Aramayı sonlandırıyorum ve hemen Dario'yu arıyorum.

"Miguel en son Güney Amerika'da görüldü," diye cevap veriyor.

"O pisliğin bulunmasını istiyorum Dario," diye emrediyorum, ses tonum alçak ve ölümcül. "Dalga geçmeyi bırak ve bunu gerçekleştir."

Sahip olduğum azıcık sabrın sonuna geldiğimi duymuş olmalı çünkü şaka yapmaya çalışmıyor.

"Bekleyin," diyor. "Migue'nin amcasının nerede olduğu az önce geldi."

"Bana gönder."

"Tamam."

"Dışarıda çok dikkatli olun," diye mırıldandım. "Miguel saldırıyor." "Tanrı'ya şükür Eden benim çatı katımda," diye nefes alıyor.

Aramayı sonlandırıyorum ve amcanın bilgileri geldiğinde Carlo'ya iletiyorum.

"Sana bir mesaj gönderdim," dedim. "Adamlar onu bana getirsin." "Tamamdır," diye yanıtıyor, işe koyuluyor.

Cosa Nostra'nın diğer liderleriyle bir grup video görüşmesi başlattım ve hepsi cevap verdiğinde, "Miguel saldırıyor. Yeni oteli yaktı ve altı adamımı öldürdü. Ben sorunla ilgilenirken siz de daha dikkatli olun."

"Tanrım," diye mırıldandı Angelo. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hazır olun. Dario herifin nerede saklandığını öğrendiği an saldıracağız."

"Tamam."

Aramayı bitirdiğimde, lanet telefonu fırlatma isteğimi bastırmam gerekiyor.

"Miguel'i bulacağız," diyor Carlo. "Sonsuza dek saklanamaz." "Saklansak iyi olur," diye çıkışıyorum.

Carlo bana bir içki daha dolduruyor ve ben viskiden bir yudum alırken, düşüncelerim Gabriella'ya dönüyor.

Geçen hafta evde değildim ve onun tatlı amının derinliklerine dalarak gerginliği biraz olsun hafifletmek için her şeyimi verirdim.

Birden Emilio salona dalıyor ve dikkatimi tekrar işe çekiyor.

Bölüm 25

Gabriella

Dudaklarımı aralayarak, kıyafet torbalarının fuayeye taşınmasını izliyorum.

Vay anasını.

"Gerçekten bu kadar çok sipariş verdik mi?" Ben soruyorum.

Bayan Accardi, "Hoşunuza gidebileceğini düşündüğüm birkaç şey ekledim," diyor.
Caro Dio.

"Giysileri süitimize götüreyim mi, Bayan di Bella?" Martha soruyor.
"Yoksa önce onları yıkamamı mı istersiniz?"

Bayan Accardi'nin kişisel alışveriş danışmanı Savannah, "Zaten kuru temizleme yapıldı," diye bizi bilgilendiriyor. "Ekibim kıyafetleri dolabınıza yerleştirebilir. Onlara yolu gösterin yeter."

Martha ekibi merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve benim tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. "Damiano kaç tane kıyafet giydiğimi görünce çıldıracak.
var," diye fısıldıyorum nefesimin altında.

"Hayır, yapmayacak," diyor Aida Teyze. "Onun nişanlısı olarak her zaman en iyi şekilde görünmek zorundasın."

Hala.

Aklım bir haftadır eve gelmeyen Damiano'ya gidiyor. "Hemen döneceğim," diyorum merdivenlerden çıkmadan önce.

Yatak odama girerken, personelin dolapta çalıştığını duyuyorum.
Telefonumu alıyorum ve onları rahatsız etmemek için hızla çıkıyorum.

Damiano'nun süitine gidiyorum ve kapıyı arkamdan kapattığımda bir mesaj yazıyorum.

Kıyafetler için teşekkürler. Umarım biraz dinleniyorsundur.

Gönder tuşuna basmadan önce tereddüt ediyorum.

Mesajı okuduğunu görünce izliyorum, sonra numaramın onda olmayabileceğini fark edip hemen başka bir mesaj gönderiyorum.

Ben Gabriella.

Okur, ancak tekrar çevrimdışı olduğunu gösterir.

Son bir mesaj göndermeye karar vermeden önce alt dudağımı endişelendiriyorum.

Dikkatli olun.

İnternete giriyor ve yazdığını gördüğümde ağzımın kenarları kalkıyor. Telefonumda mesaj belirdiğinde gülümsemem artıyor.

Sıkı giyin.

Parmaklarım tuş takımının üzerinde uçuşuyor.

Yapacağım. Seni özledim.

Cevabı hemen gelir.

Ben de seni özledim.

İçimi çekmeden önce bir süre mesajlara bakıyorum. Burada olmasını dileyerek yatak odasına göz gezdiriyorum.

Kapıyı açtım ve aşağıya indiğimde Aida Teyze'yi, Mrs. Accardi ve Savannah oturma odasında.

"İşte buradasınız," diyor Bayan Accardi gözleri bana takıldığında. "Savannah gelinlik fotoğrafları getirmiş."

"Gelinlik mi?" Otururken sordum.

"Evleneceğini unuttun mu?" Aida Teyze şakacı bir ses tonuyla sorar.

"Hayır... ahh... yapmadım."

Savannah bana ağır bir kitap ve yapışkan notlar verdi. "Beğendiklerinizi işaretleyin, haftaya denemeniz için getiririm."

Kitabı açıyorum ve beyaz şifondan bir bulut olan ilk gelinliği gördüğümde bir duygu dalgasına kapılıyorum.

Düğünümü planlıyorum.

Damiano'ya.

Başlamadan önce tüm fotoğrafları gözden geçirip en sevdiklerimi seçiyorum.

Omuzları açık, uzun kollu saten bir elbisenin fotoğrafına baktığımda bir süre duraksıyorum. Çok yukarı çıkan bir yırtmaç var ve saten bir tren modeli kraliyet ailesi gibi gösteriyor.

"Hangisine bakıyorsun?" Bayan Accardi soruyor.

Savannah ayağa kalkıp omzumun üzerinden bakıyor. "Bu sana çok yakışacak. Bu bizim kış harikalar diyarı temamız."

Bayan Accardi ona doğru tırmanıyor ve ben de elbiseyi görebilmesi için kitabı çeviriyorum. "Bu muhteşem, *Cara*." Gözleri fotoğraftan bana kaydı. "Sen

Bunu ister misin?"

Daha kararımı vermeden başımı sallamaya başlıyorum, sonra kıkırdıyorum. "Evet. Tasarımına bayıldım."

"Omzu açık, yüksek yırtmaçlı saten bir elbise, Aida Teyze," diyorum ki neye benzediğini bilsin.

"Büyük gününde biraz bacak gösterecek misin?" diye bana takılıyor. Elbiseye tekrar bakmadan önce "Kesinlikle," diye gülüyorum.

Evet, işte bu. Kraliçe gibi görüneceğim.

Kitabı Savannah'ya geri veriyorum ve "Sadece bu elbiseyi getir. Fikrimi değiştireceğimi sanmıyorum."

"Tamam. Ölçümlerinizi hızlıca alalım."

Ayağa kalktım ve Savannah etrafımda dolanırken Bayan Accardi, "Bir düğün organizatörü ayarladım. Yarın saat 10'da burada olacak."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim. Düğünü planlamaya nereden başlayacağımı bilemezdim." Damiano'nun söylediklerini hatırlayarak, "Damiano sadece on dört kişiyi davet ediyor," diyorum.

"Angelo ve Torri. Franco ve Samantha. Renzo ve Skylar." Aida Teyze konuklardan bazılarının isimlerini sayıyor. "Dario ve her kimle çıkıyorsa. Sekiz etti."

"Ben ve sen. Carlo," diye ekliyor Bayan Accardi. "Diğer üçü kim?"

"Gerardo, Emilio ve Vito," diye yanıtlıyor Aida Teyze. "Tabii eğer onlar

katılacaksın ve bunlar annen, baban ve kardeşin mi?"

"Hayır!" Bu kelime içimden patladı. Boğazımı temizleyerek, ses tonumdaki kesinlik ile "Onlar benim düğünümde olmayacaklar" diyorum.

Sözlerimi izleyen sessizlik gergin, sonra Aida Teyze mırıldanıyor, "Nasıl istersen, *cara*."

"Bahsettiğiniz on dört misafirden memnunum," diyorum ve Savannah ölçülerimi almayı bitirdiğinde ona minnettar bir gülümseme veriyorum.

"Elbiseyi düzelttireceğim." Eşyalarını toplar. "Teşekkür ederim hanımlar. Önümüzdeki hafta için randevu almak üzere arayacağım. Umarım hepiniz güzel bir gün geçirirsiniz."

"Dikkatli sür," diye mırıldanıyorum.

"Bize geldiğiniz için teşekkür ederiz. Sizi geçireyim," diyor Bayan Accardi.

Tekrar oturuyorum ve Aida Teyze'ye bakıyorum. Verdiğim sert tepkinin geride bıraktığı gerginliği biraz daha azaltmak için soruyorum: "Düğünde ne giyeceksin?"

"Hiçbir fikrim yok. Hiç giymediğim bir dolap dolusu elbisem var. Eminim bir şeyler bulabiliriz."

"Oh." Kaşlarım kalktı. "Şimdi gidip bakalım mı?"

"Neden olmasın." Elini bana doğru uzatırken kıkırdıyor.

Ayağa kalkıyorum ve kolunu benimkine doluyorum.

Asansöre doğru yürürken, "Malikaneyi gerçekten çok seviyorum" diyorum. "Bunu duyduğuma sevindim, *Cara*. Burası artık senin evin."

Düğmeye basıyorum ve kapılar açıldığında içeri adım atıyoruz. Gözlerim Bayan Accardi'ye takılıyor ve hızla kapıların kapanmasını engelliyorum.

"Neden yukarı çıkıyoruz?" diye soruyor bize katılırken.

"Aida Teyze'nin düğünde ne giyeceğine karar vermek için," diye onu hızlandırıyorum.

"*Caro Dio*," diye soluk soluğa kaldı Bayan Accardi. "Ne giyeceğimizi düşünmedim bile." İçini çekti. "Dolaplarımızda bir şey bulamazsak Savannah'nın bizim için elbise ayarlaması gerekecek."

Asansör ikinci katta duruyor ve onları Aida Teyze'nin süitine kadar takip ediyorum. Odaya girdiğimde, ilk kez onun özel alanına girdiğim için merakla etrafıma bakıyorum.

Dekor yumuşak pembe ve krem tonlarında olup duvarlarda kiraz çiçekleri resimleri bulunmaktadır.

"Tanrım," diye fısıldadım. "Odan çok güzelmiş."

"Kiraz çiçeklerini hep sevmişimdir." Yüz hatlarında hüznü bir ifade belirliyor. "Gözlerimi kaybetmeden önce ilkbaharda Japonya'yı ziyaret etmiştim. Tüm kiraz çiçeği ağaçlarının ne kadar güzel görüldüğünü asla unutmayacağım."

Kalbim.

Elini tutarak, onu dolabına doğru çekmeden önce sıkıyorum. "Sana muhteşem bir elbise bulalım."

"İşte elbiseler," diyor Bayan Accardi.

Onları incelemeye başladı ve ben pembe, çiçek desenli, A kesim bir elbise gördüğümde, "İşte bu" dedim.

İlerleyerek askıyı aldım ve dolaptan çıkardım. "Vay canına. Bu elbise çok çarpıcı." Aida Teyze'ye dönerek yaklaşıyorum ve elini tutuyorum. "Çiçek desenli dantelli, uçuk pembe ipek" derken parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Parmakları kolların üzerinden geçtiğinde, "Dörtte üçü." diyorum.

"Gabriella haklı," diye onaylıyor Bayan Accardi. "Bu elbisenin içinde çok güzel görüneceksin."

Aida Teyze'nin ağzında yumuşak bir gülümseme belirliyor. "O zaman ben giyerim."

Dürtüyle Aida Teyze'ye sarılıyorum, sonra kendimi garip hissederek hızla geri çekiliyorum. "Özür dilerim. Fazla heyecanlandım."

Bir kıkırdama çıkarır. "Bana istediğin zaman sarılabilirsin. Benim için sakıncası yok."

"Elbiseyi giyecek misin, böylece hala uyup uymadığını görebiliriz?" Mrs. Accardi soruyor.

"Evet."

Bayan Accardi Aida Teyze'yi banyoya götürürken ben gömme dolapta bekliyorum. Kapı açılana kadar birkaç dakika geçiyor ve sonra müstakbel kayıinvalideme şaşkınlıkla bakıyorum.

"Nasıl görünüyor?" Aida Teyze soruyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, sesimdeki hayranlık açıkça belli oluyor. "Nefes kesecek kadar güzelsin."

"Teşekkür ederim *Cara*," diyor yüzünde memnun bir gülümsemeyle. "Tamam, beni elbiseden çıkaralım da sana giyecek bir şeyler bulalım Greta."

Banyoya geri döndüklerinde, elimi mutlu kalbime bastırıyorum.

Damiano'yu özlesem de Aida Teyze ve Bayan Accardi ile geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Beni gerçekten önemseyen iki anne kazanmışım gibi hissediyorum.

Bölüm 26

Damiano

Telefonum çalmaya başlıyor ve ekranda Dario'nun adını görünce cevap veriyorum, "Bana iyi haberlerin olsa iyi olur. Adamlarım o lanet amca'yı öldürdü."

"Miguel Miami'de." Sesindeki rahatlamayı duyabiliyorum ve göğsümde bir **y a n k ı** buluyor.

"Otuz dakika içinde yola çıkıyoruz," diye emrediyorum. "Diğerlerine havaalanında buluşacağımızı haber verin."

"Hallediyorum."

Telefonu kapattıktan sonra Carlo ile göz göze geliyorum. "Dario Miguel'i buldu. **H e r i f** Miami'de."

Ayağa kalkıp, "Gidelim." dedi.

Salondan çıkarken Vito ve Emilio'ya bize katılmaları için işaret ediyorum.

Bize yetiştiklerinde mırıldandım, "Bizimle havaalanında buluşacak bir grup adam bul. Ağır silahlı olmalarını istiyorum. Miguel'e saldırıyoruz."

"Anladım patron," diyor Emilio ve hemen telefonunu çıkarıp aramayı yapıyor.

Kulüpten aceleyle çıktık ve hepimiz SUV'a bindiğimizde Carlo motoru çalıştırdı. "Sonunda."

"Bunu bir daha söyleyebilirsin," diye mırıldanıyorum, Miguel'e bir son vermeye fazlasıyla hazırım.

İki haftadır eve gitmedim ve çok yorgunum.

Kahretsin, iki haftadan daha uzunmuş gibi geliyor.

Havaalanına yolculuk kırk dakika sürüyor ve Carlo SUV'u durdurduğunda, Miami'ye üç saatlik uçuş için sabrım kalmamıştı.

Umarım biz ona ulaşmadan ortadan kaybolmaz. Öyle bir şey olursa kendimi kaybederim.

Cipten inip Angelo, Dario ve Renzo'nun beklediği yere doğru ilerliyorum.

"Bugün güzel bir gün," diyor Dario. "Miguel'in nerede olduğunu biliyoruz. Neden mutlu değilsin?"

"Öyleyim," diye homurdanıyorum.

"Hiç de öyle görünmüyor."

"Dario, bugün senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim. Şu işi bitirelim de ben de uğraşmak için biraz izin alayım-" Gabriella'dan ve yaklaşan düğünümüzden bahsetmeden önce kendimi tutuyorum.

Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve kendimi kaybederek "Bin şu lanet uçağa" diye bağıyorum.

Kabine girdiğimde yerime oturdum. Angelo yanıma oturuyor ve bana sorgulayıcı bir bakış atıyor. Soru sormaya başlamaması için başımı sallıyorum.

Sadece Miguel'i öldürmeye odaklanmak istiyorum. Şu anda ana önceliğim bu.

Bütün erkekler bindikten sonra Dario, "Franco'nun bebekleri hasta. Hepsinde bok var."

"Tanrım, zavallı adam," diye mırıldanıyor Angelo. "Hepsi de ishal olan üç bebekle uğraşmaktansa savaşa gitmeyi tercih ederim."

"Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?" diye homurdanıyorum.

"Cidden, seni kim kızdırdı?" Angelo bana soruyor. "Sadece göreve odaklan," diye çıkışıyorum.

Diğer adamlar beni daha fazla zorlamamaları gerektiğini biliyorlar ve özel jet havalandıktan sonra Dario her zaman uçakta bulundurduğumuz silahları inceliyor.

İşini bitirdikten sonra tekrar oturur ve telefonunu kontrol eder.

Düşüncelerim son iki haftaya dönüyor. Otel yanıyor.

Adamlarıma yapılan saldırı.

Adamlarıma yapılan saldırı beni rahatsız ediyordu. Tommy uyuşturucu satıcıları değil, eğitimli adamlar olduğunu söyledi.

Eğer Miguel olmasaydı, adamlarımı vurmaya kim cesaret edebilirdi?

Dario bir iç çeker, sonra Renzo sorar, "Ne?"

"Miguel bir daha görülmedi."

Sikeyim.

Gözlerim koltuğumun yanındaki oval pencereye kilitlemiş halde, "En son nerede görülmüş?" diye soruyorum.

"Kulüplerinden birinin yakınındaki bir dizi trafik ışığı."

"Muhtemelen geç saatlere kadar orada olacak," diyor Renzo. "Bu da onu beklememiz gerektiği anlamına geliyor."

"Ya da içeri gireriz." Cosa Nostra'nın diğer liderlerine bakarak mırıldandım: "Bu işin mümkün olduğunca çabuk bitmesini istiyorum. Bu iş için yeterince zaman harcadık."

sikik."

"Bunu nasıl yapmak istiyorsun, Damiano?" Angelo sorar.

Cevap vermeden önce kafamda birkaç senaryo canlandırıyorum: "Hepimiz kulübe gideceğiz. Adamlarımız da. Ailece o pisliğin üzerine yürüyeceğiz ve ben onu herkesin önünde öldüreceğim. Bu bize bulaşmaması için bir mesaj olacak."

Adamlarımın öldürülmesinin arkasında başka biri olabilir diye.

"Peki ya tanıklar?" Renzo soruyor.

Havada umursamaz bir el salladım. "Bırak konuşsunlar."

Sonunda Miami'ye indiğimizde, uçuştan dolayı kendimi karamsar hissediyorum.

Emilio'nun bizim için ayarladığı ciplere yöneliyoruz ve araçlara doluşuyoruz.

Yolculuk sırasında parmaklarımı sabırsızlıkla kalçama vuruyorum ve kulübe yanaştığımızda henüz erken olduğu için ortalık sessiz.

Ciplerden iniyoruz, sonra Renzo soruyor, "Ne yapmak istiyorsun?"

"Gidip kapıyı çalalım," diye mırıldandım.

"Sadece bizim için açacaklarını mı düşünüyorsun?" Renzo başka bir soru sorar.

Tüm bu lanet sorular beni kızdırmaya başlıyor ve homurdanıyorum,

"Tabii ki hayır. Ben aptal değilim."

Kolumu kaldırarak adamlarıma yaklaşmalarını işaret ediyorum.

El bombası fırlatıcısı taşıyan Tommy'ye baktım ve "Kapıyı patlat" emrini verdim.

Angelo, Renzo ve Dario'nun bana baktığını hissedebiliyorum ama onları görmezden geliyorum.

Tommy el bombasını fırlatıyor ve kulübün önünde bir delik açmasını memnuniyetle izliyorum.

Delğe doğru ilerlediğimde adamlarım da beni takip ediyor. Glock'umu arkamdan çekip emniyetini açıyorum.

Carlo önden gitmeden önce elime fazladan bir şarjör sıkıştırıyor ve "Arkamda kal" diye emrediyor.

Hava dumanla doluyor ve omzumun üzerinden baktığımda Angelo'yu tam arkamda buluyorum.

Gözlerimiz bir an buluşuyor, sonra koridorun sonuna ulaşıyoruz. Carlo dans alanına ayak bastığında, etrafımızda silah sesleri patlıyor.

"Çekilin!" Carlo bağılıyor ve o sola doğru eğildiğinde ben de onu takip ediyorum, ikinci kata ateş açarken kolumu kaldırıyorum, burası VIP alanı olmalı.

Miguel kesinlikle burada.

Tuvalete açılan bir koridora daldık ve yetersiz siperde Carlo ve ben düşmanı teker teker indirmeye çalıştık.

Angelo yardım etmek için ilerlemeye çalıştığında, "Biz hallederiz" diye mırıldandım.

Sütunun arkasında hafif makineli tüfeği olan yalnız bir herif saklanıyor.

Ekibimin geri kalanının nerede olduğunu bilmediğim için "Neredesiniz lan?" diye bağıyorum.

"DJ'in kabini," diye bağıyor Renzo.

Kahretsin, piçin net bir görüntüsü yok.

Carlo aniden saklandığımız yerin arkasından fırlıyor ve kafasına öldürücü bir darbe indirmeden önce yerde kayışını izlerken kalbim duracak gibi oluyor.

Ayağa kalktığında göğsümü dolduran gururla ona başımı sallıyorum, sonra da diğerlerine bağıyorum: "Kaldırın kışınızı buradan."

Merdivenlere yöneldiğimde Carlo bana yetişiyor ve yukarı çıkarken, "İyi iş," diye mırıldanıyorum.

Silahını yeniden doldururken "Teşekkürler," diye nefes alıyor.

Yarı yolda arkamdan Angelo ve Koca Ricky'nin olduğu yere bakıyorum, sonra Dario'nun bize doğru koştuğunu görüyorum, Renzo ise geride kalanlara göz kulak oluyor.

Bu çok kolay.

VIP alanı görünür görünmez gözlerim Miguel'e kilitleniyor. Bir masaya oturmuş, adamları etrafında yarım bir daire oluşturmuş.

Ne sikime oynuyor bu?

"Gerçekten bu kadar zahmete girmek zorunda mıydın?" Miguel soruyor, gözleri bana kilitlenmiş.

"Evet," diye mırıldanıyorum bir sandalye çekip masaya otururken. Carlo'ya bakarak bara doğru başımı sallıyorum.

Bakışlarımı tekrar Miguel'e çeviriyorum ve puşa bakarak bir iç çekiyorum. "Tek yapman gereken dinlemektir, ama hayır, inat edip bizim bölgemize gelmen gerekiyordu."

"New York'ta kazanılacak çok para var," diyor. "Anlaşma hâlâ geçerli."

Alnında boncuk boncuk ter olduğunu fark ettim.

Carlo bir bardak viskiyi masaya bırakıyor ve ben de alıp bir yudum içiyorum.

Bardağı tekrar yerine koyduğumda mırıldandım: "Yüzde otuzluk bir hisse kulağa ne kadar hoş gelse de, reddetmek zorundayım."

Gözlerim herifin üzerine dikiliyor ve bir saniye daha kendimi tutamayarak kolum havaya kalkıyor ve tetiği çekiyorum. Kurşunun tam gözlerinin ortasına isabet edişini izliyorum. Kafası geriye düştü ve ağzı açık kaldı.

Onun yere düşüp ölmesini izlerken göğsümde yoğun bir tatmin duygusu oluşuyor.

Kurşunlar havada uçuşmaya başladığında Dario bana doğru hamle yapıyor ve piç kurusu beni sandalyeden düşürüyor. Yere düşerken dizi kalçama çarptı.

Silahlı çatışma bir dakika bile sürmüyor ve Miguel'in son adamı da öldüğünde Dario üzerimden kalkıp yanımda yere yığılıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor.

Elimi kaldırıyorum ve başparmağımla işaret parmağımla birbirinden bir santim uzakta tutuyorum. "Taşaklarıma diz çökmene ramak kalmıştı, sıkık herif."

Dario bir kahkaha patlatır ve ardından, "Senin için kurşun yediğime eminim," der.

"Ne?" Hemen ayağa fırladım ve kurşun yarası olup olmadığını kontrol ettim.

Tam yan tarafındaki kanı gördüğümde, "Sırtımda et yarası var" dedi.

Ayağa kalkmadan önce onu ittim, "Bu lanet olası bir kurşunu almak değil." Etrafa bir göz attıktan sonra "Herkes iyi mi?" diye soruyorum.

Renzo'nun adamlarından Vincenzo, "Evet, sadece kliniğe gitmem gerekiyor," diye mırıldanıyor. "Bacağımdan bir kurşun yedim."

Arkadaşlarından biri merdivenlerden inmesine yardım

etmek için yaklaşıyor. Miguel'in cesedine baktım.

Karşılaşacağım son düşman o olmayacak ama bugünü bir zafer olarak kabul ediyorum.

"Gidelim," diye mırıldandım.

"Biri bana yardım edecek mi?" Dario hâlâ ayaklarımın dibinde yattığı yerden soruyor.

Ona bakıyorum ve başımı sallayarak elini tutup ayağa kaldırıyorum.

Arkadaşlarım ve adamlarım merdivenlerden aşağı inerken, Carlo'nun Miguel'i öldürmeden önce doldurduğu viski bardağına uzanıyorum ve kehribar rengi sıvıyı içiyorum.

"Biri gitti. Kim bilir kaç tane kaldı," diye mırıldandı Carlo.

Omzunu okşadım. "Hadi eve gidelim."

Bölüm 27

Gabriella

Yataktan kaldırıldığımda irkilerek uyandım.

Geniş omuzlara tutunarak Damiano'nun beni odamdan dışarı taşıdığını fark etmem birkaç saniye sürüyor.

"Evdesin," diyorum, sesim uykudan boğuk çıkıyor.

"Hmm..." diye homurdanıyor.

Odasına giriyor ve kapıyı kapatmadan önce beni yatağa yerleştiriyor. Oda karanlık, ama o yatağa geri döndüğünde görebiliyorum.

Yanımda yatıyor, sonra emrediyor, "Yan dön. Bana dön."

Bana söyleneni yapıyorum ve kolları beni sardığında ve yüzünü enseme bastırdığını hissettiğimde, ağzıma geniş bir gülümseme yayılıyor.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdiğini duyuyorum, sonra vücudu titriyor. Ondan yoğun bir enerji akıyor ve havayı gerilimle dolduruyor.

"İyi misin?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece başını sallıyor.

Ona sarılma ihtiyacı duyarak arkamı dönüyorum ve kollarımı boynuna dolayarak yüzünü çenemin altına sıkıştırması için onu dürtüyorum.

Elimi saçlarının üzerinde gezdirerek şakağına bir öpücük konduruyorum. Kolları etrafımda sıkılaşıyor ve bana daha da yaklaşıyor.

Bacağımı onunkinin üzerine atıyorum ve küçük bedenimle onu yutmaya çalışıyorum.

Bir elim saçlarındayken, diğer elimi sırtında hafifçe aşağı yukarı gezdirdim.

Tekrar titriyor ve vücudundaki gerginliğin biraz hafiflediğini hissediyorum.

Sadece son iki haftada karşılaştığı cehennemden kurtulmaya ihtiyacı var.

Karanlıkta onun için güvenli bir alan haline geliyorum ve bu göğsümü yeni bir duygunun doldurmasına neden oluyor.

Yabani bir şey, benim olanı koruma içgüdüsü.

Şakağına bir öpücük daha konduruyorum ve ona en değerli varlığımış gibi sarılıyorum.

Havadaki gerginliğin kaybolması neredeyse bir saat sürüyor. Damiano boğazıma bir öpücük konduruyor ve başını kaldırıp gözlerini benimkilerle buluşturuyor.

Komodinin üzerindeki uzaktan kumandaya uzanıyorum ve ışıkları açıyorum. Hafifçe kararttıktan sonra kumandayı tekrar yere bırakıyorum.

Gözlerim Damiano'nunkilere kilitleniyor ve "Sana bir bakayım," diyorum. "Ben iyiyim," diye mırıldanıyor.

"Hmm..." Ona homurdanıyorum.

Gözlerim göğsünde geziniyor ve herhangi bir yara görmeyince yüzüne bakıyorum.

Elimi çenesine götürerek, "Çok yorgun olmalısın," diyorum.

Başını çeviriyor ve avucuma bir öpücük konduruyor, sonra üzerimde sürünürken vücudu benimkini geri itiyor.

Ellerim boynunun iki yanına yerleşirken, kalçalarına uyum sağlamak için bacaklarımı açmak zorunda kalıyorum.

Damiano bir an için üzerime uzanıyor, gözleri daha önce görmediğim bir duyguyla yüzümde geziniyor.

Bakışlarındaki ifade göğsümde bir yankı buluyor ve o anı bozmak istemediğim için fısıldıyorum, "Ne düşünüyorsun?"

"Sen."

Ağzımın kenarları hafifçe kalkıyor. "Peki ya ben?"

"İnsanlardan nefret ediyorum."

Konunun aniden değişmesinden dolayı alnımda bir kaş çatma oluşuyor, ama sonra, "Genellikle yalnız kalmaya ihtiyacım olur, böylece yeniden şarj olabilirim," diyor ve başını sallıyor, "ama seninle değil."

Gülümsemem tekrar genişliyor ve başımı kaldırarak dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Bunu duyduğuma sevindim."

Gözleri yüzümde geziniyor ve bana merakla baktığını fark ediyorum.

Sanki ben bir mucizeymişim gibi.

Damiano'nun yüz hatları her zaman ifadesiz ya da kızgındır, ama ona bakarken yüzünde duygudan duyguya geçişini izliyorum.

Koyu renk gözleri ağlamak istememe neden olan bir şefkatle dolduğunda kalbim daha hızlı atmaya başlıyor, sonra fısıldıyor, "İlk görüşte."

"Ne?"

"Seni gördüğüm anda sana aşık oldum," diye itiraf ediyor. "Hem de çok sert." Yüz hatları yeniden ciddileşiyor. "Bunu bana karşı kullanma."

Başımı hızla sallıyorum ve bu sözleri duymaya ihtiyacı olduğunu düşünerek, "Benimle güvendesin," diyorum. Başımı tekrar kaldırıp ona şefkatli bir öpücük daha veriyorum. "Sana asla ihanet etmeyeceğim."

Çünkü bunu yaparsam beni öldüreceğini biliyorum. Beni umursasa da umursamasa da.

Buna göre yaşıyoruz.

Gözlerimiz kilitleniyor, sonra diyor ki, "Umarım ilk ben olurum." "Neyin ilki?" Fısıldıyorum.

"Kelimeleri sana söylemek için." "Hangilerini?"

Kolunu başımın yanında birleştiriyor ve diğer eli yanağımı okşuyor.

En uzun an boyunca gözleri gözlerime bakıyor. Kalbim daha hızlı ve daha hızlı atıyor.

"Seni seviyorum, Gabriella."

Kaşlarım birbirine yaklaştı çünkü ondan duymayı beklediğim son şey buydu. Sadece önemseddiğini söyleyeceğini sanmıştım.

Ama aşk?

Bu kadar

çabuk mu?

Yüzümdeki soruları görmüş olmalı ki şöyle açıklıyor: "Benim için anlık bir şeydi. Görmezden gelmeye çalıştım ama ikimiz de bunun işe yaramadığını biliyoruz."

Bir kahkaha attım.

Sonra her şey iyice kafama dank ediyor: Damiano beni seviyor. "Tekrar söyleyebilir misin?" diye sorarken sesim titriyor. Ağzının köşesi kalkıyor. "Seni seviyorum, *mia regina*."

Kelimeler iliklerime kadar işliyor ve beni daha önce hiç yaşamadığım bir sıcaklıkla dolduruyor. Kendimi güvende hissediyorum ve sanki sonunda gerçekten ait olduğum bir yer bulmuşum gibi.

Evimi buldum.

"Ben ilk miyim?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, şu anda sesime güvenmiyorum.

"Güzel," diye iç geçiriyor başını eğip dudaklarıma yapışmadan önce.

Öpüşme yavaş başlıyor, sanki Damiano bana nasıl hissettiğini göstermek için acele etmiyor. Ama saniyeler geçtikçe aramızdaki ihtiyaç artıyor ve o da sabırsızlanıyor.

Dili benimkine saldırıyor ve dişleri alt dudağımı çekiştirdiğinde eli yüzümden uzaklaşıyor ve öpüşmeyi aniden bitiriyor.

Vücudumdan aşağı sürünüyor ve şortumu tutarak üzerimden çekiyor.

O eşofmanını indirirken ben de hızlıca tişörtümü çıkarıyorum.

İkimiz de çıplak olduğumuzda bacaklarımı iterek açıyor. Kendimi hâlâ bilinçli hissediyorum ama Damaino kalçamın iç kısmını öptüğünde bu duygu hızla şaşkınlığa dönüşüyor.

"Seni tatma zamanı, *mia regina*," diye inliyor dili klitorisimin üzerinde gezinmeden hemen önce.

Nefesim kesilirken vücudum yabancı bir hisle sarsılıyor.

Sonra sanki şimdiye kadar tattığı en iyi dondurmaymışım gibi beni emmeye ve kucaklamaya başlıyor.

Uyluklarımın arasında yarattığı inanılmaz zevkten gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyor.

Bir şekilde ellerim saçlarını buluyor ve kalçalarım dönmeye başlıyor. İnanılmaz hisler içinde nefes almaya devam ediyorum, karnım vücudumda havai fişekler patlıyormuş gibi hissedene kadar sıkılaşıyor ve sıkılaşıyor.

"Damiano!" Bağırıyorum, orgazm içimi acımasız bir güçle yırtarken bedenim sarsılıyor.

Ağzı klitorisimden ayrılıyor ve kısa süre sonra sikinin girişime doğru bastırıldığını hissediyorum.

İçime kısmen girmeden önce hazırlanmak için hiç zamanım yok. Bir başka sert itiş onu içimde o kadar derine gömüyor ki, inanılmaz derecede dolu hissediyorum.

Damiano ön kolunu tekrar başımın yanına dayıyor ve leğen kemiğini benimkine sürtündürürken bir inilti çıkarıyor.

Acı ve zevkin bir karışımı var ve bu aşırı uyarıcı. Nefesler dudaklarımda patlıyor ve gözlerimiz buluşuyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor. "Çok iyi hissediyorsun."

Kollarımı ona doluyorum ve avuçlarımdan geniş omuzlarında gezinmesine izin veriyorum, kaslarını hissetmek hoşuma gidiyor.

Şaşırtıcı bir şekilde Damiano siki içime gömülüyken kalçalarını sabit tutuyor. Başını eğiyor ve çenemi ve boğazımı öpücüklere boğuyor.

Eli göğsümü kavırıyor ve dokunuşu hızla sertleşiyor, sonra başını eğip meme ucumu ağzına alıyor.

Sırtım kamburlaşıyor ve parmaklarım tenine gömülürken içimden bir inilti yükseliyor.

Ben.

Başını kaldırıp gözleri benimkileri arıyor. "İyi misin?"

Çabucak başımı salladım. "Evet." Eli yan tarafımı okşadığında, "İyiden de öte" diye nefes alıyorum.

Parmakları kalçamı kavlıyor ve çekilirken sürtünmeden kaynaklanan hafif bir yanma hissediyorum.

Damiano bana geri çarpıyor, vücudum güçten sarsılıyor, dudaklarımda hava patlıyor.

İçime inanılmaz sertlikte tekrar girdiğinde, "Dio" diye inliyorum.

"Benimle başa çıkabilirsin, *mia regina*," diye hırlıyor.

"Yapabileceğini biliyorum."

Çabucak başımı sallıyorum ve ona tutunma ihtiyacı duyarak kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum.

Bir şekilde içime daha da battı ve "Tanrım!" diye bağırdı.

Umutsuz bir nefes alıyor ve gözleri benimkileri buluyor, gözlerinde yoğun bir ihtiyaç yanıyor.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. "Kendini tutmana gerek yok."

Ağzı benimkine çarpıyor ve bana tekrar çarpmadan önce yavaşça çekiliyor.

Damiano'nun kontrolünü kaybettiği anı hissediyorum. Öpüşme cehennem gibi vahşileşiyor ve hızlı ve sert hareket etmeye başlıyor, onu dünyamızdaki en korkulan adam yapan şiddetli güçle bana sahip çıkıyor.

Sert biri ve öpüşmeyi kesip gözleri yüzüme kilitlenirken yüz hatları taştan oyulmuş gibi.

Acı zevkle karışmaya devam ediyor ve kalçalarım içgüdüsel olarak hareket etmeye başlıyor, onu itiş için itiş karşılıyor.

Gözlerini vahşi bir ifade dolduruyor ve karnım kasılmadan ve zevk ulaşabileceğim bir yerde dans etmeden önce göğsümde korkunun hayalet gibi dolaştığı bir an var.

"Benim." Bu kelime göğsünün derinliklerinden gürlüyor ve başımı salladığımda, vücudu aniden tüm gücünü kaybedene kadar bana vuruyor ve üzerime yığılıyor.

"Dio," diye inliyorum kalçalarım hareket etmeye devam ederken, klitorisim orgazma ulaşmak için umutsuzca çalışıyor.

Damiano çekilip farklı bir açıdan içime giriyor ve bedenimin tüm kontrolünü kaybediyorum.

Benden bir çılgılık koptuğunda, aynı noktaya üç kez daha vuruyor ve şimdiye kadar yaşadığım en yoğun zevk beni tamamen bunaltırken ona yapışıyorum.

Vay anasını. Çok iyi.

Sadece boynuna sarılıp hıçkırabiliyorum ve aldığım zevkin azalmaya başlaması öncekinden daha uzun sürüyor.

Aklım başıma geldiğinde, Damiano beni öyle sıkı tutuyor ki, acı vermek üzereyim.

Sadece acele nefeslerimiz havayı dolduruyor, siki hala içimde derinlere gömülü, vücudu benimkini yatağa doğru itiyor.

Beklenmedik bir şekilde, duygular göğsümü doldururken içimden bir hıçkırık kopuyor.

Bir kez daha Damiano Falco'nun bana ait olduğunu ve bir daha kimsenin beni incitmeye cesaret edemeyeceğini anladım.

Yüzümü öpücüklerle boğuyor, ben duygularımın kontrolünü yeniden ele geçiremeden dudakları kaçan tek bir damla gözyaşını yakalıyor.

Ve onu önemsemenin benim için güvenli olduğunu fark ettim.

Bölüm 28

Gabriella

Damiano içimden çıktığında irkiliyorum ve gözleri benimkilere kayıyor.

"İyi misin?"

Çabucak başımı salladım. "Evet. Sadece hassas."

Sırt üstü uzanıyor ve ben yataktan kalktığımda bakışları beni banyoya kadar takip ediyor.

Bir bezi ıslatmadan önce hızlıca temizleniyorum. Odaya geri dönüp yatağa girdiğimde elimdeki bezi alıp yere atıyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor, sonra "Henüz seni üzerimden temizlemek istemiyorum" diyor.

Sahiplenici ses tonu midemi bulandırıyor.

Damiano beni daha yakına çekiyor ve yanına uzandığımda kolları beni sarıyor ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, bacağımlı onunkinin üzerine atıyorum ve onu vücuduma sıkıca sarıyorum.

Parmaklarım sırtında aşağı yukarı ilerliyor ve şakağına bir öpücük konduruyorum. Ağır bir iç geçiriyor ve içimde eriyor.

Sırtını okşamaya devam ediyorum ve birkaç dakika bile geçmeden uykuya dalarken nefesleri e ş i t l e n i y o r .

Sert seks ve tehlike gibi kokuyor ve gece zihnimde tekrarlanırken ondan derin nefesler almaya devam ediyorum.

Damiano'nun her ne kadar sivri uçları ve öfkesi olsa da, karanlığın içinden daha yumuşak bir tarafın görüldüğü zamanlar da oluyor.

O anlar için yaşıyorum.

Sert, kontrolcü ve hiç bir halta karışmıyor ama ben buna alışmaya başladım.

Sorun yaşadığım tek şey birlikte çok az zaman geçirmemiz. Onu daha iyi tanımak istiyorum.

Yavaşça uykuya dalıyorum ve uyandığımda gözlerim Damiano'nun karanlık gözlerine odaklanıyor.

"Ne zamandır uyanıksın?" Sersemlemiş bir ses tonuyla soruyorum. "Bir süredir."

"İşe gitmen gerekiyor mu?"

Başını sallayarak beni şaşırtıyor. "Birkaç gün ara veriyorum, böylece birlikte biraz zaman geçirebiliriz."

Gözlerim açılıyor ve uykulu halim bir anda yok oluyor.

"Gerçekten mi?" Benden uzaklaşıyor, başını sallarken geriniyor.

Ayağa kalkıyorum, yüzüme geniş bir gülümseme yayılıyor.

Damiano'nun bakışları vücudumun üzerinde geziniyor, sonra hızla hareket ediyor ve beni tekrar yatağa, yüzüstü yatırıyor.

Bacaklarımı iterek açmadan önce eliyle kalçamı sıkıyor. Kalçalarımı kavrayarak popomu havaya kaldırıyor ve ben de kendimi ellerimin üzerinde hızla destekliyorum, böylece yüzüm yorgana çarpmıyor.

"Kahretsin, kıçın mükemmel," diye mırıldanıyor, sesi sertleşiyor.

Kalçalarımın masaj yapmaya başlıyor, sonra eli bacaklarımın arasına kayıyor ve bir parmağını içime sokuyor.

Ellerim yorganı yumrukluyor ve omzumun üzerinden bakıyorum. Damiano arkamda diz çökmüş, gözleri beni parmakladığı noktaya odaklanmış. Diğer eli kalçamı tekrar sıkmadan önce kalçamda aşağı yukarı geziniyor.

Parmağını içime her soktuğunda kıvrılıyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki içim ısınıyor.

"Şimdiden çok ıslak," diye inliyor, yüz hatlarını sıkılaştıran memnun bir ifadeyle.

Parmağını içimden çıkarıyor, kalçalarımı tutuyor ve beni geriye doğru çekiyor. Kıçım onun sikine çarpıyor ve o benim girişime hizalanırken sabırsızlığın ondan yuvarlandığını hissediyorum.

İçime doğru iterken tekrar geriye doğru çekiliyorum.

İçimden bir çığlık kopuyor çünkü öncekinden çok daha derine vuruyor.

"İşte böyle, benim küçük tükürük ateşim. Her santimimi alırken çığlıklarını duymama izin ver," diye emrediyor, sesi alçak ve acımasız.

Damiano bir kolunu ön tarafıma doluyor ve sırtım göğsüne çarpıyor. Tekrar kabaca içime girerken onu tutuyorum.

Hızı artmıyor. Yavaş ve sert tutuyor, göğüslerim her hamlede zıplıyor.

"Seni yeterince sert sikmiyor muyum?" diye soruyor, sesi

kızgın geliyor. "Öylesin," diye nefes nefese kaldım.

"Çığlıklarını duymuyorum!"

Beni tekrar ileri itiyor ve tam ellerim yorgana değecekken Damiano bana öyle sert çarpıyor ki bir çığlıkla yüzüstü düşüyorum.

Aleti çok kalın. Çok büyük.

Beni acımasız itişlerle doldururken çok sertti.

Ne kadar yoğun hissettirdiğinden örtülere karşı hıçkırmaya başlıyorum ve yoğun bir orgazm beni şiddetle yırtmadan hemen önce duygularım kaosa dönüşüyor.

Çığlık attığımı duyuyorum.

"Çok iyiydi," diye övüyor Damiano beni.

Bana iki kez daha çarpıyor, sonra benden çekiliyor ve salgısının belime ve popoma ılık fişkırımlar halinde vurduğunu hissediyorum.

Bedenim yatağa yığılıyor ve sanki elektrik çarpmış gibi nefes nefese kalıp seğiriyorum.

Vay anasını.

Damiano'nun ellerini tenime sürttüğünü hissettiğimde kaşlarım havaya kalkıyor.

"Benim döllerimle çok seksisin," diye mırıldanıyor, sesi boğuk.

Sahipleniciliğinden içime bir titreme yayılıyor.

Üzerimde sürünüyor ve kulağıma fısıldarken nefesini hissediyorum, "Amin bağımlılık yapıyor, benim küçük tükürük ateşim. Seni iğ çiğ sikeceğim."

Kukum ihtiyaçla sıkılaştığında çok şaşırdım.

Kendimi yukarı iterek arkamı dönüyorum ve Damiano'yu sırt üstü yatırıyorum. "Önce seni çiğ çiğ sikmezsem olmaz."

Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor ve ben üzerine çıktığımda adam düpedüz şeytani görünüyor.

Aşağı uzanıyorum ve parmaklarımı onun kalın uzunluğunun etrafında kıvırıyorum. Onu okşamaya başladığımda, benim için nasıl sertleştiğini merakla izliyorum.

Kendimi onun üzerinde konumlandırıyorum ve dikkatlice sikine gömülüyorum. "Oh," diye nefes nefese kalıyorum çünkü beni sertçe siktiği için hâlâ hassasım. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve ellerimi göğsüne dayayarak, "Seni becermek istiyorum," diyorum.

"Hmm..." diye homurdanıyor, beni izlerken gözleri arzuyla kararıyor.

Ritmimi bulmam bir dakika sürüyor ve ben gittikçe daha hızlı hareket etmeye başladığımda Damiano kalçalarımı kavırıyor, kasları kendini tutmaktan zorlanıyor

böylece o devralmaz.

Cehennem gibi ateşli ve nefessiz görünerek, "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, siki beni mükemmel bir şekilde doldururken klitorisimi pelvisine sürttüğümde içimden bir inilti süzülüyor.

Seksin bu kadar iyi hissettireceğini hiç bilmezdim.

Tırnaklarım derisine batıyor ve vücudum geriliyor. Dudaklarım ayrılıyor ve ben orgazm olmaya başladığımda Damiano kontrolü ele alıyor ve zorla içime giriyor.

Vücudu altımda geriliyor, kendi orgazmına doğru acele ederken kasları dalgalanıyor.

Bir iniltiyle boşalana kadar zar zor dayanabiliyorum. Beni üstüne çekiyor ve kolları etrafımda kilitleniyor, sonra tekrar içi me dalıyor, vücudu her hamlede sarsılıyor.

Altımda durduğunda ikimiz de nefes nefese kalıyoruz ve yanağımı göğsüne bastırıldığı yerde kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyorum.

"Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor. "Beni öldürebilirsin."

Bir kıkırdama çıkarıyorum ve iç duvarlarım sikini sıkıldığında, vücudu titremeden önce keskin bir nefes veriyor.

Hızla çarpan kalbine bir öpücük konduruyorum, sonra da mutlu bir iç çekiyorum.

Eliyle popomu okşuyor, sonra da "Bütün gün seni becermek zorunda kalmadan kalk" diye emrediyor.

Üzerinden indiğimde, siki içimden kayarak çıktı. Vücudum sarsılıyor çünkü seks yüzünden kendimi ham ve hassas hissediyorum.

Bir kahkaha attım. "İyileşmek için zamana ihtiyacım olacak."

Damiano yataktan kalktı. "O seksi kışını duşa sok." Yataktan

kalkıp onu duşa kadar takip ediyorum.

İkimiz de ılık su spreynin altına girdiğimizde Damiano vücudumu yıkamaya başlıyor.

Kendimi yine biraz utangaç hissediyorum, ama bu çabucak kayboluyor ve tenine sabun sürmeme izin verdiğinde, bu seksten daha samimi geliyor.

"Ellerini üzerimde hissetmeyi seviyorum," diye itiraf ediyor.

Gözlerim yukarı fırlıyor ve onunla çırılçıplak, ellerimiz birbirimizin üzerinde dururken hayatımda ilk kez aşık olmaya başlıyorum.

Duygular biraz bunaltıcı ama onları hissetmek hoşuma gidiyor.

İkimiz de temizlendiğimizde, ben duştan çıkarken Damiano muslukları kapatıyor. Bir havlu alıp kurulandığımda gözlerim onun kaslı vücudunda gezinmeye devam ediyor.

Adam bir tanrı gibi inşa edilmiş.

"Bana böyle bakmaya devam edersen bugün yatak odasından çıkmayız" diye beni uyarıyor.

Atılmış pijamalarımı giyebilmek için duştan çıkmadan önce havluyu hızla etrafıma sarıyorum.

Kurulandıktan ve dişlerini fırçaladıktan sonra Damiano dolaba doğru yürürken parmaklarıyla saçlarını tarıyor.

Görüntü çok sıcak, bakışlarım kalçalarına oyulmuş kaslara kayıyor.

Vay anasını.

Yatağa oturup dizlerimi yukarı çekiyorum ve kollarımı kaval kemiklerime sarıyorum, onun taba rengi chino pantolon ve kahverengi bir kazak giymesini izliyorum.

Botlarını giydikten sonra bir palto alır ve omuz silkerek yatağın başucundaki masadan silahını alır.

Silahı arkasındaki pantolonunun kemerine sokarken gözleri üzerimde geziniyor.

"Hadi seni giydirelim, *mia regina*."

Evcil hayvan adını duyunca yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Üzerime eğildi ve beni kaldırdı. Beni odama taşımadan önce kollarımı ve bacaklarımı hızla ona doluyorum.

Dio. Çok mutluyum.

Damiano giymem için puantiyeli bir kalem elbise ve siyah yüksek topuklu ayakkabılar seçti.

Kıyafetlerimi giydikten sonra yatağıma oturuyor ve cilt bakım rutinimi nasıl yaptığımı izliyor.

Makyajımı yaparken mırıldanıyor: "Hareketlerini seviyorum. Seni güne hazırlanırken izlemek rahatlatıcı."

Göğsüme daha fazla mutluluk doluyor ve onun için biraz daha fazla düşünüyorum.

Ben hazır olduğumda Damiano kalkıyor ve elimi tutuyor. Yatak odamdan çıkarken parmaklarımızı birleştiriyor ve ilk kez el ele alt kata iniyoruz.

Bir çift gibi hissediyoruz.

Bölüm 29

Damiano

Bütün günü Gabriella ile yatakta geçirmek istesem de bunu yapmıyorum. Kadınlar bir aydan fazladır malikâneye tıklmış durumdalar ve onları dışarı çıkarmamak benim için bencillik olur.

Özellikle de Miguel'in icabına bakıldığına göre.

Yanımda Gabriella ile yemek odasına girdiğimde Greta Teyze bize sırtıyor.

Carlo, Gabriella'nın eskiden oturduğu yerde oturuyor, böylece solumdaki sandalyeyi alabilir.

Sandalyeyi çekiyorum ve başının üstüne bir öpücük kondurmadan önce oturmasını bekliyorum. Masanın etrafında dolaşarak elimi annemin omzuna koyuyorum ve ardından şakağındaki yara izini öpüyorum.

"Herkes günaydın," diye mırıldanıyorum yerime otururken.

Hepimiz birbirimizle selamlaşmayı bitirdiğimizde, "Kahvaltıdan sonra dışarı çıkıyoruz" diye anons ediyorum.

Carlo bir inilti çıkarır. "Nerede?"

"Kadınlar nereye gitmek isterse," diye mırıldanıyorum.

"Alışveriş mi?" Annem heyecan dolu bir ses tonuyla soruyor. "Noel'e sadece iki hafta kaldı."

Lanet olsun. Bayram sezonunu unutmuşum. "Alışveriş o zaman," diye kabul ediyorum.

Greta Teyze ayağa kalkarken, "Kahvaltıyı unut," diye mırıldanıyor. "Gel Aida, gidip hazırlanalım."

Gabriella kadınların aceleyle yemek odasından çıkışını izlerken gülümsüyor ve sonra dikkatini bana çeviriyor. "Kredi kartınız hâlâ bende."

"Sende kalsın."

Martha kahvaltıyla geldi ve önüme bir omlet ve pastırma koydu.

Gabriella yemeğini aldığı anda "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

"Çok lezzetli görünüyor."

"Size içecek ne getirebilirim Bay Falco?" Martha sorar.

"Kahve."

"Ben de kahve alacağım," diyor Gabriella. Masanın altından kalçamı okşuyor, sonra ekliyor. "Lütfen."

Martha'ya teşekkür etmemi beklediğini anlamadan önce bir süre ona bakıyorum.

Gözlerim hizmetçiye kayıyor ve "Teşekkürler Martha" diye mırıldanıyorum.

Şaşkınlıkla gözleri büyüdü. "Ah... ah... elbette, Bay Falco. Bir şey değil."

Mutfak eşyalarımı alıp omleti kesmeden önce hizmetçimin yemek odasından kaçışını izliyorum.

Yemeğin tadını çıkarırken etrafımıza sessizlik çöküyor ve işim bittiğinde, Gabriella'nın içeceğine iki şeker koymasını izlerken acı kahvemi yudumluyorum.

Tadının bu kadar tatlı olmasına şaşmamalı.

Carlo ayağa kalkıyor. "Muhafızları hazırlayayım."

Başımı sallıyorum ve Carlo ile Gerardo yemek odasından çıktıklarında Gabriella'nın boştaki eline uzanıyorum.

"Almanız gereken bir şey var mı?"

Başını sallıyor ve az önce aldığı yudumu yuttuktan sonra, "Sadece tuvalet malzemeleri," diye cevap veriyor.

Yanlış anlaşılacak istemediğimden, "Her şey için kredi kartını kullanacaksın" dedim.

Tekrar başını sallıyor.

"Banka hesabınız Sicilya'da mı?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Payoneer'da bir dolar hesabı."

"New York'ta sizin için bir tane açmamız gerekecek, böylece size para transfer edebilirim."

Kaşları kalktı. "Ne için?"

"İhtiyacın olan her şey için."

"Oh... ama kredi kartım var," diye itiraz ediyor.

İçimi çektim. "Sen benimsin Gabriella, bu da sana bakacağım anlamına geliyor. Acil durumlar için bir yatırıma ihtiyacın var."

"Ne..." diye sorusunu tamamlamıyor ve "Ölürsen diye" diye fısıldadığında yüz hatları gerginleşiyor.

Başımı sallıyorum çünkü sanılanın aksine ben yok edilemez değilim. Parmakları benimkilerin etrafında sıkışıyor ve bakışlarını benden kaçırıyor. "Bu kolay olmayacak," diyorum onu rahatlatmak için.

Başını eğerken kahve fincanını yere bırakıyor. "Umarım öyle değildir."
"Buraya gel," diye emrediyorum sandalyemi geriye doğru iterken.

Ayağa kalktı ve onu kucağıma çektim. Çenesinden tutarak, bana bakması için yüzünü dürtüyorum.

"Yakın zamanda hiçbir yere gitmiyorum."

Kollarını boynuma dolamadan önce "Tamam," diye fısıldıyor.

Benim öleceğimi düşünmenin onu çok üzdüğünü içime sindirirken ona sıkıca sarılıyorum.

Göğsüme daha fazla sevgi doluyor ve bir öpücüğü omzuna, diğerini de boynunun kenarına bastırıyorum.

"Bana bak." Geri çekildi ve gözleri benimkilerle kilitlendiğinde,
"Arkamda tüm Cosa Nostra var. Beni devirmek için çok büyük bir ordu gerekir."

Elini çeneme götürüyor ve ağzıma yumuşak bir öpücük konduruyor.
"Sadece seni kaybetmek istemiyorum. Evim gibi hissettiren ilk yer sensin."

İsa. Kalbim.

Yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kapatıp onu şefkatle öpüyorum ama annem ve Greta Teyze yemek odasına koşarak girince sözümüz kesiliyor.

"Hazırız... ah canım... bekleyebiliriz," diyor Greta Teyze annemi kapıya doğru itmeden önce.

"Neden?" diye sorarken annemin yüzünde şaşkın bir ifade var.

"Öpüşüyorlar," diye fısıldıyor Greta Teyze.

Gabriella'yı kucağımdan kaldırırken kıkırdıyorum. Ayağa kalkıyoruz ve onun elinden tutarak kapıya yöneliyorum. "Hadi gidelim."

Evden çıktığımızda ön tarafta beş cip bekliyordu. "Biz üçüncü cipteyiz," dedim.

Greta Teyze ikincisine tırmanıyor ve Gerardo annemi dördüncüsüne götürürken kalbimde bir sızı hissediyorum.

Gabriella ile nişanlandığım için, annemden daha öncelikli. Keşke ikisi de yanımda olabilseydi ama risk çok yüksek.

Birbirimizden ayrılırsak, saldırı sırasında bazılarımız hayatta kalabilir.

Gabriella'nın arka koltuğa tırmanmasına izin verdikten sonra ben de onun yanına geçtim.

"Annen ve Bayan Accardi neden farklı arabalara biniyorlar?" diye soruyor.

"Bu bir önlem," diye açıklıyorum.

Carlo direksiyonun arkasına geçti ve diğer korumalarından biri olan Dante yolcu koltuğuna oturdu.

Bizi korumak için on dört muhafızla birlikte SUV konvoyu kapılara doğru ilerliyor. Kapılar açıldığında, ağaçlarla kaplı dar yoldan aşağıya doğru ilerliyoruz.

"Neredeyiz biz?" Gabriella sorar.

"Shelter Adası. Long Island'a gitmek için feribota binmek zorundayız." Bir kahkaha patlattı. "Hâlâ nerede olduğumu bilmiyorum."

Telefonumu çıkardım ve ona göstermek için bölgenin bir haritasını açtım. "Buradayız."

"Manhattan'dan uzak görünüyor," diye bahsediyor. "Bu yüzden helikoptere biniyorum."

Yanımda rahatlayarak pencereden dışarı bakıyor. "Burası çok sessiz."

"Plan da bu zaten," diye mırıldanıyorum.

Bana bakıyor. "Malikanede hiç parti veriyor musunuz?"

"Cosa Nostra'nın diğer dört lideri ara sıra poker oynamaya gelirler. Çoğunlukla Manhattan'da buluşuyoruz. Orada bir evim ve bir çatı katım daha var."

"Bizimle olmadığın zamanlarda orada mı kalıyorsun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, feribota doğru ilerlerken gözlerim ağaçların arasında geziniyor. "Köşkün nerede olduğunu sadece birkaç kişi biliyor," diyorum. "Kimler?"

"Diğer kafalar. Muhafızlar. Babamın tarafından teyzem ve Stefano."

Alnında bir çatıklık oluşuyor. "Stefano düğünde olacak mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Seninle evlendiğimde ailemin beni ziyaret etmesini en son isteyeceğim şey."

"Ben de," diye kabul ediyor.

"Düğünden sonra tüm konukların bir an önce gitmesini istiyorum," diye mırıldandım.

Böylece karımla yalnız kalabilirim.

Karım.

Kolumu omuzlarına doluyor ve onu sıkıca yanıma çekiyorum. "Noel'den önce evleniyoruz," diye açıklıyorum.

"İki haftadan daha az bir süre," diye soluk soluğa konuşuyor. "İki hafta çok uzun," diye mırıldanıyorum.

Gabriella'yla tanıştırmak için diğer kafaları davet etmem gerekecek.

Dinlenmek için çok fazla.

"Ne düşünüyordum ki?" diye homurdanıyorum Carlo'ya.

"Sen söyle," diye mırıldandı iç geçirmeden önce. "Onları alışverişe getirmeye karar veren sendin."

Bir mağazadan diğerine geçerken kadınları iki kayıp köpek yavrusu gibi takip ediyoruz. Korumalar sırayla kolileri ciplere taşıyor ve ben yeterince yer kalmayacağından endişelenmeye başlıyorum.

"*Dio!*" Gabriella'nın nefes nefese kaldığını duyuyorum ve gözlerim onun baktığı kıyafete kayıyor.

Mankenin giydiği transparan kıyafete bakarak yaklaşıyorum. Göğüsleri ve pelvik bölgeyi kaplayan yetersiz kumaş şeritleri vardır.

Çok seksi.

Gözlerim tekrar Gabriella'nın yüzüne kayıyor ve başımı sallamaya başlıyorum. "Cesedimi çiğnemedim."

Elimi tutuyor ve bana yalvaran bir bakış atıyor. "Bir ceketle eşleştireceğim. Tüm önemli kısımlar örtülmüş olacak."

İsa.

İçimi çekiyorum, pes ediyorum ve başımı sallıyorum.

"Teşekkür ederim!" Elini enseme doluyor ve ayak parmaklarının üzerinde durarak beni aşağı çekiyor, böylece mağazaya girmeden önce beni öpebiliyor.

Carlo kıkırdıyor ve ben ona ters ters bakınca durup etrafta herhangi bir tehdit olup olmadığını araştırıyormuş gibi yapıyor.

Alışveriş merkezinden çıktığımızda ben çok yorulmuştum ve hava çoktan kararmıştı. Ama kadınlarım mutlu.

Gabriella yanımdayken cipe döndüğümde, "Yolculuktan keyif aldın mı?" diye sordum.

"Çok fazla!" Elini kalçamda aşağı yukarı gezdiriyor ve ben de bunun ne kadar iyi hissettirdiğinin tadını çıkarıyorum. "Teşekkür ederim."

Koltuğa yaslanıp gözlerimi kapatmadan önce, "Bir şey değil, benim küçük tükürük ateşim," diye mırıldanıyorum.

Gabriella ellerimizi birleştiriyor ve yanıma doğru eğilirken diğer kolunu belime doluyor.

Eve dönerken sohbet etmeye çalışmıyor, sadece bana sarılıyor ve önceki gece olduğu gibi yanımda olduğu için huzur buluyorum.

Her nasılsa, yorucu bir günün ardından yeniden şarj olmama yardımcı olma gücüne sahip.

Bölüm 30

Gabriella

Düğün tarihi önümüzdeki Cumartesi olarak belirlendiği için çok meşguldük.

Bayan Accardi'nin çok büyük yardımını oldu. Dürüst olmak gerekirse, işin çoğunu o yaptı.

Damiano ile biraz zaman geçirdim ama bu gece Cosa Nostra'nın diğer liderleri ve ortakları geliyor ve ben çok gerginim.

Damiano gömme dolabıma girdiğinde transparan vücut takımımı ve yüksek topuklu ayakkabılarımı yeni giymiştim. Gözleri bana takılıyor ve olduğu yerde duruyor. Yavaşça başını sallamaya başlarken "Hayır," diye homurdanıyor, yüz ifadesi

her saniye daha da kararıyor. "Diğer erkeklerin önünde bunu giymenin imkanı yok."

"Damarın patlamadan önce bekle," diye mırıldandım.

Dolabımdan krem rengi ceket çıkartıp giyiyorum. Kemerini bağladığımda ve kumaş kısa bir etek gibi yayıldığına, "Gördün mü, her şey kapalı" diyorum.

"Tamam" demeden önce bir süre bana baktı. Ama o lanet ceket her zaman üzerinde kalacak."

Ona yaklaşıyorum ve parmaklarımı boynunun arkasına dolayarak onu biraz aşağı çekiyorum. Dudaklarına doğru fısıldıyorum, "Sadece sen çıkardığında çıkacak."

Elleri kalçalarımın yerleşiyor ve gözlerimiz kilitleniyor. "Beni baştan çıkarmaya devam edersen poker oyununu iptal ederim."

Yüz hatlarım sinirle geriliyor. "Sence beni onaylarlar mı?"

Bir elini yüzüme doğru kaldırıyor ve yanağımı okşuyor. "Sadece benim onayım önemli, *mia regina*. Seni kabul etmekten başka seçenekleri yok."

Geri çekildiğinde, "Makyajımı yapacağım. Birazdan aşağıda olurum."

Odadan çıkmadan önce "Acele etme," diye mırıldandı.

Üstüme toz bulaşmasın diye ceketimi çıkarıyorum ve tuvalet masamın yanına oturup çalışmaya başlıyorum.

Göz farına ekstra özen gösteriyorum ve elmacık kemiklerimi vurguluyorum.

İşim bittiğinde ceketini tekrar giyiyorum ve boynuma tek elmaslı siyah bir gerdanlık takıyorum.

Yansıyıp bakıp çenemi kaldırıyorum. Sende bu var.

Yatak odamdan çıkıp merdivenlerden aşağı iniyorum. İkinci katın sahanlığına ulaştığımda Damiano'nun bir grup erkeği selamladığını, kadınlarının yanlarında durduğunu ama erkeğime dokunmadığını görüyorum.

Adamlardan biri bana doğru bakıyor ve "Şimdi anlaşıldı" derken yüzünde bir şok ifadesi beliriyor.

"Ne?" Başka bir adam beni görmeden önce soruyor. "Lanet olsun."

Damiano'nun gözleri bana kilitleniyor ve merdivenlerin dibine doğru yürüyor. "Gelin, *kraliçem*." diye emrederken sesi yumuşak.

Merdivenlerden ona doğru inerken kalbim biraz daha hızlı atıyor ve elimi onun elinin içine koyduğumda çenemi daha yukarı kaldırıp diğer adamlara bakıyorum.

Damiano'nun bir talepte bulunurken kullandığı tonla, "Tanıştır beni," diyorum.

Damiano adamların her birine eliyle işaret ediyor. "Angelo Rizzo ve karısı Vittoria. Franco Vitale ve karısı Samantha. Renzo Torrisi ve Skylar. Ve son olarak, Dario La Rosa ve Eden."

Elimi uzatmıyorum ve onun yerine başımı sallıyorum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Şaşırılmış görünen Angelo başını sallıyor, sonra Damiano'ya bakar ve "Bu Gabriella di Bella. Nişanlım."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Renzo yine. "Nişanlandın mı? Ne zaman?" "Fark etmez," diye cevaplıyor Damiano.

"Kaçmak istersen başını salla," diyor Dario, ses tonu şakacı. Damiano elimi bırakıyor ve kolunu belime doluyor. Sesi karanlık, "Benimle başlama, Dario" diye homurdanıyor.

Ondan uzaklaşarak kadınlara bakıyorum. "Oturma odasında bana katılmak ister misiniz?" dediğimde ağzımı bir gülümseme kaplıyor.

"Evet, lütfen," diyor Samantha.

Aida Teyze ve Bayan Accardi'nin beklediği oturma odasına doğru yürürken, Vittoria, "Kıyafetine bayıldım," diye mırıldanıyor.

"Teşekkür ederim." Ona minnettar bir gülümseme sunuyorum. Odaya girdiğimizde, "Misafirlerimiz geldi Aida Teyze," diyorum.

Kadınlar Aida Teyze ve Bayan Accardi'yi selamlarken ben de bir an durup kadınlara bakıyorum.

Hepsi çok güzel ama en kızasının ben olduğum dikkatimden kaçmıyor.
Bir koltuğa otururken çenemi daha yukarı kaldırıyorum.

Herkes rahat eder etmez Samantha bana baktı. "Yani... Damiano'yla nişanlı mısın? Biriyle çıktığından haberimiz yoktu."

"Biz çıkmadık," diye dürüstçe cevap verdim.

"Görücü usulü bir evlilik mi?" Vittoria soruyor. Başımı salladığımda, "Angelo'yla benim için de aynısı oldu," diyor. Gözlerim hamile karnına iniyor, sonra ekliyor, "Çok mutluyuz."

"Ne zaman geleceksin?"

"Yakında." Bir kıkırdama çıkarır. "Ama yeterince yakında değil."

Gözlerim Skylar ve Eden'a kayıyor ve Eden'ın biraz rahatsız görüldüğünü fark ederek, "Eden, sen de herkesle yeni tanıştığın için kendini iyi hissetmiyor olmalısın?" diyorum.

"Hiçbir fikrin yok," diye kıkırdıyor. "Biraz bunaltıcı." "Her şeye birlikte alışacağız," diye onu temin ediyorum.

Martha bir arabayı oturma odasına iterken Bayan Accardi, "Ahh, işte çay ve kek," diyor.

Ayrıca tuzlu bir şeyler tercih edenler için peynir ve kraker tabağı ile şarap da sunulmaktadır.

Aida Teyze'ye bakıyorum ve uzanıp elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Biraz kek ister misin?"

Başını sallıyor. "Sadece küçük bir parça, *Cara*."

Herkes kendine yardım etmeye başlamadan önce benim Aida Teyze için çay ve kek getirmemi bekliyor.

Çayı yan masaya koyuyorum ve Aida Teyze'nin elini tabağa doğru yönlendiriyorum. "Bu havuçlu kek. Kremasını sevmediğini biliyorum, o yüzden çıkardım."

"Teşekkür ederim, *Cara*," diye mırıldanıyor.

Kendime çay alıyorum ve otururken yardıma ihtiyacı olabilir diye müstakbel kayıvalideme göz kulak oluyorum.

"Herkes burada olduğuna göre," diyor Bayan Accardi. "Düğün ayın yirmi birinde."

"Hangi ayın?" Skylar soruyor.

"Bu ay," diye cevap verdim. "Gelecek Cumartesi ve hepiniz davetlisiniz. Davetiyeler Pazartesi günü teslim edilecek."

"Vay canına, Damiano hiç vakit kaybetmiyor," diye mırıldanıyor Samantha. Kıkırdıyorum. "Hayır, boşa harcamıyor."

"Düzenlemeler için yardıma ihtiyacınız var mı?" Vittoria sorar.
"Bayan Accardi her şeyi kontrol altında tutuyor," diye cevap veriyorum.
"Yine de teklifiniz için teşekkür ederim."
"Bana Greta Teyze de, *Cara*," diyor, alnında kaşları çatılmış bir halde.
"Bana hâlâ Bayan Accardi dediğini fark etmemiştim bile."
"*Greta Teyze* düğün için her şeyi ayarladı," diye tekrarlıyorum, ona şakacı bir bakış atarak.
"Bu çok daha iyi," diye mırıldandı.
"Yemek servisi de mi?" Skylar soruyor.
Greta Teyze'nin yüzünde gururlu bir ifade var: "Teşekkür ederim ama her şey halledildi. Tek yapmanız gereken gelip bizimle birlikte kutlamanın tadını çıkarmak."
Sohbet yaklaşan düğün konusu etrafında dönüyor ve çok geçmeden tüm kadınlar rahatlıyor ve sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi konuşmaya başlıyoruz.

Damiano

Dario oyuna başladığımızdan beri onuncu kez, "Nişanlanmışsın," diye mırıldanıyor.
"Bir daha bundan bahsedersen seni gebertirim," diye homurdanarak bana dağıtılan boktan eli yere atıyorum.
Carlo, özel salonumdaki koltuklardan birine oturmadan önce bir bardak viskiyi yanıma bırakıyor.
"Onunla ne zaman tanıştın?" diye soruyor
Angelo. "Sicilya gezisinde," diye yanıtlıyorum.
"Stefano'yu kutsamak için mi?" diye soruyor, sonra gözleri açılıyor.
"Onu kuzeninden mi aldın?"
Başımı salladım ve "Gabriella hakkında konuşmayacağım" diye emrettim.
"Şaka bir yana," diyor Dario. "Seninle evlenmeyi kabul ediyor mu?" "Bu da ne demek şimdi?" Ona homurdanıyorum.
Bakışlarını tutuyor. "Sen geçinmesi kolay bir insan değilsin."
Onun için gerçekten endişelendiğini görebiliyorum ve içimi çekerek mırıldanıyorum, "Gabriella görüldüğünden çok daha güçlü. Benimle nasıl başa çıkacağını biliyor, o yüzden geri çekil."

Dario başını sallıyor, beni daha fazla zorlamaması gerektiğini biliyor.
"Oteldeki yangını kimin başlattığını bulabildiniz mi?" Angelo konuyu değiştirerek sorar.

Başımı salladım. "Sanırım Miguel'di. Onu öldürdüğümünden beri hiç sorun çıkmadı."

"Bu iyi haber," diye mırıldanıyor masaya bir kart koyarken. "Bana iyi bir kart versen iyi olur," der Renzo'ya.

Renzo, Angelo'nun önüne bir kart koyarken, "Krupiyeyi vurma," diye kıkırdar.

"Bana iki tane lazım," diyor

Franco. "Ben iyiyim." Dario

sırıttıyor.

Franco, "Şerefsiz," diye mırıldanır ve iki yeni karta bakmadan oyundan çekilir.

Renzo, "Elini göreyim," diyor. "Önce sen,"

diye alay eder Dario.

Hepsi ellerini indirir ve Dario royal floşuna sırtır. "Öde bakalım."

Franco elindeki para destesini Dario'ya doğru iterken, "Yemin ederim, seni hile yaparken yakalarsam ölürsün," diye homurdanıyor.

"Eğer iyiysen, iyisindir," diye övünüyor Dario.

"İşler nasıl?" Ben soruyorum.

"Güzel," diye cevaplıyor Angelo. "Başka bir kulüp açacağım." "Büyük bir silah anlaşmasını yeni tamamladım," diyor Renzo.

"Nerede ve kiminle?" diye sordum.

"Filippo Vero. İtalya'da yaşıyor."

İsmi tanıyamayınca, "Ne iş yapıyor?" diye soruyorum.

"Sadece silah alıp satıyor," diye cevaplıyor Renzo.

Franco'ya bakıyorum. "Ya sen?" "İşler

her zamanki gibi iyi."

"Üçüzler nasıl?" Dario Franco'ya sorar.

Sohbet çocuklara dönüyor ve içimi çekerek viskimden bir yudum alıyorum.

Gabriella'nın hamile kalmasının ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Onu çocuğuma hamile olarak hayal ettiğimde ağzımın kenarı kıvrılıyor.

Yukarı.

"Gülümsüyor," diye nefes nefese kalıyor Dario.

Çabucak yüzümü düzeltiyorum ve pisliğe ters ters bakıyorum.

"Bize ne düşündüğünü söylemelisin," diyor Renzo, yüzünde geniş bir sırıtışla.

"Seni ilgilendiren bir şey yok," diye mırıldandım. "Bir sonraki eli dağıt."

Bölüm 31

Gabriella

Aida Teyze'nin düğün için makyajını yapmakla meşguldüm ki Greta Teyze odaya daldı, yıpranmış görünüyordu.

Aida Teyze'nin kirpiklerine biraz rimel sürerken ona "Biraz ara vermelisin," diyorum.

Greta Teyze yatağımın kenarına otururken, "Düğünden sonra biraz ara vereceğim," diyor. Odanın etrafına göz gezdiriyor. "Burada mı kalacaksın yoksa Damiano'nun süitine mi taşınacaksın?"

Zaten her geceyi Damiano'nun yatağında geçiriyorum ve eşyalarımın yarısı onun banyosunda, ama bunu onlara söylemiyorum.

"Her şeyi yarın taşıyacağım," diye cevap veriyorum.

"Balayı için seni nereye götüreceğini söyledi mi?" Aida Teyze soruyor.

"Hayır, sadece yılbaşından sonra gideceğimizi söyledi," diye cevap verdim ve arkama yaslanıp makyajını kontrol ettim. "İşte oldu. Hazırsın."

Greta Teyze'ye doğru bakıyor. "Nasıl görünüyorum?"

"Çok güzel ve on yaş daha genç." Greta Teyze bana sert bir bakış attı. "Yüzüme sihrini göstersen iyi olur. Bu kırıksıklıklar beni ele geçiriyor."

Aida Teyze ve Greta Teyze yer değiştiriyor ve ben nemlendirici sürmeden önce Greta Teyze'nin cildini temizleyerek başlıyorum.

"Heyecanlı mısın?" Greta Teyze soruyor, gözleri yüzümde geziniyor.

"Öyleyim." Ağzımda bir gülümseme belirliyor. "Falco ailesinin bir üyesi olmak büyük bir onur."

"Tek sebep bu mu?" Aida Teyze soruyor.

"Hayır." "Heyecanlıyım çünkü hayatımı Damiano ile paylaşmak için sabırsızlanıyorum" demeden önce yanaklarım biraz ısınıyor.

"Onu seviyor musun?" Greta Teyze soruyor.

Bir kahkaha attım. "Bu kadar soru yeter. Yakında öğrenirsin."

Greta Teyze'nin makyajını bitirdiğimde aynaya bakıyor ve yüzüne mutlu bir gülümseme yayılıyor. "Bir mucize gerçekleştirdin, *Cara*. Teşekkür ederim."

Kendime birkaç dakika ayırabilmeyi umarak, "Ben makyajımı yaparken sen de giyin," diyorum.

Parmağımdaki yüzüğe bakmadan önce onların yatak odamdan çıkışını izliyorum.

Bugün Damiano ile evleniyorum.

"Tanrım," diyor, sanki hayal gücüm onu canlandırmış gibi kapı aralığında belirerek, "hiç gitmeyecekler sandım."

"Annenin makyajını gördün mü?" Ben sordum.

Kapıyı kapatırken başını sallıyor. "Çok güzel ve mutlu görünüyor. Ona gösterdiğiniz tüm ilgi için teşekkür ederim."

Ayağa kalkıyorum ama yüzünde ciddi bir ifade belirince donup kalıyorum. "Bir sorun mu var?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ve elimi tutarak dizlerinin üzerine çöküyor.

Ben.

Vay anasını.

Bana bakarak şöyle dedi: "Seni aldığımda sana başka seçenek bırakmadım. Pişman değilim." Başparmağı parmağımdaki nişan yüzüğünü okşuyor. "Üzerimde sarsamayacağım bir hakimiyetin var, Gabriella. Kalbime girdin ve ben sana saplantılı hale geldim."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve makyajımı yapmadığıma çok seviniyorum.

Henüz.

"Seni seviyorum." Sesi yumuşuyor. "Umarım sen de beni sevmeyi öğrenirsin."

Damiano Falco benim.

Ayaklarımın dibinde diz çökmüş en güçlü adam var.

Beni asla incitmeyeceğini ve savunmasız olmanın güvenli olduğunu bildiğimden,

"Ben

var."

Bana bakarken gözleri kararıyor.

"Seni seviyorum Damiano," hayatımda ilk kez bu sözleri yüksek sesle söylüyorum.

Ayağa fırlıyor, elleri yanaklarımı kavırıyor ve ağzı ateşli bir öpücükle benimkini alıyor.

Vücudu benimkini yatağa doğru itmeye çalıştığında, ellerimi göğsüne koyup öpüşmeyi kesiyorum.

"Seks yok. Benim hazırlanmam gerekiyor, senin de öyle," diyorum sertçe.

Anlaşılmaz bir ses çıkarıyor, sonra iç geçiriyor. Avuçlarını yanlarımda aşağı yukarı gezdirerek, "Bugünün bitmesini bekleyemiyorum," diye mırıldanıyor.

Elimi çenesine götürüyorum ve o da avucuma bir öpücük konduruyor. "Git hazırlan ve beni mihrapta bekle."

Kapıya doğru yürümeden önce "Beni fazla bekletme," diye emrediyor. Bana son bir kez baktıktan sonra gidiyor.

Kendimi bir kraliçe gibi hissederek aynadaki yansımama bakıyorum.

Aida Teyze ve Greta Teyze yerlerine oturdular ve herkes beni bekliyor.

Kapı çalınıyor ve omzumun üzerinden baktığımda Carlo'yu görüyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Başımı salladım ve arkamı dönüp ona doğru yürüdüm.

"Damiano seni kaçımadığımdan emin olman için mi gönderdi?"

diye sordum. Kıkırdıyor. "Onun gibi bir şey."

Asansörü beklerken boğazını temizliyor. "Çok güzel görünüyorsun, Gabriella."

"Teşekkür ederim."

Kapılar açıldı ve içeri girdik. Carlo kapıya takılmasın diye elbisemi taşıyamama yardım ediyor.

Birinci kata çıktığımızda Carlo "İyi şanslar." dedi.

Derin bir nefes alıyorum ve koridorda güneşlenme odasına doğru yürüyorum.

Damiano düğünün dışarıda yapılmasını reddetti. Soğukta sadece bir elbise giymemi istemedi.

Kapıya birkaç adım kala duruyorum ve Carlo hazır olduğuma dair işaret vermek için içeri yöneliyor.

'Pachelbel Canon in D' çalmaya başladığında notalar yavaşça havayı doldurmaya başlar.

Gözlerimi kapatıyorum ve çaresiz bir nefes çekiyorum.

Ağlama.

Yavaşça yürümeye başlıyorum ve odaya girdiğimde gözlerim Damiano'yu arıyor. Onu bulduğumda bakışlarımı damadıma kilitliyorum ve başımı dik tutarak hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim adama doğru yürüyorum.

Beni gördüğünde karnına fiziksel bir darbe almış gibi görünüyor, hatta bir adım geri sendeliyor ve gözlerim yaşıyor.

Çenesi geriliyor, ama sonra başını sallıyor ve duyguları yüz hatlarını sıkılaştırıyor.

Koridorun yarısına geldiğimde, "Tanrım, nefes kesici görünüyorsunuz, *mia regina*," diyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım ama yutkunuyorum, ağlamamak için gösterdiğim çabadan dolayı bedenim titriyor.

Damiano'nun önünde duruyorum ve onun ne kadar duygusal görüldüğünü görünce bir damla gözyaşının kaçmasına engel olamıyorum.

Yüzüme uzanıp gözyaşımı sildikten sonra rahibe bakıyor. "Damiano ve Gabriella, buraya evlenmek için mi geldiniz?

Zorlama olmadan, özgürce ve tüm kalbinizle?" diye sorar

rahip. Damiano "Evet," diye yanıtlar.

"Var" dediğimde sesim boğuk çıkıyor.

"Niyetiniz Kutsal Evlilik Antlaşması'na girmek olduğuna göre, sağ ellerinizi birleştirin ve Tanrı'nın ve kilisesinin önünde rızanızı beyan edin."

Damiano ben daha kaldıramadan sağ elimi tutuyor ve ben bir kıkırdama çıkarıyorum.

Benim sabırsız adamım.

"Ben, Damiano Custanti Falco, seni, Gabriella di Bella'yı, bugünden itibaren, daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar sahip olmak ve tutmak için yasal karım olarak kabul ediyorum. Seni hayatımın her günü sevecek ve onurlandıracağım."

Damiano'nun sözlerini duymak gözyaşlarımı tutmamı imkânsız hale getiriyor ve gözyaşlarım dökülmeye başladığında sesim titreyerek yemin ediyorum: "Ben, Gabriella di Bella, seni, Damiano Custanti Falco'yu, bugünden itibaren, daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar sahip olmak ve tutmak için yasal kocam olarak kabul ediyorum. Seni hayatımın her günü sevecek ve onurlandıracağım."

Damiano sanki sözlerimi içine çekmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes alıyor, sonra rahip, "Tanrı'nın birleştirdiğini kimse ayırmasın," diyor. Aramıza bakıyor. "Alyanslarınızı değiştirin."

Carlo öne çıkar ve üzerinde iki alyans bulunan saten bir yastık uzatır.

Damiano küçük olanı alırken ben büyük olanı alıyorum. Sol

elim tutuyor, sonra "Bana bak" diye emrediyor.

Gözleriyle buluştuğumda yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Gabriella, bu yüzüğü sevgimin ve sadakatimin bir işareti olarak Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına al."

Alyansı parmağıma nasıl ittiğini hissediyorum, sonra ekliyor, "Sonsuza dek sen ve ben, *mia regina*."

Alyansı yüzük parmağına yerleştirmek için aşağı bakmadan önce başımı sallıyorum, sonra tekrar yukarı bakarak, "Damiano, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına, sevgimin ve sadakatimin bir işareti olarak bu yüzüğü al," diyorum. Yüzüğü parmağına itiyorum. "Sen ve ben, sonuna kadar, *mio re*."

"Tanrı'nın ve bu tanıkların huzurunda sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

Damiano ellerini kaldırıyor ve yüzümü çerçeveleyerek ağzıma şefkatli bir öpücük konduruyor. Bir santim geri çekiliyor ve gözlerimiz buluştuğunda, "Seni seviyorum karıcığım," diyor.

Kollarımı boynuna doladım ve fısıldadım, "Seni seviyorum kocacığım." Sonra onu kendime çekerek ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Bölüm 32

Damiano

Konukların şampanya içip resepsiyonun tadını çıkardığı her geçen saniye, gitmeleri için daha da sabırsızlanıyorum.

Gabriella yanımda otururken, "Herkese kaşlarını çatmayı bırak," diye fısıldıyor.

"Daha ne kadar sürecek?" Mırıldanıyorum.

"Sadece bir düğünümüz var," diyor, "tadını çıkarmaya çalış." "Eğleniyorum ama seninle yalnız kalmak da istiyorum."

Göğsümü okşuyor ve masanın yanından geçerken Samantha'ya gülümsüyor. "Muhteşem görünüyorsun, Gabriella," diyor Samantha, bakmaya bile cesaret edemeden bana doğru.

"Teşekkür ederim," diye iltifatı bir kraliçe gibi kabul ediyor gelinim.

Greta Teyze bize doğru koşuyor ve "Dans pistini açma vakti geldi" diyor.

"Dans pisti mi?" Mırıldandım. "Kimse dansla ilgili bir şey söylemedi." "Benim için yap," diye fısıldıyor Gabriella ayağa kalkmadan önce.

Onu reddedemeyerek ayağa kalkıyorum ve onu zeminin ortasına kadar takip ediyorum.

Bir şarkı çalmaya başladı ve Gabriella'yı kollarıma aldığımda "Hangi şarkıyı seçtin?" diye sordum.

"Tommee Profitt ve Fluerie'den herhangi biri." Kollarını boynuma doluyor, parmakları saçlarımla oynarken bana gülümsüyor. "Hissettiğim her şeyi anlatıyor."

Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil, bir noktada duruyorum ve sözleri dinlerken bir o yana bir bu yana sallanıyorum.

Şarkı sözleri duygularımı göğsüme akıtıyor ve kollarımı ona sımsıkı sarıyorum.

Tanrım, Gabriella'yı her şeyimle seviyorum.

Gözlerim karımın kılere kilitleniyor ve onun ne kadar mutlu olduğunu görünce ellerini boynumdan çekiyorum. Bir kolumu sırtına dolayarak, sağ elini kendi elimde tutarken onu vücudumla aynı hizaya çekiyorum.

Onu yerde hareket ettirmeye başladığımda dudakları aralandı.

"Sanki dans edemiyormuşsun gibi konuştun," diye azarlıyor beni. "Hayır, sevmediğimi söyledim," diye düzeltiyorum onu.

"Ama senin için yapacağım."

Şarkı hızlandığında, Gabriella'yı kollarıma geri getirmeden önce kendimden uzaklaştırıyorum.

Ondan bir kahkaha patlıyor ve ağzımın kenarları kalkıyor.

Sırf gülüşünü duyabilmek için tekrar yapıyorum ve açık kahverengi gözlerinde parlayan yeşil beneklerle bana baktığında, onu sevdiğim kadar başka birini asla sevemeyeceğimi biliyorum.

Onu kendime sakladığım için çok minnettarım.

Emilio'nun annemi piste götürdüğünü fark ediyorum ve onunla dans ederken ona minnettar bir baş selamı veriyorum.

Carlo, etrafta koşuşturmayı bir saniye bile bırakmayan Greta Teyze'yi yakalar ve itiraz eden kıcını dans pistine sürükler.

Eğlenen herkese bakıyorum ve karımla yalnız kalmak istiyorum, Gabriella'nın elini tutuyorum ve "Gel" diye emrediyorum.

Onu odadan çıkarıp asansöre doğru sürüklüyorum.

"Misafirler ne olacak?" diye soruyor.

"Bırakın gecenin tadını çıkarsınlar," diye mırıldandım.

Onu asansöre çekiyorum ve küçük alana sığdırmaya çalışırken elbisesinin lanet kumaşına homurdanıyorum.

"Çok sabırsızsın," diye kıkırdıyor.

"Hiçbir fikrin yok."

Ellerimi yüzüne doğru kaldırıyorum ve ağzına sahip olurken onu yerinde tutuyorum.

Üçüncü kata çıkarken karımı yiyip bitiriyorum ve kapılar açıldığında durmuyorum ve koridorda tökezliyoruz.

Ben öpüşmeyi kesip kemerimi çözmeden önce bir şekilde sahanlığı geçmeyi başarıyoruz.

"Dizlerinin üzerine çök, benim küçük ateşim."

Eğildi ve pantolonumun düğmelerini açmama yardım etti. Fermuarı indirdiğinde sikimi serbest bıraktım ve "Ağzını aç" diye emrettim.

Dudakları ayrıldığında, bir adım öne çıktım. Ağzının sikimin etrafını sardığını hissettiğim an saçlarını tutuyorum.

"Beni derine götür."

Beni ağzına alırken yanakları çukurlaşıyor ve dilinin aletimin yan tarafına sürtündüğünü hissediyorum, bacaklarım ne kadar iyi hissettirdiğinden biraz uyuşuyor.

"İlk kez bir kadın sikimi ağzına alıyor," diyorum ona.

Gabriella kıcımı tutuyor ve sanki hayatı buna bağıymış gibi emmeye başlıyor, gözlerinde sahiplenici bir ışık var.

"Tanrım," karımın dünyamı sarsmasını izlerken sıkılmış dişlerimin arasından kelimeyi gıcırdatarak çıkarıyorum.

Çok derine ittiğimde, öğürüyor ve gözleri yaşıyor. Bu manzara düpedüz erotik ve saniyeler içinde boşalıyorum.

Zevk vücudumda bir elektrik akımı gibi dolaşıyor ve Gabriella döllерimin her damlasını yutuyor.

Ağzından çekiliyorum ve onu tutup omzuma atıyorum. Elbisesinin kumaşını yüzümden itip onu yatak odama taşıyorum, kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatmak için sadece bir saniye duraklıyorum.

Gabriella'yı yatağa fırlatarak, "Seni bu elbisenin içinden nasıl çıkaracağım?" diye mırıldandım.

Kahkahalar atıyor ve doğrulup sırtını bana dönüyor. "Fermuar için bana yardım et."

Onu aşağı çekiyorum ve sonra Gabriella elbiseyi vücudundan aşağı itip onu bir porno yıldızı gibi gösteren beyaz dantel iç çamaşırını ortaya çıkarırken şaşırtıcı derecede kolay oluyor.

"Tanrım, çok seksisin," diyorum papyonumu boynumdan çözerken. Ben soyunurken, gözlerim karımın yatağa uzanmış halini görüyor.

Kapüşonlu gözlerle beni izliyor ve çıplak olduğumda mırıldanıyor, "Çok yakışıklısın. Sana bakmaktan asla bıkmayacağım."

Bacaklarından tutarak onu yatağın kenarına çekiyorum ve üzerine eğilerek dantelin arasından göğüs ucunu ısııyorum.

"İç çamaşırını beğendin mi?"

"Hayır, senin için aldım."

"Güzel," diye mırıldanıyorum danteli tuttuğumda ve fazla çaba harcamadan, tenine ulaşabilmek için yırtıp açıyorum. Göğüslerinin her yerine öpücükler bırakıyorum ve bu sadece ona olan arzumun damarlarımda daha sıcak yanmasına neden oluyor.

Dantelini çekip çıkarıyorum ve sikimi sırlıklam amcığıyla hizalayarak sert bir hamleyle içine giriyorum.

"Tanrım, amın sikimin tamamını almaya alışıyor," diye inliyorum kalçalarını kavrarırken ve sonra karımı benim için parçalanırken adımı haykırana kadar beceriyorum.

Üzerine yığıldığımda nefes nefese kalıyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Tüm geleceğimi gördüğüm gözlerinin derinliklerine bakarken
vücudumda zevk spazmları oluşuyor.

Bölüm 33

Gabriella

Martha giysileri benim eski odamla Damiano'nun odası arasında taşıırken, Greta Teyze de her şeyi dolabın benim tarafıma yerleştirmeme yardım ediyor.

Aida Teyze kendisi için odaya getirdiğimiz bir sandalyede oturuyor ve bize eşlik ediyor.

"Damiano seni sürükleyip götürmeden önce düğünden keyif aldın mı?" Aida Teyze soruyor.

"Evet." Bir kahkaha attım. "Mükemmel bir düğün olması için yaptığın her şey için teşekkür ederim Greta Teyze."

"Rica ederim, *Cara*."

"Oh, şimdi hatırladım," diyor Aida Teyze. "Bana anne ya da anne diyebilirsin. Hangisini tercih edersen."

Yaptığım işi bıraktım ve askıyı yere bıraktım. "Gerçekten mi?"

Başını salladığında ona doğru koşuyorum ve eğilerek onu kucaklıyorum. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diye kıkırdıyor sırtımı sıvazlarken.

"Biz artık bir aileyiz."

Onu bırakıp işime geri döndüm.

Damiano dolaba giriyor, sonra giysilere bir göz atıyor. "Hepsi sığacak mı?"

"Evet." Ona bir gülümseme attım. "Uymasını sağlayacağım."

Greta Teyze, "Yazlık kıyafetlerinizi her zaman diğer yatak odasında bırakabilir ve her mevsim değiştirebilirsiniz," diyor.

"Bu çok fazla iş," diye cevap veriyorum.

Damiano'nun telefonu çalmaya başlıyor ve ben de onun aramayı cevaplayışını izliyorum.

"Ne?" Karşısındakinin söylediklerini dinlerken alnında koyu bir çatıklık oluşuyor. "Yola çıkıyorum."

Omuzlarım çöküyor ve aramayı bitirdiğinde, "Manhattan'a gitmem gerekiyor. Uzun kalmamaya çalışacağım."

Ona doğru yürüyorum ve elimi boynunun arkasına dolayarak parmak uçlarımda yükseliyorum. Ağzına bir öpücük konduruyorum. "Dikkatli ol."

"Yapacağım." Bana bir öpücük daha veriyor ve sonra annemin şakağına bir öpücük kondurmak için geri çekiliyor. "Ben yokken iyi eğlenceler."

"Eğlence mi?" Greta Teyze oflayıp pufluyor. "Biz çok çalışıyoruz ve o buna eğlence diyor."

Gülüşerek çalışmaya devam ediyoruz ve helikopterin havalandığını duyduğumda, aramanın çok ciddi bir şey olmadığını umuyorum.

Otuz dakika sonra Greta Teyze, "Bir molaya ihtiyacım var," diyor. "İkinci turdan önce biraz çay içelim."

"Neredeyse bitti. Martha ve ben bitirebiliriz. Git dinlen."

"Emin misin?" diye soruyor annemin ayağa kalkmasına yardım ederken. "Evet. Birkaç dakika içinde bitireceğim."

Martha içeri girer ve annemle Greta Teyze'nin gittiğini görünce, "Onlarla gidin Bayan Falco. Gereğinden fazlasını yaptınız."

Bayan Falco. İç çek.

Yorgun olsam da karşı koymadım ve ona minnettar bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim, Martha."

Gömme dolaptan çıktım ve süitten ayrıldım. Merdivenlerden birinci kata iniyorum ve fuayeye adımımı attığımda büyük bir patlama oluyor ve tüm malikâne titriyor.

"*Dio!*" Korkuyla çığlık atıyorum, şoktan vücuduma iğneler ve karıncalanmalar yayılıyor. "Bu da neydi böyle?"

Bir patlama sesi daha duyulur ve ardından dışarıdan silah sesleri gelir.

Kahretsin!

Oturma odasına doğru koşarken zihnim hâlâ olan bitene yetişmeye çalışıyor. Enkaz, beni öldürmeyi hedefleyen füzeler gibi etrafıma düşmeye başlıyor.

"Anne!" Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarak çığlık atıyorum.

"Gabriella!" Gerardo mutfaktan bağılıyor. "Biz geldik."

Yönümü değiştirip mutfığa doğru koşuyorum ve içeri daldığımda malikâne önce inliyor, sonra da gürültülü çarpma sesleri geliyor. Sanki üzerimize çöküyormuş gibi geliyor.

"*Caro Dio,*" diye ağlıyor annem. "Damiano'yu aramalıyız."

Gerardo elimi tutuyor ve beni adanın yanına çekiyor. "Yerde kal," diye emrediyor, nefesleri dudaklarında patlıyor.

Annemi ve Greta Teyzemi görünce onlara yaklaşıyorum ve kolumu anneme doluyorum.

"Damiano'yu aramalıyız," diye tekrar ağlıyor.

"Telefonum yanımda değil." derken nefesim dudaklarıma hücum ediyor. Yatak odasında."

Gerardo, "Telefonum şarj oluyor," diye tükürür.

Silah sesleri daha da artıyor ve olabileceklerden korkarak annemi ayağa kaldırıyorum. "Gel."

"Nereye gidiyorsun?" Gerardo kapının yanında nöbet tuttuğu yerden bağırıyor.

"Saklanacak bir yer bulacağım!" Ona tısladım.

Kilerin kapısını açıyorum ve annemi içeri itiyorum. "Otur ve kendini olabildiğince k   lt," diye emrediyorum ve önüne kahve ve şeker kutularını çekiyorum.

Neyse ki, bize birkaç ay yetecek kadar malzeme alıyoruz ve onu kısmen karşılayabiliyorum.

Kapıyı kapatmadan önce "Bizden biri seni almaya gelene kadar burada kal," diye emrediyorum.

Ben ondan bir adım uzaklaşırken, Gerardo peş peşe ateş etmeye başlıyor.

"Arka kapıdan çıkın!" diye bağırıyor gardiyanımız, sözlerini panik kaplıyor. "Cephaneliğe gidin ve kendinizi binaya kilitleyin."

"*Caro Dio!*" Greta Teyze hıçkırıyor.

Tam bana doğru koşarken, Gerardo  zerine isabet eden kurşunlarla sendeleyerek geri çekiliyor ve bir saniye sonra mutfağa adamlar doluşuyor.

Hiç düşünmeden, Gerardo'nun silahı yerde kayarken ona doğru atıyorum ve silahı ateşlemek için kollarımı kaldırdığımda, Greta Teyze'nin göğsüne isabet eden kurşunu gördüğümde dehşete kapılıyorum.

"Noooooooo!" Acı dolu bir çığlık atıyorum ve silah elimde şaklayana kadar tetiği çekiyorum. İki saldırganı vurmayı başardım ama sayıları çok fazlaydı.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken kulaklarımda şok edici bir sessizlik uğulduyor. Her şey çok ani oldu ve başa çıkmak için mücadele ediyorum.

"Bu o lanet olası anne mi?" Adamlardan biri sorar.

"Annesi k r," diye yanıtlıyor bir diğer.

Ayağa fırladım ve Greta Teyze'ye koştum. Onu kollarıma alıp, elimle yarasına bastırıyorum.

Sanki yardımı olacakmış gibi.

Greta Teyze'nin gözlerine bakarken yoğun bir kabullenme duygusu bedenime yayılıyor.

En azından ölmeden önce biraz mutluluk yaşadım.

Elini yanağıma götürdü. "Carlo'ya onu sevdiğimi söyle. Onun annesi olmak benim için bir onurdu."

Kurşunların bana isabet etmesini beklerken "Edeceğim," diye yalan söylüyorum. "Ne kadar iyi bir kız," diye nefes nefese kalıyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum" derken sesim kederle kalınlaşıyor.

Yakalandım ve beni Greta Teyze'den uzaklaştırmak için, nefes nefese kolunu bana doğru uzattı.

"Hayır!" Ağlıyorum ve çekerek kurtulmayı başarıyorum.

Vücudumu delik deşik eden kurşunlar yerine, tekrar yakalandım. Mutfaktan dışarı sürüklendiğimde, tüm gücümle savaşıma başlıyorum, vuruyorum, tırmalıyorum ve fuayede yere atılana kadar tekmeliyorum.

Bir adam kafama silah dayamadan önce "Lanet olası kaltak," diye homurdanıyor. "Bayan Falco nerede?" diye soruyor, sesi agresif.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve bu gücün nereden geldiğini bilmiyorum ama kelimeleri ısırarak çıkarırken adama ters ters bakıyorum, "Ona bakıyorsun." Sol elimi kaldırarak, "Ben Bayan Falco." diyorum.

Beni ya alacaklarını ya da burada öldüreceklerini biliyorum ama umarım annemi aramazlar.

Diğer adamlardan biri telsizle konuşuyor: "Bayan Falco olduğunu iddia eden genç bir kadın var."

"Neye benziyor? Tanıdık bir ses duyuyorum ama nereden geldiğini çıkaramıyorum.

Gözleri üzerimde geziniyor. "Açık kahverengi saç. Güzel."

"Getirin onu.

Ayağa kaldırılıyorum ve silah başıma doğrultulmuş halde duruyor.

"Peki ya anne?" diye soruyor sorumlu kişi.

'Karımız var. O halleder.'

Eğer beni almalarına izin verirsem, bana çok daha kötü şeyler yapabilirler.

Göğsümde panik ve korkuyla dönüyorum ve yumruğum arkamdaki piçle birleşiyor. Güneşlenme odasına doğru koşmaya başladım ama enkaz yolumu kapattı, ben de Damiano'nun özel oturma odasına daldım.

Çılgınca etrafıma bakındım, ama kaçmanın hiçbir yolu yoktu, beni odaya kadar takip eden adamlarla yüzleşmek için döndüm.

Telsizde konuşan kişi bana doğru yaklaşıyor ve ben karşı koymaya çalıştığımda kafama sert bir şey çarpıyor ve her şey kararıyor.

Bölüm 34

Damiano

Carlo helikopteri binanın tepesine indiriyor ve ben de onun her şeyi kapatmasını bekliyorum.

"Depoya kim saldırır ki?" Carlo bana katılırken soruyor

Emilio'ya güncelleme talep eden bir mesaj gönderirken "Hiçbir fikrim yok," diye mırıldanıyorum.

Asansöre doğru yürürken öfke göğsümde titreşiyor.

Telefonum titrediğinde Emilio'dan gelen mesajı okudum.

Üç adam öldü. Hiçbir şey alınmamış. Bu çok garip. Buraya gelmenin senin için güvenli olduğunu düşünmüyorum. Kulübe git. Seninle orada buluşuruz.

İçimi çekerek mırıldandım, "Kulübe gidiyoruz. Emilio bizimle orada buluşacak."

Saldırı haberi beklenmedikti. Elbette bir düşman her an bir delikten çıkabilir ama genellikle bayram sezonunda ortalık sakin olur.

Asansörle bodruma inip cipe yöneliyoruz ve çok geçmeden Carlo aracı kulübe doğru yönlendiriyor.

Gideceğimiz yere birkaç blok kala telefonum çalmaya başlıyor ve mesaj üstüne mesaj geliyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum cihazı cebimden çıkarırken.

Çağrıya cevap vermeden önce '*saldırı altında*' kelimeleri dikkatimi çekiyor.

"Ne?"

"Saldırıya uğruyoruz!" Dante bağıyor, silah sesleri arka planı dolduruyor. "Lanet olası füzeler konağı vurdu! Dört helikopter." Silahını ateşlediğini duyarken bana mümkün olduğunca çok bilgi aktarıyor.

"Köşk!" Carlo'ya bağıyorum. "Saldırı altında."

Carlo yolun ortasında yasadışı bir U dönüşü yapıyor, lastikler gıcırıyor, sonra da bizi helikoptere geri götürmek için gaza basıyor.

Acı haber içime işlerken kalbim göğsümde tekliyor ve birkaç saniyeliğine kendimi tamamen kaybolmuş hissediyorum.

Dante'nin sert nefesler aldığını duyuyorum. "Kimseyi tanıyamıyorum. Çok kalabalıklar. Bu bir ordu."

Kontrol edilemeyen öfke bana sertçe çarpıyor, vücudum şiddetli duygulardan titriyor.

"Dante," diye bağıyorum. "Kadınlarım nerede?" "Yapma..."

Telefonun bir yere çarptığını duyuyorum ve arka planda otomatik silah sesleri patlamaya devam ederken dinliyorum. Lanet olası bir savaş alanı gibi.

İsa.

Gabriella. Anne. Greta Teyze.

"Neler oluyor?" Carlo homurdanıyor ve cipi park alanında aniden durdururken dikkatimi ona çekiyor.

"Köşk saldırıya uğruyor," diye mırıldanıyorum, başımı sallarken ses tonum karanlık. "Tek bildiğim bu."

Asansör açılıyor ve içeri giriyoruz. Carlo çatı için düğmeye bastı. Telefon hâlâ kulağımda ve silah sesleri kesilirken dinliyorum.

Kim kazandı?

Kadınlarım güvende mi?

"Dışarı çıkın," diye bağırdığını duyuyorum bir adamın, ses tonunda otorite var.

Hayır.

"Annesi bu mu?" diye soruyor biri.

İçimi yoğun bir endişe kaplarken kumaşı kalbimin üzerinde tutuyorum.

"Hayır-" Hattan helikopter sesleri geldiği için cevabın geri kalanını duymuyorum.

Anneleri yok.

Damarlarımdan buz akıyor çünkü beni en çok acıtacak yerden vurmak için alabilecekleri tek bir kişi daha var.

Gabriella.

Yoğun endişe ve öfke vücudumun her santimini doldururken sert bir nefes çekiyorum.

"Damiano!" Carlo sinirleniyor, benim hissettiğim endişenin aynısı onun yüzüne de kazınmış. "Ne duyuyorsun?"

"Sanırım Gabriella'yı aldılar," diye homurdanıyorum helikopter seslerinin uzaklaşmasını dinlerken.

Birinin benimle uğraşmaya cüret etmesi bile beni hayrete düşürdü. Malikanenin nerede olduğunu sadece bana en yakın olanlar biliyor.

Bu, güvendiğim biri tarafından yapılan bir saldırı.

Dante ile görüşmeyi sonlandırıp Emilio'nun numarasını çeviriyorum.

"Kulübe varmak üzereyim patron," diye cevap veriyor.

"Elimizdeki bütün adamları malikaneye götürün. Evimi vurdular." Duygularım bir çığ gibi üzerime düşerken kelimeler gümbür gümbür dökülüyor.

"Tanrım, patron. Yola çıkıyoruz."

Görüşmeyi sonlandırıyorum ve çatıya çıkarken Cosa Nostra'nın diğer liderleri için grup sohbetini açıyorum.

Angelo'nun yüzü görüldüğü anda, diğerlerinin cevap vermesini beklemeden "Lanet olası evimi vurdular" diyorum.

"Ne?" diye soluk soluğa kalır, şok yüz hatlarını sıkılaştırır. Franco, Renzo ve Dario çağrıya katılır.

"Biri göl malikânesine saldırmış," diyorum, inanması hâlâ zor olan kelimelerle. "Sana ihtiyacım var. Benimle malikanede buluş."

"Geliyoruz," diye yanıtlıyor Angelo, sesinden öfke taşıyor.

Helikoptere tırmanırken Gabriella'nın numarasını getiriyorum ve cevap vermeyeceğini bildiğim halde tuşluyorum.

Arama anında sesli mesaja düşüyor ve Gerardo'nun numarasını çeviriyorum.

Helikopter havalanırken Gerardo'nun telefonu çalıyor ve çaresizlik göğsüme doluyor.

Birbiri ardına numaraları aramaya başlıyorum ama hepsi ya doğrudan telesekretere düşüyor ya da cevapsız kalıyor.

"Kimseye ulaşamıyorum," diye homurdanıyorum.

"Yakında orada olacağız," diyor Carlos ama sesindeki korkuyu duyuyorum.

Yeterince erken değil.

Zaten çok geç kaldık.

Biri bana saldırdı. Evime saldırdı. Kadınlarıma.

Tam ilk şoku atlatmaya başlamıştım ki, malikâne gözümün önüne geliyor ve kalbim o yıkıcı görüntüyle göğsümden sökülüyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum.

Sağ kanattan dumanlar yükseliyor ve süitimin olması gereken yerde kocaman bir delik var.

Benim süitim.

Kadınları orada bıraktım.

Tüm muhafızlarımın ve düşmanın adamlarının cesetleri avluya saçılmıştı.

Carlo helikopteri yere indiriyor ve ben de kapıyı iterek açıyorum. Uçaktan atlayarak, silahımı arkamdan çekerken koşmaya başlıyorum.

Verandaya çıkmak için enkaz ve cesetlerin üzerinden atlamam gerekiyor.
Konağa girdiğimde, yere saçılmış daha fazla ceset gördüm.
Adamlarımdan bazılarını tanıdım.

Carlo bana yetişti. "Gerardo kadınları cephaneliğe götürürdü."
Ön kapıya doğru koşuyoruz ama mutfığa baktığımda Gerardo'nun
cesedini görüyorum.

"Siktir!"

Hayır! Hayır! Tanrım. Lütfen.

Yönümü değiştiriyorum ve mutfığa girerken Carlo yaralı bir çığlık
atıyor, "Anne!"

Gözlerim kan gölünün içinde yatan Greta Teyze'ye takılıyor.

Tanrım, hayır.

Carlo onun yanında dizlerinin üzerine çökerken tekrar "Anne," diye
bağırıyor. Hayati değerlerini kontrol ediyor ve başını sallamaya başladığında
kalbim ağrıyor.

Bu bizim en kötü kabusumuz.

"Anne," diye fısıldıyor onu kollarının arasına almadan
önce. "Carlo?" Annemin korkmuş sesini duyuyorum.

Kiler tarafından kutuların düştüğünü duyuyorum ve kapıyı açmak için
acele ediyorum.

Annemi kahve ve şeker kutuları arasında ayağa kalkmaya çalışırken
gördüğümde, rahatlama beni o kadar etkiliyor ki zorlukla nefes
alabiliyorum.

"Anne!" Onu tuttum ve külotundan kaldırarak vücuduma sımsıkı
sarıldım. "Tanrıya şükür."

"Özür dilerim. Hiçbir şey yapamadım," diye ağlamaya başladı, vücudu
yaşadığı şok yüzünden sertçe titriyordu.

Carlo'ya bakıyorum ve elini Greta Teyze'nin yanağında gezdirmeden
önce onu nasıl tekrar yatırdığını görüyorum.

"Bundan kimin sorumlu olduğunu bulacağız ve intikamımızı alacağız,"
diye fısıldıyor ona, sonra da acıyla, "Tanrım, anne," diyor.

Annemi Carlo'nun olduğu yere götürüyorum ve dudaklarımdan nefret
dolu sözler dökülüyor: "Greta Teyze gitmiş. Ben konağın geri kalanını
kontrol ederken sen Carlo'yla kal."

Anne kendini dikkatlice yere bırakırken bir hıçkırık çıkarır. Eli
Carlo'nun koluna çarpıyor, sonra da onu kucaklıyor.

"Çok üzgünüm," diye ağlıyor. "*Caro Dio*. Hiçbir uyarımız yoktu."

Kapıya doğru yürürken hüzün havada asılı duruyor, ama ben daha
çıkamadan annemin "Gabriella! Sanırım onu götürdüler. Duyamadım.

ama nerede oldu ğ u mu sorduklarında onlara Bayan Falco oldu ğ unu söyledi. Ondan sonra ortalık sessizleşti."

Annem zaten i  t e n i  e bildi ğ im şeyi do ğ rularken i  imi bir korku kaplıyor.

Mutfak ile antre arasında dururken gözlerim tüm yıkımın ve cesetlerin üzerinde geziniyor.

Cebimden telefonumu çıkarıp Dario'nun numarasını çeviriyorum. "Otuz dakika uzaklıktayım," diye cevap veriyor.

Spor arabasını sınırlarına kadar zorlarken R8'inin kükreyişini duyabiliyorum.

"Saldıran her kimse Gabriella'yı aldı. Yüz tanıma sistemini çalıştırın ve tüm dünyada onu arayın."

"Hallediyorum."

Telefonu kapatıyorum ve Greta Teyze'yi kaybetmenin yasını tutan Mamma ve Carlo'ya bakıyorum.

Tüm şoku ve kederi zihnimin gerisine itiyorum ve intikam i  in ölümcül bir susuzluk ruhuma işliyor.

"Kalk," diye emrediyorum. "Yapacak işlerimiz var."

Bölüm 35

Gabriella

Bilincimi yeniden kazandığımda vücudum sarsılıyor. Omuzlarım geriliyor ve havaya çekildiğim için tekrar sarsıldığımda ip bileklerimi ısıyor.

Şakağımın arkasında bir baş ağrısı nabız gibi atmaya başlıyor ve gözlerimi araladığımda altımda beton bir zemin görüyorum.

Kahretsin.

Saldırı anıları zihnimden akıp gidiyor.

Malikanenin yüksek sesli patlamalardan titrediğini hatırlıyorum. Gerardo düşüyor.

Greta Teyze nefes nefese.

Greta Teyze.

Dio, umarım silah sesinden kurtulur.

Başımı kaldırıyorum ve odada benimle birlikte iki adam görünce içimde bir korku dalgası oluşuyor.

İçlerinden biri beni havada asılı tutacak şekilde ipi sabitliyor.

Ayakkabılarım yok ve üzerimdeki kalem elbise kalçalarım kadar sıyrılmış.

Kahretsin.

"Uyandı," diye mırıldanıyor adamlardan biri. "Patronu çağırın."

Patron mu?

Zihnim yarışmaya başlıyor, ne olacağı konusunda endişelenirken saldırı anları gözümün önüne geliyor.

Umarım annem iyidir.

Belki Damiano saldırıyı öğrenmiş ve ona zamanında ulaşmıştır.

Damiano.

Birden Stefano odaya giriyor ve kalbim neredeyse **d u r a c a k** gibi oluyor.

Radyoda duyduğum onun sesiydi. Dio.

Benden birkaç adım ötede durdu ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Sonra yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılır.

"Bayan Falco," diye alay ediyor. "Ne zaman evlendiniz?" Çenemi kaldırıyorum ve onunla göz göze geliyorum. "Dün."

Kaşlarından biri kalkıyor. "Davetiyem postada kaybolmuş olmalı."

"Davet edilmedin," diye sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri ısırarak çıkarıyorum.

Bize saldırdığına inanamıyorum.

"Neden?" Talep ediyorum.

"Neden olmasın," diye kıkırdıyor. "Damarlarında Falco kanı taşıyan tek kişi Damiano değil." Yüz hatları öfkeyle geriliyor. "Ben daha yaşıyım. Cosa Nostra'yı yönetmesini çok uzun süre izledim. Masanın başına oturmak benim doğuştan hakkım."

Başımı salladım. "Damiano *Capo dei Capi*'dir."

"Uzun sürmeyecek," diye tıslıyor Stefano. "O öldüğünde, ben devralacağım."

Bu adam hangi gerçeklikte yaşıyor?

"Diğer dört kafa buna izin vermez," diyorum.

Stefano nefesini yüzümde hissedene kadar bana yaklaşıyor. "Damiano'yu öldürdüğümde beni takip etmekten başka seçenekleri kalmayacak."

Dio. Deli mi o?

Artık *Capo dei Capi*'yi öldürebileceğiniz seksenli yıllarda yaşamıyoruz ve aileyi ele geçirmek.

Beş kafanın ne kadar yakın olduğunu gördüm.

"İyi şanslar," diye mırıldandım. "Buna ihtiyacın olacak."

Bir kıkırdama çıkarır. "Hayır, Gabriella, buna ihtiyacın olacak."

Kahretsin.

Adamlarına bir şey işaret ediyor ve bir kamerayı yaklaştırmalarını izliyorum. Metal bir masanın üzerine koydular ve kırmızı bir ışık yandı.

Hayır.

İplere karşı zorlanmaya başlıyorum ama bu sadece bileklerimi daha derinden kesmelerine neden oluyor.

Stefano adamlarına dönerek, "Filippo, kızın elbisesini çıkarın" emrini verir.

Hayır, hayır, hayır, hayır!

Tekrar mücadele etmeye başladığımda, vücudum sallanıyor ve adamlardan biri beni tutuyor.

Stefano'nun Filippo dediği adam yaklaşıyor ve makas kullanarak elbisemi etek ucundan yukarı doğru kesmeye başlıyor.

Stefano'nun alaycı bir kahkaha attığını duyduğumda, kendimi savaşmayı bırakmaya zorluyorum. Derin bir nefes çekerek duvarda bakmak için bir nokta buluyorum.

Ağlamayacak

n.

Yalvarmayacak

sin.

Sen Damiano'nun karısısın. Onlara hiçbir şey verme.

Kumaş vücudumdan sökülüyor ve sadece iç çamaşırlarımla asılı bir şekilde kendi kendime kelimeleri tekrarlayıp duruyorum.

Seni öldürmeyen şey güçlendirir.

Sen Gabriella Falco'sun. Capo dei Capi'nin karısı. Seni kıramayacaklar.

Stefano bir A4 kâğıt alıyor ve bana yaklaşımadan önce üzerinde yazanlara bir göz atıyorum.

Geri çekil yoksa ölecek.

Filippo eline bir tür silah aldığıında içime bir korku yayılıyor ve çenemi daha da sıkıyorum.

Dio.

Stefano kâğıt parçasını karnıma doğru ittiğinde nefes alışım hızlanıyor.

Filippo tabancayı kağıda bastırıyor ve kendimi çok acı çekmeye hazırlıyorum, ama tek hissettiğim sanki iğne oluyormuşum gibi bir sızı.

Yavaşça rahat bir nefes aldım.

Stefano odadan çıkmadan önce, "Kaydı bana gönderin," diye emreder.

Bu kadar mı?

Gözlerim Filippo'ya kayıyor ve onun dizüstü bilgisayarda çalışmasını izliyorum. Kamera hala bana odaklanmış ve kayıt yapıyor.

Stefano'nun gitmesiyle, uzun süre asılı kalmaktan omuzlarımda ve bileklerimde ağrı hissetmeye başladım.

Filippo unuttuğum diğer adama başını sallayarak sessiz bir işaret veriyor.

Adamlar benimle alay etmiyor ya da herhangi bir duygu göstermiyorlar ve nedense bu beni daha çok endişelendiriyor.

Şimdi ne olacak?

Adamın arkamda hareket ettiğini duyuyorum ve aniden şiddetli bir acı hissediyorum ve vücudum şiddetle sarsılıyor. Her kasım korkunç bir şekilde kramp girerek hızlanıyor.

Acı başladığı kadar çabuk kesiliyor ve dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum, elektrik çarpmasının şokuyla nefes almaya çalışırken tekrar duvara bakıyorum.

"Tekrar," diye emrediyor Filippo.

Dio. Hayır! Hayır!

Beni şok etmek için her ne kullanıyorlarsa sırtıma bastırıyor ve kaslarım anında geriliyor, acı içime yayılıyor.

Nefes alamıyorum ve dördüncü şokta, sıkılı dişlerimden acı veren bir ses çıkıyor ve anında pişman oluyorum çünkü bu adamlara hiçbir şey vermek istemiyorum.

"Bir tane daha," diye mırıldanıyor Filippo.

Seni öldürmeyen şey güçlendirir.

Elektrik akımları içimden geçerken vücudum şiddetle sarsılıyor ve durduğunda çaresizce nefes alırken başımı kaldırmakta zorlanıyorum.

Zihnim allak bullak olmuş durumda ve az önce olanları kavramakta zorlanıyorum. Filippo, "Sırtını kameraya dönmesi için onu çevir," diye talimat veriyor.

Piç kurusu kalçalarımın tutup beni kendisine doğru çevirdiğinde, ona ters ters bakmayı başarıyorum.

"Geri çekil Falco," diyor Filippo. "Yoksa onu parçalara ayırırız."

Damiano bunu asla yapmaz.

Filippo, "Kayıt için yanıkları aldım," diyor. "Onu bırakabilirsin."

Diğer adamın elleri üzerimden çekiliyor ve bedenim eski pozisyonuna geri dönüyor.

Filippo dizüstü bilgisayarda çalışıyor, yüz hatları ifadesiz.

Dio, bana işkence edecekler.

Bu hızlı bir ölüm olmayacak.

Gözlerim tekrar Filippo'yu buluyor ve sahip olduğum tüm güçle, "Damiano asla boyun eğmeyecek," diyorum.

Çalışmaya devam ederken omuz silkiyor. "Senin iyiliğin için, umarım yapar."

Yapmayacak. Asla.

Bölüm 36

Damiano

Angelo, Franco, Renzo ve Dario ile birlikte cephanelikte duruyorum.

Dario sistemlerimin yanında kendisi için bir çalışma istasyonu kurdu ve saldırının arkasında kimin olduğunu bulmamıza yardımcı olabilecek her şeyi araştırıyor.

Telefonum çalmaya başlıyor ve bir hırıltı çıkararak cihazı cebimden çıkarıyorum.

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Kulüp," diyor kulübümün yöneticisi Pippa. Kelimeler panikle söyleniyor. "Bomba yüklü bir araba vardı Bay Falco. Yan duvarı havaya uçurdu. Açamayacağız."

"Lanet olsun," diye bağıriyorum. "Bokla uğraş. Meşgulüm."

"Peki efendim."

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu duvara fırlatmadan Carlo onu elimden alıyor.

"Telefona ihtiyacımız var," diye hatırlatıyor bana. "Herif ararsa diye."

Şerefsiz, bana saldıran kişi.

Adamlarla yüzleşmek için dönmeden önce birkaç adım uzaklaşırken telefonun onda kalmasına izin verdim.

"Saldırıların arkasında kim var?" Ben havlıyorum.

Angelo, "Miguel'in tüm ailesini ortadan kaldırdık ama belki de adamlarından biridir," diyor.

"Hayır. O kişi malikanenin nerede olduğunu biliyordu. Başka kim olabilir?"

"Köşkün yerini bizden başka kim biliyor?" Franco soruyor.

"Adamlarım." Gözlerim diğer dört kafanın üzerinde geziniyor. "Senin adamların ve kadınlar."

"Bizden biri değildi," diye mırıldandı Renzo, temkinli bir şekilde beni izlerken.

"Baba tarafından teyzem ve kuzenim." Carlo'ya bakarken gözlerim kısılıyor. "Stefano'nun bana saldıracak cesareti var mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Bize karşı böyle büyük bir saldırı başlatacak insan gücüne ya da silahlara sahip değil."

"Saldırının görüntüleri bende," diyor Dario. "Yani bir kısmı. İçeri girerken güvenlik kameralarının bazılarını silmişler."

Dario'nun oturduğu yere doğru yürüyorum ve arkasında duruyorum. Gözlerim ekranlara takılıyor ve dört helikopterin yaklaşmasını izliyorum.

"Bunlar kara şahinler," diye mırıldanıyor Renzo yanımdan. "Yok artık," diye homurdanıyorum.

Saldırının başlamasını izliyorum ve bu, öfkemin milyonlarca kez daha fazla yanmasına neden oluyor.

Adamlarımın hiç şansı yoktu.

"Durun!" Gabriella'yı omzuna atmış bir adam verandaya doğru yürüdüğünde, kendimi tutamıyorum.

Onu düşmanın pençesinde görünce içim parçalanıyor ama duygularımı zorla bastırıp yüzüne odaklanıyorum.

"O pisliğin kim olduğunu bulun. Bir isim istiyorum!" Dario, "Tamamdır," diyor ve hemen işe koyuluyor. Saniyeler içinde bana gerekli bilgileri verdi.

"Filippo Vero. Kiralık bir paralı asker," diye mırıldanıyor Dario. "Lanet olsun, Damiano. Dışarıdaki en iyi ekip onda. Neden sana saldırırsın ki?"

"Tanrı aşkına," diye tıslıyor Renzo. Gözlerimiz ona kayınca, geriye doğru bir adım atarken başını sallıyor. "Bu geçen hafta tamamladığım büyük silah anlaşması. Size bahsettiğim alıcı o."

Sikeyim.

"Poker oyununda bundan bahsettiğini hatırlıyorum," diyor Franco.

Renzo'nun gözleri benimkilere kilitlendi. "Sana karşı kullanılacağını bilmiyordum."

"Biri onu kiralamış," diyor Angelo. "Nereye vuracağını bilen biri, böylece seni en çok incitecek kişi."

Stefano.

Lanet olsun. Sadece Stefano olabilir.

Gerçekten benim için gelecek kadar deli mi?

I bak at Carlo. "Bu Stefano var yeterli para için paralı asker mi kiralayacaksın?"

Carlo'nun yüz hatları kederle gerilmiş durumda ve cevap vermeden önce düşünmeye çalıştığını görebiliyorum: "Hiçbir fikrim yok."

"Bana Stefano'nun tam adını ver, ben de öğreneyim," diyor Dario.

"Stefano Falco Ferraro," diye mırıldandım.

"Ciddi misin?" Dario soruyor. "Falco onun ikinci adı mı?" "Evet. Annesi öyle istedi," diye cevap veriyorum.

Dario tam yazmaya başlarken Carlo, "Telefonunda Stefano'dan bir mesaj var" der.

Carlo'ya doğru yürürken Dario'ya "Şu numarayı takip et." diyorum. Carlo'dan telefonumu almadan önce ona numarayı geveliyorum.

Mesajı açıyorum, bir video var. Oynat tuşuna basıyorum.

Gabriella'yı tavanda asılı gördüğümde yoğun bir acı içimi ürpertiyor. Bileklerini saran iplere karşı zorlanıyor, sonra Stefano'nun, "Filippo, elbisesini çıkar," dediğini duyuyorum.

Yüce

İsa.

Hayır.

Hayır.

Beni o piçlerin ona tecavüz etmesini izlemeye zorlama.

Gabriella kendini kurtarmak için boşuna çabalıyor ve bu benim lanet kalbimi kanatıyor.

Bir adam onu hareketsiz tutmak için tutuyor ve Filippo elbiseyi vücudundan kesmeye başlıyor.

Stefano'dan neşeli kahkahalar yükseliyor ama onu göremiyorum.

Onu parçalara ayıracağım.

Gabriella'nın yüzüne duygusuz maskenin yerleşmesini ve çırpınmayı bırakmasını izliyorum. Sadece göremediğim bir şeye bakıyor.

Üzerindeki elbiseyi yırtıyorlar, sonra beni ona aşık eden inatçı meydan okuma gözlerinde yanmaya başlıyor.

Çenesini daha yukarı kaldırıyor, onlara hiçbir şey vermiyor.

Tanrım, benim küçük ateşim.

"Damiano?" Carlo yaklaşıyor sorar.

Ekranı görmemesi için ondan uzaklaşırken "Geri çekil," diye bağıriyorum.

Stefano'nun karnına bir şey bastırmasını ve ardından Filippo'nun onu zımbalamasını izliyorum.

Geri çekil yoksa ölecek.

Kayıt duruyor ve cihazı Carlo'ya fırlatmadan önce telefonumun ekranını kilitliyorum.

Damarlarıma dolan öfke güneşten daha sıcak.

Gabriella'nın adamların ona işkence edeceği soğuk bir odada çaresizce asılı durduğu görüntüler beni sınırlarıma itiyor.

Cephanelikten çıkıyorum ve ağaçların arasına girene kadar yürümeye devam ediyorum.

Sadece yalnız olduğumdan ve kimsenin beni görmeyeceğinden emin olduğumda, yürek parçalayıcı bir inilti çıkarmadan önce titreyen bir nefes alıyorum.

Gabriella.

Dalga dalga acı vururken gözlerimi kapatıyorum ve sanki biri kalbimi göğsümden çıkarmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

La mia regina.

Tüm vücudum titriyor ve tüm acıyı bastırmak için sahip olduğumdan daha fazla güç gerekiyor.

Umutsuz bir nefes çekiyorum ve başımı arkaya yatırarak ağaç tepelerine bakıyorum.

Sen Capo dei Capi'sin.

Ailenin sorumluluğu sizin omuzlarınızdadır.

Derin bir nefes daha alıyorum.

Geri adım atmak yok. Bununla yüzleşeceksin. Ne olursa olsun, güçlü kalacaksınız.

Başımı sallıyorum çünkü hayatımda ilk kez imkânsız bir durumla karşı karşıyayım.

Gabriella ya da aile.

"Damiano," diye sesleniyor Angelo.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve dört kaptanın bana doğru yürümesini izliyorum. Omuzlarımı dikleştirerek, onlarla yüzleşebilmek için arkamı dönüyorum.

Önümde durdular ve Angelo şöyle dedi: "Sana yapılan saldırı hepimize yapılmış demektir. Biz bir aileyiz. Gabriella'yı eve getirebilmemiz için ne yapmamızı istediğini söyle."

Onlara bakıyorum ve çenemi kaldırarak Dario'ya odaklanıyorum. "Stefano'nun nerede saklandığını bul."

Angelo ve Franco'ya baktım. "Müsait olan tüm adamlarınızı savaşa hazırlayın. Annemi, kadınlarınızı ve çocukları alıp güvenli bir eve yerleştirin. Başka kimsenin kaçırılmasına ihtiyacımız yok."

Son olarak dikkatimi Renzo'ya çeviriyorum. "Elinize geçirebileceğiniz her silahı istiyorum."

Hepsi başını sallar ve arkalarını dönerek emirleri yerine getirmek üzere uzaklaşırlar.

Cephaneliğe geri dönüyorum ve içeri girdiğimde telefonumun çaldığını duyuyorum.

İsa.

Cihazı ondan almadan önce gözlerim Carlo'nunkilere değişiyor.

Derin bir nefes çekerek, mesajı açmadan önce kendimi en kötüsüne hazırlıyorum.

Başka bir video var ve oynat tuşuna basıyorum.

Gabriella'nın arkasında bir adamın adımlarını izliyorum. Onunla ilgili her bir detaya dikkat ediyorum.

Ortalamadan daha kısa. Kahverengi saçları küt kesimli. Her zamanki savaş üniforması. Eldivenler.

Bir sıgır sopasının görüntüsünü yakaladığımda, yumruğum telefonumun etrafında sıkışıyor.

Sikeyim.

Sopayı sırtına bastırdığında, Gabriella'nın vücudundaki her kasın gerilmesini ve korkunç bir şekilde kasılmasını izlemek zorunda kalıyorum.

Durduğunda dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp çenesini kaldırmadan önce nefesler patlıyor.

Tanrım, o çok güçlü.

"Tekrar," diye birinin emrettiğini duyuyorum.

Üç kez daha elektrik çarpıyor ve yaralı bir ses çıktığında kalbim paramparça oluyor.

"Bir tane daha" emri tekrar gelir.

Hayır. Tanrım, dur.

Gabriella'nın kasılmasını ve acının yüz hatlarını sıkılaştırmasını izlemek şimdiye kadar katlandığım her şeyden daha fazla acı veriyor. Durduğunda başı öne düşüyor ve nefes nefese kaldığını duyuyorum.

Tanrım, keşke onunla yer değiştirebilseydim.

"Arkası kameraya dönük olacak şekilde çevirin," diyor diğer piç kurusu.

Gabriella'yı sırtındaki beş yanık izinin derisini çizdiği yere kadar döndürüyor.

Filippo olduğunu tahmin ettiğim meçhul adam, "Geri çekil Falco," diyor. "Yoksa onu parçalara ayırırız."

"Asla," diye homurdanıyorum.

"Ne oldu?" Carlo sorar.

"Gabriella'ya işkence eden şerefsizlerin videoları," diye mırıldanıyorum, ses tonum ölüm vaadiyle dolu. "İstifa etmemi istiyorlar, yoksa o ölür."

Yavaşça bırakmadan önce derin bir nefes çekiyor. "Ne yapacağız?"

Sorumlu yardımcımın gözlerini kilitleyerek homurdandım, "Savaşa gidiyoruz."

Bölüm 37

Gabriella

İrkilerek uyandığımda tüm vücudum öyle kötü ağrıyor ki, inlemeden önce bir nefes veriyorum.

Dio.

Beni gece boyunca asılı bıraktılar ve oda buz gibi. Vücudumdaki aşırı soğuk acıyı çok daha kötü hale getiriyor.

Ben odaya bakarken tam bir sessizlik var.

Dün, saldırı ve işkencenin şokuyla hiçbir şey anlayamadım.

Metal bir masa ve çeşitli aletler ve bıçaklar görüyorum. Ayrıca bana elektrik vermek için kullandıkları çatallı bir sopa da var. Dizüstü bilgisayar hala masanın üzerinde ve kamera bana dönük. Bir bodrumdaymışım gibi görünüyor.

Kaydedildiğimi bildiğim için başımı kaldırıyorum ve yüzümü duygusuz bir ifadeye buründürüyorum.

Sizi kırmayan şey sizi güçlendirir.

Düşünmekten başka yapacak bir şeyim olmadığından, düşüncelerim saldırıya yöneliyor.

Greta Teyze. Gerardo. Martha.

Hüzün göğsüme doluyor.

Lütfen Greta Teyze iyi olsun. Dio. Umarım ona zamanında ulaşmışlardır.

Boğazımda bir yumru oluştuğunda, onu yutmaya çalışıyorum.

Daha üzüntümü sindiremeden esir alındığımı anladım. İç çamaşırlarıma kadar soyulmuştum ve kağıt parçası hala karnıma zımbalanmıştı.

İçinde bulunduğum üzücü durum beni büyük bir korkuyla dolduruyor, buradan canlı çıkamayacağımın farkına varmak içimi ürpertiyor.

İlk düşüncem öldüğümde nereye gideceğim değil, kaçıracağım her şey.

Yapmak istediğim çok şey vardı.

Asla anne olamayacağım.

Damiano ile balayına gidemeyeceğim.

Damiano.

Onu bir daha görmeyeceğim.

İçimi parçalayan kalp ağrısı başa çıkılamayacak kadar fazla ve zihnim tüm duyguları ruhumun en karanlık köşesine itmek için çabalıyor.

Ailem beni istismar ettiğinde bu çok daha kolaydı çünkü farklı bir şey bilmiyordum.

Artık sevildiğimi hissettiğime ve kaybedecek çok şeyim olduğuna göre, bu dayanılmaz bir şey.

Ölmek

istemiyorum. Şimdi

değil.

Bu şekilde değil.

Kilidin döndüğünü duyuyorum ve çenem yukarı kalkıyor. Güçlendirici bir nefes çekiyorum ve duvarda bakacağım noktayı buluyorum.

Ne olursa olsun, onlara duygularını gösterme.

Kırılmayın.

Sen bir mafya kraliçesisin.

Sen Gabriella Falco'sun.

Filippo odaya girerken beni "Günaydın," diye selamlıyor. "Biraz uyudun mu?"

Ne?

O piç kurusuna cevap verme zahmetine girmiyorum.

Dizüstü bilgisayarda bir şeyler yazıyor ve dünkü diğer adam odaya girdiğinde Filippo, "Günaydın Manny. Başlamadan önce ona bir tuvalet molası ver."

Manny ipi kancadan çözüyor ve ben yere indiriliyorum. Kollarımdaki gerginlik nihayet onları aşağı indirebildiğimde hafifliyor, ama sonra omuzlarımdan keskin bir ağırlık fırlıyor.

Tanrım.

Dudaklarımdan bir nefesin kaçmasına engel olamıyorum.

İp bileklerimde kalıyor ve Manny onu tasma olarak kullanıp beni ileri doğru iterek yürümeye başlamamı sağlıyor. Bacaklarım uyuşmuş gibi ama bir ayağımı diğerinin önüne koymayı başarıyorum.

Kollarımda karıncalanmalar ve iğnelenmeler olsa da kâğıt parçasını tutup midemden koparıyorum. Buruşturup yere atıyorum.

Piçler.

Çenemi yukarı kaldırarak odadan çıkıyorum.

"Sağa git," diye emrediyor Manny beni arkamdan iterken, sırtımdaki yanıklar acıyor.

Çenemi sıkıyorum ve loş koridorda yürüyorum.

"Merdivenlerden yukarı," diye hırlıyor.

Hava o kadar soğuk ki vücudum kontrolsüzce titriyor ama onlara donduğumu göstermek istemiyorum ve kollarımı kendime sarma dürtüsüne direniyorum.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, tekrar "Solundaki kapı" diye emretti.

Sanki hiç temizlenmemiş gibi kokan küçük bir tuvalete giriyorum.

Dio. Umarım koltuktan cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapmam.

Kapıyı kapatmak için arkamı döndüğümde, "İp" diye mırıldandım. Manny başını salladı.

Cehennem kadar inatçıyım, ip durdurana kadar kapıyı itiyorum, ama en azından bana biraz koruma sağlıyor.

İç çamaşırımı aşağı indirmek için mücadele ediyorum ve popomun değmemesi için kendimi koltuğun üzerinde tutarak hızla mesanemi boşaltıyorum.

Tuvalet kağıdı yok, bu yüzden mümkün olduğunca çabuk iç çamaşırımı yukarı çekmeye çalışıyorum.

Aşağıya bakarken, eşleşen siyah dantel iç çamaşırı setime bakıyorum ve bir panik titreşimi hissediyorum. Hayatımda ilk kez büyükanne külotu giymediğim için pişmanlık duyuyorum.

Damiano'ya gerçekten zarar vermek istiyorlarsa, bana tecavüz edecekler. Bu kaçınılmaz.

Dio.

Tecavüze uğrama korkusu göğsümde gergin bir düğüm oluştururken titreyen bir nefes emiyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Acele et!" Manny tersledi.

İpi çekerek kapının titreyerek açılmasını sağlıyor.

Hızlıca sifonu çekiyorum, sonra çenemi kaldırıyorum, yüz hatlarımı hissettiğim korkuyu göstermemeye zorluyorum ve tuvaletten çıkıyorum.

Bodruma geri dönerken bugün bana yapacakları her şeye karşı hazırlıklı olmaya çalışıyorum.

Damiano'yu istifa etmeye zorlamak için daha ne kadar uğraşacaklar? Birkaç gün mü?

Saatler mi?

Beni öldürmeden önce ne kadar zamanım var?

İşkence göreceğim ve öldürüleceğim odaya girerken, panik göğsümde alev alev yanıyor.

Hemen tepki veriyorum ve kaçmaya çalışmadan önce bağlı ellerimi Manny'nin boynunun yan tarafına çarpıyorum. İpi geri çekti ve beni ayaklarımdan kopardı. Yan tarafım soğuk, sert zemine çarpıyor ve ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

Manny ipi çekiyor ve vücudumu bir kez daha havaya kaldırmadan önce beni yerde sürüklemeye başlıyor.

İpi duvardaki bir kancaya bağladıktan sonra bana ters ters bakıyor. "Sığır sopasıyla başlayalım," diye emrediyor Filippo, görünüşe göre umursamaz bir tavırla benim acınası kaçış girişimim tarafından.

Dio.

Derin nefesler çekiyorum ve duvardaki noktayı bulup acıya hazırlanırken ona odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

Bölüm 38

Damiano

Annem, diğer kadınlar ve çocuklar güvende olduğu için hepimiz saldırı için her şeyi hazırlamaya odaklandık.

Çok sabırsız bir şekilde, emri verdiğimden beri çalışmayı bırakmayan Dario'ya bakıyorum. "Stefano'nun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Telefon sinyali üç kuleden yansıyor. Bölgeyi biliyorum ama tam yerini bilmiyorum."

"Nerede?" Havlıyorum.

"Manorville yakınlarında bir yerde. Arabayla bir saatten biraz fazla uzaklıkta."

Telefonum çalışıyor ve cihazı cebimden çıkarıyorum. Ekran kilidini açtığımda Stefano'dan gelen başka mesajlar da var.

Onu aramaya çalışmadım, çünkü o zaman doğrudan onun eline oynamış olurum.

Gabriella yirmi dört saattir ellerinde ve mesajı açarken en kötüsüne hazırlıklı olmaya çalışıyorum.

Çok sessizsin kuzen. Umarım istifa etmekten başka bir seçeneğin olduğunu düşünmüyorsundur.

Ekteki videoyu oynat tuşuna basmadan önce derin bir nefes alıyorum. Gabriella'nın hâlâ tavanda bir iple asılı olduğunu gösteriyor.

Çok acı çekiyor olmalı.

"Hadi başlayalım," diye emrediyor diğer kayıtlardaki aynı adam.

Yine, ona elektrik vermek için bir sığır sopası kullanırlar ve işleri bittiğinde Gabriella acıdan nefes nefese kalır.

Gözleri kameraya kayıyor ve lanet telefona uzanıp onu kendime çekmek istiyorum ama bunun yerine kalbimin toz haline geldiğini hissetmek zorunda kalıyorum.

Bir an için doğrudan kamera lensine bakıyor ve "Teslim olma" diye fısıldadığında benimle konuştuğunu anlıyorum.

Arkasındaki piç kurusu, dürtüyü tekrar sırtına bastırıyor ve bilincini kaybedene kadar orada tutuyor.

İsa.

"Dışarı çıkıyoruz," diye kükrüyorum. "Hemen şimdi!"

Telefonum çalmaya başlıyor ve Stefano'nun adını görünce aramayı kabul ediyorum ve önce onun konuşmasını bekliyorum.

"Kuzen," diye hırlıyor, "benim için iyi haberlerin var mı?"

"Ne kadar aptalsın sen?" Ses tonum hiç olmadığı kadar ölümcül.

"Dikkatli ol. Üstünlük bende."

Neredeyse gülecektim. "Öyle mi? Diyelim ki bir mucize oldu ve benden kurtuldun. Gerçekten diğer dört kafanın sana kaptan diyeceğini düşünüyor musun?"

"Başka seçenekleri olmayacak. Seni devirdiğimde, beni yeni kaptanları olarak kabul etmek zorundalar."

Aklını mı kaçırdı?

"1948'lerde değiliz. Beni öldürüp yönetimi ele geçiremezsin."

Dario heyecanla Stefano'nun yerini işaret eder. "Geri çekil yoksa Gabriella ölür," diye tıslar.

Sadece ona ulaşmak için yeterli zamana ihtiyacım var.

Sikeyim.

Sert bir nefes çektiğimi duyuyorum ve sonra dişlerimin arasından yalan söylüyorum, "İstifa edeceğim."

Bu kelimelerin ağzımdan çıkacağını hiç düşünmemiştim ama Gabriella ve ailesini korumak için her şeyi söylemeye hazırım.

İkisini de kaybetmeye hazır değilim.

Stefano bir kahkaha patlatır. "Doğru seçimi yaptın." "Şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

"Diğer dördünün seni öldürdüğü videoyu bana göndermek için bir saatin var, ben de Gabriella'nın gitmesine izin vereceğim."

Başımı sallıyorum çünkü Stefano'nun planının işe yarayacağını düşünecek kadar aptal ve kibirli olduğuna inanmak çok zor.

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonu bırakarak en yakın dolabı kapıp duvardan söküyorum. Camlar yere çarparak kırılıyor ve bu ruhumdaki şiddetli fırtınayı dindirmeye yetmiyor.

Durup sert bir nefes aldığımda Angelo, Renzo, Franco ve Dario'nun bana baktığını görüyorum.

"Lanet olası bir yalandı," diye kükrüyorum onlara, tüm bedenim öfkeyle titreşiyor. "Asla geri adım atmayacağım."

Yüzümdeki intikam duygusunu gördüklerinde rahatlıyorlar.

"Dario, Stefano ve Filippo'nun fotoğraflarını herkese gönder. Onları canlı istiyorum." Kapıya doğru yürüdüm. "Bu lanet savaşı bitirelim."

Cephanelikten çıkıp Emilio, Vito, Tommy ve ordumun geri kalanının emirlerini beklediğini gördüğümde bağıriyorum: "İki adamın fotoğrafını alacaksınız. Yaralayabilirsiniz ama öldürmeyin. Dışarı çıkın!"

Sıranın önündeki SUV'lardan birine doğru yürürken Carlo yanıma geliyor ve ben de yolcu koltuğuna tırmanıyorum.

Nefes al, Damiano. Saldırı için kafan rahat olmalı.

Stefano ve Gabriella'nın kasasını aldıktan sonra aklını kaçırabilirsin.

Carlo bana kurşun geçirmez bir yelek itti. "Hemen giy onu."

Her saniye çok değerli olduğu için sinirli bir hırıltı çıkararak cipten iniyorum ve yeleğimi giydikten sonra tekrar cipe binip kapıyı çekerek kapatıyorum.

"Git!" Emrediyorum.

Dario, koltukların arasında yere ağır bir silah çantası bırakan Angelo ile birlikte arkaya doğru kayar.

Dario bana "GPS koordinatlarını herkese gönderdim," diye bilgi verdi.

Carlo'nun GPS ekranında haritayı açmasını ve motoru çalıştırdıktan sonra cipi malikaneden uzaklaştırmasını izliyorum.

"Bunu nasıl halletmek istiyorsun?" Angelo soruyor. "Saldıracağız ve Gabriella'yı canlı çıkaracağız."

"Arazi ağaçların arasında yer alıyor," diye başlıyor Dario bizi nelerin beklediğini özetlemeye. "Mill'e dönüşene kadar North Road'a doğru gideceğiz. Çok fazla ev yok ve çok uzun bir yol."

Gözlerim haritaya kayıyor ve Gabriella'ya ulaşmanın bir saat beş dakika daha süreceğinden nefret ediyorum.

"Daha hızlı, Carlo," diye homurdanıyorum. "Gabriella'ya elli dakika içinde varmamız gerekiyor." Omzumun üzerinden Dario'ya bakıp, "Mülkün planlarını getirebilir misin?" diye soruyorum.

"Deneyebilirim," diye mırıldanıyor Dario işe koyulmadan önce.

Aramıza sessizlik giriyor ve yirmi dakika sonra telefonum çalıyor.

Ekran kilidini açıyorum ve Stefano'dan başka bir video görünce damarlarımdaki kan donuyor.

Blöfümü gördü mü?

Başparmağım videonun üzerinde tereddüt ediyor çünkü Gabriella'nın ölümünü izlemeye dayanamayacağım.

"Damiano," diyor Carlo dikkatimi çekmek için. Gözlerim onunkilere kayıyor. "Bırak Angelo videoyu izlesin."

Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır."

O benim karım. Hayatımın aşkı. Bu videoları benden başka kimse görmeyecek.

Bakışlarımı tekrar ekrana çeviriyorum ve oynat tuşuna basıyorum.

Gabriella'ya yaklaşan Stefano'yu görüyorum.

"Damiano teslim oldu," diye alay ediyor. "Seninle iki ay geçirdi ve o kadar yumuşadı ki senin için ölebilir."

Başını sallamaya başlar. "Hayır! Damiano asla teslim olmaz."

"Bir saat içinde ölüm haberini almalıyım," diyor Stefano. "Ya da sen ölürsün." Çenesini sıkıyor, gözleri piç kurusuna karşı öfkeyle yanıyor.

Yaklaşıyor ve elini uzatarak bir parmağını göğüslerinin arasından göbeğine doğru götürüyor.

"Yakında dul kalacaksın" derken sesi alçaktı.

Siktiğimin piçi. Çek ellerini onun üzerinden!

Gabriella çenesini kaldırıyor ve önüne bakıyor, yüzünde nefret ettiğim ifadesiz maske geri gelmiş.

Ama bu sefer, bunun için minnettarım.

Duygularını belli etme, mia regina. Güçlü ol. Geliyorum.

"Daha hızlı!" Sanki oraya daha erken vararak olacakları değiştirebilecekmişim gibi kükrüyorum.

Stefano gözden kaybolur ve tekrar ortaya çıktığında elinde bir bıçak vardır.

Hayır.

Tanrım, lütfen. Bunu bana yapma. Bana karımın ölümünü izletme.

"Ama Damiano'nun artıklarını istemiyorum," diyor Stefano bıçağı karnının üzerinde gezdirirken.

Nefes alışım hızlanıyor, gözlerim ekrana kilitleniyor.

Vücudumdaki her kas, kopacakmışım gibi hissedene kadar geriliyor.

Bıçağı yavaşça kadının sağ tarafına itiyor ve bıçağın her bir dayanılmaz santiminin kadının içine battığını görüyorum.

"Orospu çocuğu!" Yumruğumu gösterge paneline vururken kükrüyorum.

Hayır

.

Sikey

im.

Gabriella'nın vücudu seğiriyor ve bir anlığına, yüzünde acı parlarken kaşları birbirine yaklaşıyor. Ama sonra nefes verirken yüzünü tekrar nötr bir ifadeye büründürüyor.

Tanrım, o benden daha güçlü.

"Bakalım ilk kim ölecek. Sen mi Damiano mu?" Stefano kameraya dönerek, "Zamanın azalıyor kuzen. Ne kadar erken ölürsen, o kadar çabuk tıbbi yardım alır. Bir saati kaçırırsan boğazını keserim."

Gözlerim GPS'e kayıyor ve on dakika uzakta olduğumuzu görüyorum. "Ne zaman ayrıldık?" diye soruyorum.

"On dokuz dakikamız var," diye yanıtlıyor Carlo. "Zamanında yetişeceğiz." "Yetişsek iyi olur," diye homurdanıyorum. Omzumun üzerinden bakarak emrediyorum, "Bana bir hafif makineli tüfek ve bıçak."

Angelo çantayı açıyor ve silahları dağıtmaya başlıyor, konvoyumuz da ormana giriyormuş gibi görünen toprak bir yolda ilerliyor.

Bölüm 39

Damiano

Arazinin ön tarafındaki arsada gıcırdayarak durduğumuzda havaya toprak fişkırıyor. Ev orta büyüklükte ve son on yılda hiç boyanmamış gibi görünüyor.

Arazinin etrafına dağılmış bir düzine silahlı adam var ve onlar evin kenarlarına siper bulmaya çalışırken SUV'lara ateş açıyorlar.

Kapıyı iterek açtım ve "Lanet el bombalarını fırlatın!" diye emrettim.

Tommy, bir grup adamın siper aldığı evin yan tarafına uçan bir el bombası gönderir ve cesetler havaya uçar.

Kapıyı kalkan olarak kullanarak evin içinden ateş eden şerefsizlere ateş açıyorum ve SUV'den uzaklaşmadan önce şarjörü yeniden doldurmak zorunda kalıyorum. Hafif makineli tüfek yerinde dururken, gözüme kestirdiğim her adamı vurarak eve doğru koşuyorum.

Görüşüm ön kapıda tünel açıyor ve vücudum tahtaya çarpmadan önce onu kurşunlarla delik deşik ediyorum. Kapı kolayca açılıyor ve mermim bitene kadar hedef üstüne hedef olarak devam ediyorum.

Glock'uma uzanabilmek için hafif makineli tüfeği bıraktığımda, bir ceset bana çarpıyor. Kemerimdeki bıçağı kaptım ve sırtım yere değmeden bıçağı defalarca boynunun yan tarafına sapladım.

Üzerime kan sıçırıyor ve homurdanarak yere çarpıyorum. Ölü herifi üzerimden iterek hızla ayağa fırlıyorum. Bıçağı sol elime alıyorum ve Glock'u arkamdan çıkarıyorum.

Carlo ve Angelo bana katıldı ve onlar diğer adamları hallederken Renzo'nun dışarıdan "Stefano elimde!" diye bağırdığını duydum.

Gabriella'yı aramak için odadan odaya koşarken sesim evin içinde gürlüyor: "O pisliği canlı tutun!"

Bir bodruma inen merdivenlerin bulunduğu bir kapıyı açtığımda, kurşun geçirmez yelegeime çarpan bir mermi beni birkaç adım geri atmaya zorluyor.

Kolum havaya kalkıyor ve ilerlerken tetiği çekiyorum.

Carlo yeleğimin arkasından tutup beni merdivenlere çömelmem için çekerken bir kurşun daha kafamın yanından geçiyor.

"Ben göt herifin icabına bakarken sen yerde kal," diye mırıldanıyor Carlo, tüm bu aksiyondan nefesi kesilmiş bir halde.

Carlo merdivenlerden aşağı inerken isteksizce çömelıyorum ve aşağıya ulaştığında, orada kim varsa öldürmeden önce kısa bir silahlı çatışma yaşıyorum.

"Temiz," diye bağıyor. "Gabriella burada değil."

"Siktir!" Hırladım ve arkamı dönüp koridora doğru koştum. "Damiano!"

Carlo sesleniyor, onu beklememi istiyor ama benim onu bulmam lazım. Gabriella çok geç olmadan.

Mutfağa girdiğimde bir arka kapı görüyorum ve dışarı çıkıyorum. İçimden bir ses ağaçlara doğru gitmemi söylüyor ve koşmaya başlıyorum.

Yanılmama izin verme. Tanrım. Lütfen.

Ormana doğru koşarken nefeslerim dudaklarımda patlıyor ve her birkaç adımda bir durup herhangi bir hareket olup olmadığını dinliyorum, Filippo'nun Gabriella ile burada olduğunu doğrulamayı umuyorum.

Hay sikeyim. Yanılıyor muyum?

"Çekil!" Bir adamın tısladığını duyuyorum ve göğsümde yoğun bir rahatlama ve öfke güçlü bir karışıma dönüşüyor.

Sesi duyduğum yöne doğru koşarken Carlo bana yetişiyor ve sonunda Gabriella'yı ormanda yalınayak koşmaya zorlayan Filippo'yu görüyorum.

"Dur," diye soluk soluğa bağıyor, elinin kanla kaplandığı tarafını tutuyor.

Orospu çocuğu!

Bir hırıltı çıkararak kollarımı kaldırıyorum ve namluyu herifin omzuna doğrultarak tetiği çekiyorum.

Kurşun isabet etti ve yana doğru döndü, bana ateş açarken eli havaya kalktı.

"Hayır!" Gabriella çığlık atar ve kendi güvenliğini unutarak vücudunu Filippo'nun üzerine atar ve silahın kontrolü için onunla savaşılmaya çalışır.

"Gabriella!" Onlara doğru koşarken bağıyorum.

Bir el silah sesi daha ormanda yankılanıyor ve damarlarımdaki kan korkuyla ürperiyor.

Filippo Gabriella'yı üzerinden atıp silahını ona doğrulttu, Carlo ve ben onlara doğru koşarken ateş açtık, kurşunlar birbiri ardına

sikicinin içine. Her atışta vücudu sarsılıyor, sonra geriye doğru düşüyor, şok ve acıyla nefesi kesiliyor.

Filippo'nun yanında duruyorum, namluyu kafasına doğrultuyorum ve tetiği tekrar çekmeden önce onunla göz göze geliyorum.

Gabriella ayağa kalkarken, gözlerim ona kayıyor.

O yaşıyor.

Ruhuma dolan rahatlama hissi beni birkaç saniyeliğine felç ediyor ve ona bakarken sadece çaresizce nefes alabiliyorum.

Sonra gözlerim titreyen bedeninde geziniyor ve herhangi bir kurşun yarası görmeyince ileri atılıyorum. Kollarımla ona sarıldım ve onu kendime çektim.

Ondan gelen acı dolu bir soluk, tutuşumu anında gevşetmeme neden oluyor ve yan tarafındaki bıçak yarasını kontrol edebilmek için hızla çömeliyorum. Zamanında yaranın ciddi olup olmadığını bilecek kadar çok insan bıçakladım ve çok ciddi olmadığını gördüğümde bir nefes alıyorum.

Tekrar doğruluyorum ve dudaklarının arasından hızla geçen nefesleri gördüğümde hissettiklerimi anlatacak kelime bulamıyorum. Gözlerinden parlayan mücadele ve yaşam göğsümdeki gerginliği hafifletiyor.

O yaşıyor.

Farkına varmak beni tekrar ürpertiyor ve ona zamanında ulaşabildiğim için kutsal olan her şeye şükrediyorum.

"Kanaman var," diyor kanlı elini yüzüme doğru uzatırken. "Benim değil," diye mırıldanıyorum elini tutarken. Nasıl olduğunu hissediyorum O kadar soğuk ki, başka bir öfke dalgasına kapılıyorum. "Damiano!" Dario'nun bağırıldığını duyuyorum.

Gabriella'dan bir adım geri çekilerek, gözlerim dantelli sütyen ve külotun üzerinde geziniyor ve uzun kollu gömleği vücudumdan çıkarabilmek için kurşun geçirmez yeleği hızla çıkarıyorum.

Gömleği karımın üzerine geçirdikten sonra Carlo bana paltosunu uzatıyor ve ben de hızla onu sarıyorum.

Carlo'nun onu yarı çıplak görmesinden nefret ediyorum ama öfke duyamayacak kadar da rahatlamış durumdayım.

Onu kaldırmak için eğildiğimde başını sallıyor. "Hayır.

Yürüye bilirim." "Yürüye bilirsin amına koyayım," diye hırslıyorum.

"Damiano," diye tersledi beni.

Gözlerimiz kilitleniyor ve çenesini kaldırıyor. "Buradan yürüyerek çıkacağım. Kırılmadığımı görmeleri için adamlarına ihtiyacım var."

Aman Tanrım.

Çıplak ayakla yürümesi fikrinden ne kadar nefret etsem de, bu onun için önemli olduğu için razı oluyorum.

Onlara kraliçeleri olduğunu ve karşısına ne çıkarsa çıksın hayatta kalacağını göstermek istiyor. Hiçbir şey onu yıkamaz.

Buz gibi bir kış gününde, lanet olası ormanın ortasında dururken ve kanım toprağa karışmışken, Gabriella'ya yeniden aşık oluyorum.

Ona dokunma ihtiyacı duyarak, ağaçların arasından geri yürümeden önce kolumu omuzlarına doluyorum.

Dario ve Angelo görüş alanıma girdiğinde kolumu onun boynundan çekip kanının kurumaya başladığı sol elini tutuyorum ve parmaklarımızı birleştiriyorum.

"Herkes iyi mi?" Dario ona ulaştığımızda soruyor. "Evet," diye cevap veriyorum.

Ağaçların arasından geçerken, Cosa Nostra'nın tüm adamları teker teker bize doğru bakıyor.

Gabriella elimi sıkıca kavıyor ve acısını bastırıp en yakındaki SUV'a doğru yürümeden önce titreyen bir nefes aldığını duyuyorum.

Onu güvenli bir şekilde aracın içine aldıktan sonra, parmaklarımı boynunun arkasına doluyor ve alnımı onunkine bastırıyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum, *mia regina*."

Başını sallıyor, teni çok solgun. Onu bırakıp adamlarımla yüzleşmek için dönüyorum.

"Pisliği temizleyin ve evlerinize, ailelerinizin yanına gidin" diye emrediyorum. "Emredersiniz patron," diye sesleniyor koro.

Diğer dört kafaya bakarak, Angelo ile göz göze gelmeden önce onlara teşekkür ediyorum. "Ben onu almaya gelene kadar annemi yanınızda tutun."

"Acele etme," diye yanıtlıyor. "Vitorria arkadaşlığa bayılacak."

Ancak o zaman Emilio ve Vito tarafından zaptedilmekte olan Stefano ile göz göze geliyorum.

"Şerefsizi depoya götürün. Onunla sonra ilgileneceğim."

Onu bir SUV'ye itmeden önce başlarını sallarlar.

Tommy'ye bakarak emrediyorum, "Bir takım adam al ve Sicilya'ya git. Bana Cettina Ferraro ve di Bella ailesini canlı getir. Düğün için geldiklerini düşünmelerini sağla."

Onlara ölecekleri haberini bizzat vermek istiyorum. Öldürülmeden önce korkularının tadını çıkarmak istiyorum.

Tüm emirleri aradan çıkardıktan sonra arka koltuğa tırmanıyorum ve Gabriella'yı kollarıma çekiyorum.

Bok fırtınasındaki bir yaprak gibi titriyor ve onu çok sıkı tutmamak için mücadele ediyorum.

Carlo direksiyonun arkasına geçer ve Renzo yolcu koltuğuna oturur.

"Geldiğimizi kliniğe bildirdim," diyor bana bir ilk yardım çantası fırlatırken.

Çantayı hızla açıyorum ve antiseptik mendilleri çıkarıyorum, Gabriella'nın yan tarafındaki bıçak yarasına ulaşabilmek için kıyafetleri yoldan çekiyorum.

Lanet olası cipin arka koltuğunda olabildiğince temizlendiğinde, biraz gazlı bez alıyorum ve yaraya sıkıca bastırarak, "Yerinde tut" diye emrediyorum.

Ben yapışkan bir sargı bezi çıkarırken o da dediğimi yapıyor ve sargıyı cildine yapıştırdıktan sonra birkaç saniyemi ayırıp lanet kağıdı karnına zımbaladıkları yerdeki delik izlerini temizliyorum.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor. "Kliniğe gidene kadar dayanabilirim."

Gabriella'nın çenesinden tutup bana bakması için yüzünü yukarı doğru iterken sadece başımı sallıyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor ve göğsümden taşan büyük bir gururla kadınıma bakıyorum.

Ona dokunabildiğim bu anda, Gabriella'nın şimdiye kadar tanıştığım en tehlikeli insan olduğunu fark ediyorum çünkü beni kontrol etme gücüne sahip.

"*Ti amo, mia regina,*" diye fısıldıyorum, bu sözleri ona tekrar söyleyebildiğim için o kadar minnettarım *ki*.

"*Ti amo, mio re.*"

Kendini toparlamakta zorlandığını görebiliyorum ve bu kalbime bir darbe indiriyor.

"Sorun yok," diye mırıldandım. "Artık güçlü olmak zorunda değilsin. Ben buradayım."

Başını sallıyor ve Renzo ile Carlo'ya bir bakış atıyor ve bir kez daha, bir şekilde tüm travmasını bir kenara itiyor ve onların önünde kırılmayı reddederek başını dik tutuyor.

Bölüm 40

Gabriella

Bir hemşire yaralarımıyla ilgilenmeden önce çok hızlı bir duş almama izin verildi.

Hastane yatağının kenarına oturuyorum ve Damiano'nun bir doktorla konuşmasını izlerken çenemi sıkıyorum.

Sadece kocamla yalnız kalmak istiyorum.

Tüm duygularımın kontrolden çıkmaması için mücadele ederken bir şekilde yüz ifademi nötr tutmayı başarıyorum.

Sonunda hemşire gidiyor ve ben de yataktan kayıyorum. Kahrolası ormanda yalınayak koşmaktan ayaklarım acımış ve ağrıyor olsa da pencereye doğru yürüyorum ve panjurları kapatıyorum.

"Yarın sabah ilk iş onu eve götüreceğim," dediğini duyuyorum Damiano'nun doktora, ben yavaşça yatağa geri dönerken.

Sağ elimi beyaz çarşaflara dayayıp çaresiz bir nefes çekiyorum.

Kapının kapandığını duyuyorum ve yalnız olduğumuzdan emin olmak için Damiano'ya bakıyorum.

Bir nefes daha çekiyorum, sonra katlanmak zorunda bırakıldığım tüm travma bedenimi titretiyor.

Damiano bana yaklaşıyor ve parmakları enseme dolandığında hıçkırıklarımı daha fazla tutamıyorum.

Taşkın kapıları açılıyor ve her aşağılayıcı an, acı, soğuk, korku - hepsi göğsümde kaotik bir karmaşa yaratıyor ve dudaklarımdan kırık bir ağlamayı zorluyor.

Damiano beni nazikçe kollarının arasına alıyor ve göğsüne bastırırken sırtımdaki yanıklardan kaçınmaya çalışıyor.

Onun tanıdık kokusunu alıyorum.

Vücudunun sıcaklığını hissediyorum.

Ve sonunda güçlü olmayı bırakıp onun kollarına atılıyorum.

"Seni yakaladım, *amore mia*," diye gürleyen kelimeler.

Hıçkırıklarla nefes almaya çalışırken elimi kaldırıp gömleğini yumruk yapıyorum.

Bana sarıldı, bana yapılanlar için ağlayabileceğim güvenli bir yer verdi. Ben.

Seni kırmadılar. Katlanmak zorunda kaldığın onca şeyden sonra daha güçlüsün.

Damiano şakağıma bir öpücük konduruyor, sonra mırıldanıyor: "Buradayım, benim küçük ateşim. Güvendesin."

Sakinleşmeyi başardığımda fısıldadım, "Seni bir daha göremeyeceğimden çok korktum."

Biraz geri çekiliyor ve gözlerime bakabilmek için başını eğiyor. Başparmağıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken, "Her zaman senin için geleceğim," diyor.

Yüzüne ve boynuna sıçrayan kanı görünce elinden tutup banyoya doğru çekiyorum. Bir bez bulup spreyin altında ıslatıyorum.

Boynuna götürüp üzerindeki kanı temizlemeye başladığımda mırıldandı: "Merak etme. Sen dinlenirken ben duş alırım."

"Bırak ben yapayım," diye fısıldadım, sesim ağlamaktan kısılmıştı.

Derisindeki son damla kanı da sildikten sonra bezi lavaboya atıyorum.

Başımı eğerek soruyorum, "Greta Teyze başarabildi mi?"

Damiano yavaş bir nefes veriyor. "Hayır."

Dio.

Yoğun keder kalbimi amansız bir şekilde kavrarken ellerim yüzümü örtmek için havaya kalkıyor.

Hayır.

Omuzlarıma ağır bir keder ö r t ü s ü çökerken Damiano beni tekrar göğsüne çekiyor.

Gittiğini kabullenemeyerek, kelimeleri boğuk boğuk söylüyorum, "Hayır. *Dio.* Greta Teyze değil."

O kadar hayat ve sevgi doluydu ki.

Bana sarılan, bana her türlü sevgiyi gösteren ilk kişinin gitmiş olmasını nasıl karşılayabilirim?

Onun sıcaklığını bir daha asla hissedemeyeceğiz. Kahkahalarını asla duyamayacağız. Damiano, "Gerardo ve Martha'yı da kaybettik," diyor.

Tekrar ağlamaya başladım, yaşadığımız kayıplar katlanılamayacak kadar büyüktü.

Damiano beni nazikçe kucağına alıyor ve odaya geri götürerek bir koltuğa oturtuyor.

Kolu sırtımdaki yanıkların üzerinden geçerek irkilmeme neden oluyor. "Üstüme çık," diye emrediyor.

Bana söyleneni yapıyorum ve yüzümü göğsüne bastırarak, kısa bir süre için sevdiğim insanların kaybının yasını tutuyorum.

"Shh, *amore mia*," diye fısıldıyor. "Ben buradayım."

Gözyaşlarım dindiğinde ateşim çıkıyor ve göğsüne yaslanıp öylece kalıyorum. İçinde yaşadığımız dünya bu. Seveceğiz ve kaybedeceğiz.

Bir şekilde bir süre doz alıp vermeyi başarıyorum.

Kapı açılıyor ve Carlo'nun "Manhattan'daki evden sana birkaç kıyafet getirdim" dediğini duyuyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor Damiano. "Emilio kliniğe gelsin, sen de biraz dinlen."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Carlo'nun başını salladığını görüyorum. "Ben gitmiyorum. Odanın hemen dışında olacağım."

"Carlo," diyorum o arkasını dönmeye başladığında. Bana baktığında devam ediyorum: "Kaybınız için çok üzgünüm."

Çıkarken kapıyı arkasından çekip kapatmadan önce başını sallıyor.

"Ben duş alırken uyuyabilmen için yatağa geçmek ister misin?" Damiano sorar.

Başımı sallıyorum ve kucağından iniyorum. Carlo'nun getirdiği çantayı alıyor ve onu banyoya kadar takip ettiğimde bana sorgulayan bir bakış atıyor.

"Sadece dişlerimi fırçalamak istiyorum."

Damiano çantayı kapalı tuvalet kapağının üzerine bırakıyor ve benim için bir diş fırçası ve diş macunu çıkarıyor.

Ondan alıyorum ve ben dişlerimi temizlerken o da duşun musluklarını açıyor.

Ağzımı çalkalamadan önce kıyafetlerini çıkarmasını izliyorum. Çantayı kontrol ederken Carlo'nun benim için saten bir bornoz hazırladığını görünce şaşıyorum. Bornozumu giymeden önce hastane önlüğünü hızla çıkarıyorum. İç çamaşırı bulamıyorum ama hastanenin tuhaf görünümlü büyükanne külotlarını giymeyi reddediyorum.

Kendi bornozumu giydiğimde kendimi biraz daha iyi hissediyorum, gözlerim Damiano'nun vücudunu tarıyor ve herhangi bir şekilde yaralanmadığından emin olduğumda yatağa geri dönüp şiltenin kenarına oturuyorum.

Bileklerimin etrafındaki kırmızı sıyrıklara bakarken Damiano'nun banyodaki hareketlerini dinliyorum.

Damiano bana zamanında ulaştığı için çok şanslıyım.

Hayatımda çok şey atlattım ve hiçbir şeyi hafife almamamın nedeni de bu.

Ama bu ölmeye en çok yaklaştığım an. Bana çok daha kötüsünü yapabilirlerdi.

Tecavüze uğramadığım için şükran dolu bir dua gönderdim.

Damiano banyodaki işini bitirdikten sonra odaya geri dönüyor ve gözleri anında bana kilitleniyor.

"Uyumayacak mısın?"

"Sırt üstü ya da sağ tarafıma yatamam," diyorum. "Kucağında uyuyabilir miyim?" "Elbette, *amore mia*."

Tekrar üstüne çıkmadan önce koltuğa oturmasını bekliyorum. Kollarımı aramızda birleştiriyorum ve yanağımı göğsüne yaslıyorum.

Başımı kaldırıp "Gömleğini çıkarabilir misin?" diye sormadan önce bir süre hareketsiz yatıyorum.

Damiano kumaşı başından çekiştiriyor ve bornozumu açtığımda, "Seks yapacak durumda değilsin," diye mırıldanıyor.

"Sadece sana olabildiğince yakın olmak istiyorum." Tekrar ona yaslanıyorum ve teninin sıcaklığı göğsüme kadar ulaştığında bir iç çekiyorum.

Çok daha iyi.

Göğsüne bir öpücük konduruyorum ve temiz, odunsu kokusundan derin bir nefes alıyorum.

Damiano'nun aletinin altımda sertleştiğini hissediyorum, sonra elleri kalçalarımaya yerleşiyor ve bir iç çekiyor.

"İyi misin?" diye sordum.

"Eşofman altından amının sıcaklığını hissedebiliyorum," diye homurdanıyor.

Biraz geri çekiliyorum ve aşağı uzanarak pantolonunun kumaşını aşağı itip sikini serbest bırakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Kelimeler gürleyerek ağzından döküldü.

Onu girişime yerleştiriyorum ve yavaşça sikine gömülüyorum. Kabzasına kadar içime gömüldüğünde, "Seni her yerde hissetmek istiyorum" diyorum.

"Sikimi *mi* ısıtıyorsun, *mia regina*?"

"Hmm..." Göğsüne yaslanıp rahatlıyorum. "Amımı ısıtıyor. Sensiz çok soğuktu."

Damiano bir elini başımın arkasına koyuyor ve saçlarıma bir öpücük konduruyor.

Beni becermeye çalışmıyor, onun yerine altımda gevşerken tatmin olmuş bir inilti çıkarıyor. "Böyle uyumaya alışabilirim."

Ağzımın köşesi hafifçe kalkıyor. "Benim de."

Damiano'nun vücudunun sıcaklığı benimkinin soğuşunu kovalıyor ve gözlerimi kapatarak uykuya dalmayı başarıyorum.

Bölüm 41

Damiano

Sikim Gabriella'nın derinliklerine gömülüyken neredeyse hiç uyumadım. Onu becermemek inanılmaz derecede zor, ama dinlenmeye ihtiyacı var, bu yüzden güç veriyorum.

Katlanmak zorunda bırakıldığım bu tatlı işkence için altın madalyayı hak ediyorum.

Sonra göğsümde kıpırdanıyor ve çakıllı meme uçları tenime sürtünüyor.

İsa.

İç kasları sikimin etrafını sardığında sert bir nefes alıyorum, ensemden boncuk boncuk terler oluşuyor.

Uyanık olup olmadığımı soramadan Gabriella yavaşça kalçalarını döndürmeye başlıyor.

Bir inilti çıkardım, parmaklarım kıcının yanaklarına batıyordu. "Beni öldürüyorsun."

"Hmm..."

Klitorisini bana sürtüyor, hareketler beni hızla orgazma doğru itiyor.

"*Amore mia*," diye homurdanıyorum. "Beni boşaltacaksın."

Göğüs kaslarıma öpücükler kondurmaya başlamadan önce "Plan bu," diye inliyor. "Çok iyi hissediyorsun." Dişleri meme ucumu çekiştiriyor. "Tadın daha da güzel."

Karıma karşı hiç şansım yok ve onun ıslak sıcaklığına boşalmadan önce bir kez yukarı itiyorum.

Vücudum saatlerce işkence gördükten sonra aşırı zevkten titriyor.

"Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum, vücudum tüm gücünü kaybederken sikim onun içinde sarsılıyor.

Gabriella göğsüme doğru kıvrılıyor, orgazm olduğunu hissetmeden önce kasları geriliyor. Titreyen nefesleri tenimde patlıyor ve dudaklarına sahip olabilmek için ellerimi saçlarına gömüp başını geriye çekiyorum.

Onu öptüğüm an, kalbimi huzurlu bir his dolduruyor.

Sonunda güzel gözlerine bakabilmek için öpüşmeyi bitirmeden önce ağzım uzun dakikalar boyunca onunla buluşuyorum.

"İyi misin?"

"Evet." Başını sallıyor, sonra kucığımdan inerken amcığı sikimi serbest bırakıyor. Ayağa kalkıp onu banyoya kadar takip ediyorum, orada kendimizi temizliyoruz.

Pantolon, kazak ve ayakkabılar için çantayı kontrol ediyorum ve giyinirken karımın vücudunu örten tek şey olan saten bernoza bakıyorum.

Çantayı tekrar karıştırıyorum ve tozluk ile sıcak tutan bir tişört bulduğumda "Harika lan" diye mırıldanıyorum.

"Ne?" Gabriella bana yaklaşıyor soruyor.

"Carlo senin için tayt paketledi."

"Oh. O mu yaptı? Onları bana ver."

Mutlu olmayınca kıyafetleri ona uzattım. Lanet olası dar taytları çekiyor ve gömleği giymekte zorlanınca, kumaşı sırtındaki yanıkların üzerinden geçirmesine yardım ediyorum.

"Bornoza da giy," diye emrediyorum. "Mümkün olduğunca örtünmeni istiyorum."

"Benim sahiplenici erkeğim," diye kıkırdıyor ve bu ses bedenimdeki gerginliği biraz daha azaltıyor.

İşi bittiğinde çenesinden tutuyorum ve bana bakması için yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çoğunlukla beni şokladıkları yerim hassas. Bıçak yarası şaşırtıcı derecede iyi." Aşağı bakıyor. "Bugün ayakkabı giyebileceğimi sanmıyorum. Çantada çorap var mı?"

Hızlıca kontrol ediyorum ve Carlo'nun Gabriella için çorap almayı düşünmüş olmasına şükrederek rahat bir nefes alıyorum.

Ayaklarının dibine çömelip, "Tezgâhı tut." dedim.

Gabriella sol bacağını kaldırıyor ve çorabı dikkatlice ayağına geçiriyorum. Aynı işlemi sağ ayağı için de tekrarlıyoruz ve işim bittikten sonra ona bakıyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor ve karım ayaklarının dibinde diz çöktüğüm yere bakarken itiraf ediyorum: "Sensiz cehennem gibiydi."

Elini çeneme dayıyor ve ben de avucuna bir öpücük konduruyorum. "Teslim olmadığın ve beni almaya geldiğin için teşekkür ederim." "Her zaman, *mia regina*. Sonsuza dek sen ve ben."

"Sonsuza dek," diye fısıldıyor ben ayağa kalkıp ağzına şefkatli bir öpücük kondururken.

Başımı kaldırarak, "Gitmeye hazır mısınız?" diye sordum. Başını salladı, sonra da "Annem nerede?" diye sordu.

"Angelo'da. Eve dönerken onu alırsınız," diye cevap veriyorum her şeyi çantaya atarken.

"O iyi mi? Yaralanmadı mı?"

"O iyi. Onu sakladığınız kilerde buldum." Karıma bakarak ekliyorum, "Onu koruduğunuz için teşekkür ederim."

Gabriella rahat bir nefes alır. "İyi olduğunu duyduğuma sevindim... Greta Teyze'yi kaybettikten ve saldırının korkusundan sonra olabileceği kadar iyi."

Çantayı aldım ve karımın elini elime alarak banyodan çıktım.

Hastane odasının kapısını açtığımda Carlo'yu elinde unutulmuş bir kahve ile bir sandalyede otururken buluyorum.

"Gidelim," dedim.

Ayağa kalkıyor ve bardağı tezgâhın üzerine koyuyor. Hemşire, "Gidiyor musunuz Bay Falco?" diye sorar.

Başımı sallamadan önce yaka kartında 'Bianca' yazdığını fark ettim.

"Bayan Falco'yu kontrol için getirmek yerine evinize gelebilirim," diye teklif ediyor.

Bianca'nın ailenin bir parçası olduğunu bildiğim için başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor Gabriella.

Carlo çantayı benden alıyor, sonra Cosa Nostra için kurulmuş olan klinikten ayrılmadan önce Gabriella'yı gelin gibi kucağıma almamı bekliyor.

Carlo arabayı Angelo'nun Long Island'daki malikanesinin önüne çektiğinde Gabriella'ya bakıyorum. "Cipte bekle. Uzun sürmez."

Angelo'nun evine bakmadan önce başını sallıyor.

Dışarı çıkıyorum ve Emilio ile Vito'ya arkamıza park ettikleri yerde çenelerini kaldırmalarını söylüyorum.

Carlo cipten indiğinde başımı salladım. "Gabriella ile kal."

Ön kapıya doğru yürüyorum ve Angelo'nun çoktan beni beklediğini görüyorum. Elini sıkarak, "Her şey için teşekkür ederim." diyorum.

"Her zaman," diye yanıtlıyor.

Eve girdiğimde, annemin Vittoria'yla birlikte durduğunu görüyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatırken, bir kolunu bana doğru uzatıyor.

Ona dokunduğum anda yüzü parçalanıyor ve onu hızla göğsüme doğru çekiyorum.

"Çok endişelendim," diye hıçkırıyor.

"Ben iyiyim," diyorum onu rahatlatmak için. "Gabriella?"

"O iyi olacak." Kolumu annemin omuzlarına doluyorum ve onu ön kapıya doğru yönlendiriyorum. "Hadi eve gidelim."

"Ev mi?" diye soruyor.

"Manhattan'daki ev."

Angelo'nun yanında durup, SUV'lara geri dönmeden önce ona minnettar bir baş selamı veriyorum.

Annemi Emilio ve Vito'yla birlikte cipe yerleştirdikten sonra "Doğruca Manhattan'daki eve" diye emrediyorum.

"Evet, patron."

Annemin şakağına bir öpücük konduruyorum. "Gabriella ile gidiyorum." "Elbette, *mio figlio*."

Kapıyı kapatarak diğer cipe doğru yürüyorum ve eşimin yanına biniyorum. "Yine ayrı arabalara mı biniyoruz?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Her zaman ayrı arabalara bineceğiz." "Tamam."

Manhattan'a gidiş sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor ve Carlo sonunda arabayı malikanenin arkasına park ettiğinde rahat bir nefes alıyorum.

Dışarı çıkarken Gabriella malikâneye şöyle bir bakıyor ve ben de "Shelter Adası'ndaki mülkte tüm onarımlar yapıldı kadar burası evimiz olacak" diyorum.

"Burada annem ve benim için kıyafet var mı?" diye sorar. "Evet."

Gabriella'nın anneme doğru yürüyüşünü izliyorum.

"*Dio*. Senin için çok endişelendim." Annesine sıkıca sarılırken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Annem kucaklamaya karşılık vermeden önce, "Gabriella'nın sırtına ve yanına dikkat et. Yaralanmış."

"*Mia cara!*" diye haykırarak Gabriella'nın omuzlarından tutuyor. "Ne oldu sana böyle? İyi misin?" Gabriella hıçkırıklara boğulur. "Sana yardım edemediğim için çok üzgünüm."

"Sorun yok," dedi karım anneme. "Ben iyiyim. Kısa sürede iyileşeceğim." "İçeri girelim," diyorum, Emilio'ya kapıyı açmasını işaret ederken ben de

Gabriella'yı almaya gidiyorum.

"Yürüebiliyorum," diye itiraz ediyor. "O kadar da acımıyor." "Ben aksini söyleyene kadar ayağa kalkmayacaksın," diye mırıldanıyorum.

"Çok otoriter," diye iç geçiriyor başını omzuma yaslarken.

Oturma odasına yürüyorum ve Gabriella'yı en yakındaki kanepeye oturtuyorum. Malikâne Shelter Adası'ndaki kadar büyük değil ve asansörü de yok.

Annemin yatak odası birinci katta, benimki ise ikinci katta.

"Hepiniz biraz uyumaya çalışmalısınız," diyorum.

Carlo annemin kolunu tuttu. "Yatak odana gitmene yardım edeyim, Aida Teyze."

"Teşekkür ederim." Kolunu Carlo'nun koluna geçirirken sesi kederle doluydu.

Dikkatimi Emilio ve Vito'ya çeviriyorum. "Ölen tüm insanların ailelerine fedakârlıklarının karşılığının ödendiğinden emin olun."

"Evet, patron," diye yanıtlıyor Emilio. "Tommy bana Sicilya'dan dönmekte olduklarını söyledi."

"Güzel," diye mırıldandım.

"Sen biraz dinlenirken biz burada kalacağız," diyor Vito evin önüne doğru yürümeden önce.

Carlo oturma odasına geri döndüğünde, annesini kaybetmekle mücadele ettiğini görebiliyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve elimi omzuna koyarak onunla göz göze geliyorum. "Yakında intikamını alacaksın."

Başını sallarken çenesi sıkılır.

"Uyumaya çalışacak mısın?" diye sordum.

İçini çekerek, "Evet, yarın cehennem gibi bir gün olacak" diye yanıtlıyor.

"Buradayım," diye mırıldandım.

Başını sallamadan önce gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor.

Arkamı döndüğümde Gabriella arkamda duruyordu. Gözleri Carlo ve benim aramda gidip geliyor, sonra da "Carlo'ya sarılabilir miyim?" diye soruyor.

"Sorun değil," diye yanıtlar Carlo. "Yine de teşekkürler."

Karımı kucağıma aldım ve oturma odasından çıkıp merdivenlere yöneldim.

"Sadece onu biraz rahatlatmak istedim," diye açıklıyor.

"Eğer sarılmaya ihtiyacı varsa, annem ona sarılır," diye mırıldanıyorum.

Yatak odasına giriyorum ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum. Gabriella'yı yatağa yatırdıktan sonra ışığı engellemek için perdeleri çekiyorum.

Yatakta durmak yerine beni takip ederek gömme dolaba girdi ve "Kıyafetlerimi nereden aldın?" diye sordu.

"Greta Teyze'nin kişisel alışverişçisine her şeyden fazladan bir takım aldırđım ve buraya getirdim. Çatı katında da kıyafetler var. Hafif seyahat etmeyi severim."

"*Grazie a Dio*," diye mırıldanıyor raftan bir pijama takımı alırken. Biz üstümüzü değıştirirken, "Shelter Adası'ndaki malikaneye gittin mi? Çok hasar var mı?"

"Evet. Tüm onarımların yapılması birkaç ay süreceğ. Emilio'ya temizlikçi pozisyonu için adaylar bulmasını söyleyeceğim, o zaman bir ya da iki tanesini seçebilirsiniz."

Pijamasını giymiş olan Gabriella, kaşlarını çatarak üzüntüyle bana bakıyor. "Martha nasıl öldü?"

"Molozların altına gömülmüştü," diye mırıldandım.

Titreyen bir nefes alarak başını sallıyor. "Stefano ile ne yapacaksın?"

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve lafı dolandırmadan, "Ölmek için yalvarana kadar elektrik vereceğim, sonra da onu farelere yedireceğim," diyorum.

Gabriella başını sallıyor ve bana yaklaşıarak kollarını belime doluyor. "Beni zamanında bulduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman, *amore mia*."

Bölüm 42

Damiano

Gabriella'yı Mamma ve Vito'nun gözetimine bıraktıktan sonra Emilio, Carlo ve beni depoya götürüyor.

Dün bizim için sakin bir gündü. Hepimiz biraz uyuduktan sonra Emilio herkes için yemek sipariş etti. Çok fazla konuşulmuyordu çünkü hepimiz az önce yaşadığımız bok fırtınasını değerlendiriyorduk.

Ancak depoya doğru yol alırken düşüncelerim önümde ne olduğuna odaklanmış durumda.

İntikam göğsümde yanıyor, sadece kanla söndürülebilen aralıksız bir cehennem.

Bir ton kan.

Bugün, bana ve benimkine zarar veren herkes ölecek. Stefano hariç herkes. Korkunç sonuyla karşılaşmadan önce Gabriella'nın çektiğinden bir milyon kat daha fazla acı çekecek.

Cip depoya yanaştıktan sonra kapıyı iterek açtım ve dışarı çıktım.

Takım elbisemi giyip ceketimi düzelttikten sonra yan girişe doğru yürüyorum ve Tommy'yi aramak için telefonumu çıkarıyorum.

"Evet, patron?" ikinci zil sesinde cevap verir. "Getir onları."

"On dakika içinde orada ol."

Binaya girdiğimde Stefano'nun tutulduğu odaya yöneldim. İçeri girer girmez adamlarımdan biri Stefano'ya tokat attı. "Uyan."

Şerefsiz kafasını kaldırıyor.

"Sana aptal olduğunu söylemişim," diye mırıldandım. "Ne zamandır beni devirmeyi planlıyorsun?"

"Sen koltuğa oturduğundan beri," diye homurdanıyor. "Bir ordu kurabilmek için on dokuz yıldır para biriktiriyorum."

"Ve bak tüm bu birikim sana ne kazandırdı," diye alay ediyorum onunla. "Seninle konuşmaya başlamadan önce, Carlo'nun seninle paylaşmak istediği bir hediyesi var." Saate bakıyorum. "Aşağı yukarı beş dakika içinde."

Emilio'ya baktım. "Şerefsizi soyun ve kemeri takın."

Adamlar işe koyulup Stefano'nun giysilerini çıkarırken ve şok kemerini beline sararken ben de izliyorum.

Emilio, Stefano'nun eline bir kumanda tutuşturuyor ve ben de, "Ne zaman su içmek, bir şeyler yemek ya da hatta çiş molası vermek istersen düğmeye bas," diyorum.

"Basarsam ne olur?" Stefano soruyor.

Emilio'ya başımla işaret ediyorum, o da düğmeye basıyor ve bir saniye sonra Stefano'nun kızı bağlı olduğu sandalyeden kalkıyor ve elektrik akımı ona ulaşıyor.

Şoktan nefesi kesilmiş bir halde sandalyeye doğru yığıldı. "İhtiyacın olan her temel gereksinim için kendine işkence edeceksin ya da susuzluk," diye mırıldanıyorum.

"Ölmeyi tercih ederim," diye tükürüyor bana.

Omuz silkiyorum ve ayak sesleri duyduğumda kapıya dönüyorum. "İşte geldiler."

"Kim?" Stefano soruyor.

Tommy ve ekibi di Bellas ve Cettina'yı odaya götürüyor ve *konuklarım* Stefano'yu gördüklerinde yüzlerinde şok dalgaları oluşuyor.

"Stefano!" Cettina ağlıyor ve oğlunun yanına koşmaya çalışırken Carlo kolundan tutuyor. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sorarken gözleri Carlo ile benim aramda çılgınca uçuşuyor.

"Burada neler oluyor?" Bay di Bella soruyor. "Bize düğün için geleceğimiz söylenmişti."

Adamı görmezden gelerek Carlo'ya başımı salladım.

Cettina'yı Stefano'nun yanına sürükler ve dizlerinin üzerine çökmeye zorlar. "Bekle? Neler oluyor?" diye sorar, panik ve korku her yanına sinmiştir.

kelime.

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok!" Stefano bağırıyor. "Çek ellerini annemden, seni piç kurusu."

Carlo silahının namlusunu kadının kafasına dayar ve Stefano'nun gözlerinin içine bakarak, "Bir anne için bir anne," diye homurdanır.

Tetiği çeker ve Stefano'nun ayaklarının dibine düşüp ölmeden önce kadının kanı bacaklarına sıçar.

"Seni şerefsiz!" Stefano bağırıyor. "Seni lanet olası pislik."

Carlo, Stefano'nun ağlamaya başlamasını memnuniyetle izlerken ben dikkatimi di Bellas'a çeviriyorum.

Tommy ve ekibine "Dizlerinin üstüne çöksünler" diye mırıldandım. "Hayır!" Bay di Bella bağırırken karısı paniklemiş bir ses çıkarıyor.

"Bekle. Bize bunun ne hakkında olduğunu söyle," diye bağırır oğlu.
Dizlerinin üzerine çöktüklerinde Glock'umu arkamdan çekiyorum.
Onlara bakarken parmaklarım kabzanın etrafında sıkışıyor.
"Karımı taciz ettiniz," diyorum, ses tonum ölüm vaadiyle alçak. "Biz yapmadık," diye haykırıyor Bayan di Bella. "Ne yalanlar bilmiyorum-"
Onun cümlesi

Silahımı oğluna doğrultup tetiği çektiğimde bir çığlıkla kesiliyor.

"Hayır!!! Hayır, hayır, hayır!" diye feryat ediyor. "Lütfen! Durun,"
diye yalvarıyor Bay di Bella.

Silahın namlusunu Gabriella'nın babasına doğrultuyorum ve Bayan di Bella ile gözlerimi kilitleyerek, "Yeterince yüksek sesle bağırıyorsun," diyorum.

Tetiği çektiğimde, kocasının ölümünü izlerken gözleri korku ve kalp acısıyla doluyor.

Bu kadının kocasını ve oğlunu kaybetmenin dayanılmaz acısını çekmesini istiyorum çünkü Gabriella'yı koruması ve sevmesi gerekiyordu ama bunu yapmadı.

Adamlar öldükten sonra Bayan di Bella'nın önünde çömelip "Şu anda ne kadar acı çekiyorsunuz?" diye soruyorum.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, nefesi kesilirken vücudu titriyor, sonra yaralı bir çığlık ruhunu parçalıyor ve acı dolu bir feryat koparıyor.

"Güzel," diye tısladıktan sonra tam boyuma yükseldim ve "Onu kaybının yasını tutabileceği diğer odaya götürün," diye emrettim.

Onu sürükleyerek götürmelerini ve diğer adamlara cesetleri kaldırmaları için işaret vermelerini izliyorum.

Stefano'ya dönerek mırıldandım: "Rahatına bak kuzen. Yarın tekrar ziyaret edeceğim."

Carlo uzanıp kemerin kumandasındaki düğmeye basıyor ve Stefano'yu şok edip benimle birlikte odadan çıkıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Hayır. Yarın annemi gömmek zorundayım."

Cenaze.

Yarın herkes için zor olacak.

Ayinden sonra hepimiz katedraldeki yerlerimizi aldık ve Peder Parisi Greta Teyze için son sözlerini söyledi.

Gabriella solumda oturuyor, yanında annem var ve Carlo da sağımda.

Peder Parisi, "Mezarlığa gitmeden önce Carlo bir şey söylemek istiyor," diye anons etti.

Başımı Carlo'ya doğru eğerek mırıldandım, "Bu iş sende."

Ayağa kalkarken başını sallıyor ve ben de **y a r d ı m c ı m**, en iyi arkadaşım ve kardeşimin ön tarafa doğru yürümesini izliyorum.

Gözleri Cosa Nostra üyeleriyle dolu sıraları taramadan önce boğazını temizliyor.

"Annem bu dünya için fazla iyiydi," sesi kederle sıkılaşıyor üzerimize geliyor.

Annem hıçkırıklara boğuluyor ve Gabriella hemen kolunu ona doluyor.

Carlo devam ederken kadınlarım birbirlerine sokuldular, "Tanrım, anne, yaşlanman ve sana torun vermediğim için bana bok atman gerekiyordu."

Sikeyim.

Kalbim sevdiklerim için kan ağlarken derin bir nefes çekiyorum, Greta Teyze'nin kaybı nihayet iliklerime kadar işliyor.

Ona hiç sevgi göstermedim ama onu sevdim. Ne de olsa onu tüm hayatım boyunca tanıdım. Annemin en iyi arkadaşıydı ve benim için ikinci bir anne gibiydi.

Koltuğumda kayıyorum, kaslarım sıkılaşıyor ve beni boğmaması için hüznü sıkıca bastırıyorum.

Bugün, kayıplarının yasını tutan herkes için güçlü olmak zorundayım.

Bugün Carlo'yu, onun beni on dokuz yıldır koruduğu gibi korumam gerekiyor. "Anne, sen tüm kalbimle sevdiğim tek kadınsın. Hiç kimse senin yerini alacağım. Bize takılmanı, seni okurken duymayı özleyeceğim..." sesi kesiliyor ve tekrar boğazını temizliyor.

Yıkılmasına bir saniye kaldığını bildiğim için ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum.

Elimi sırtına koyarak mikrofona doğru eğildim ve "Greta Teyze tarafından sevmek bizim için büyük bir onurdu ve onu özleyeceğiz" dedim. Başımı kaldırıp parmaklarımı öpüyorum. "Huzur içinde yat, Greta Teyze."

Carlo'yu sıralara geri çektiğimde, "Teşekkürler." diye fısıldadı. "Ne zaman istersen."

Gabriella'ya gelmesini işaret ediyorum ve o da annemin ayağa kalkmasına yardım ediyor. "Carlo?" Annem soruyor.

"Buradayım," diye mırıldanıyor onun yanına giderken.

Kolunu onun koluna doluyor ve elini okşuyor. "Bu çok güzeldi. Ben hala yanındayım, *mio figlio*. Bunu birlikte atlatacağız."

Tanrım, anne. Bütün adamlarımın önünde beni ağlatacaksın.

Koridorda yürürken Gabriella'nın elini sıkıca tutuyorum ve SUV'a oturduğumuzda bir iç çekiyorum.

Emilio ve Vito aracımıza binerken, Tommy ve en iyi adamlarından biri Carlo ve Mamma ile birlikte aracı kullanıyorlar.

"İyi misin?" Gabriella fısıldar.

Başımı onunkine yaklaşıyorum. "Evet. Sen?"

"Bu şartlar altında olabildiğince iyiyim."

Mezarlığa gidiş normalde olduğu kadar yavaş değil. Bir cenaze arabasının arkasında ördek gibi oturmak istemiyoruz ve çok geçmeden hepimiz arka arkaya durmadan önce mezarlığın demir kapılarından geçiyoruz.

Angelo cipimizin arkasına yanaşıyor ve o, Vittoria, Tiny ve Big Ricky araçlarından indiklerinde, ona çenesini kaldırıyorum.

Greta Teyze bir mafya kraliçesiydi, bu yüzden tüm kafalar beni cenaze arabasının arkasına kadar takip etti ve orada Carlo'nun tabutu çıkarmasına yardım ettik.

Gabriella'ya bakıyorum ve onu annemle birlikte, adamlarımın mezarlığa doğru yürürken etraflarını sardığı yerde görünce, Greta Teyze'yi ebedi istirahatgahına taşımaya odaklanıyorum.

Tabutu yere koyduk ve Peder Parisi birkaç kelime söylemeden önce Carlo ve Gabriella'nın arasında yerimi aldım.

Tabutu indirme vakti geldiğinde Carlo öne çıkar ve elini cilalı tahtaya koyarak fısıldar: "Sen bir oğlun isteyebileceği en iyi anneydin. *Ti voglio bene, Ma. Addio.*"

Tabutun indirilişini izliyoruz ve yarı yolda Carlo arkasını dönüp uzaklaşıyor.

"Emilio ve Vito'yla kal," diye emrediyorum Gabriella'ya peşinden gitmeden önce. Carlo'ya yetiştiğimde, onun titreyerek nefes aldığını duyuyorum.

Elimi sırtına koyarak, "Buradayım." diyorum.

Başını sallıyor ve ancak cipe ulaştığımızda yürümeyi bırakıyor. "Tanrım, Damiano," diye inliyor.

"Biliyorum." Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve elimi başının arkasına koyarak alnını omzuma yaslamasına izin veriyorum. "Biliyorum kardeşim."

Carlo soluklanmak için bir an dururken ben etrafımıza ve cenazeye katılan herkese göz gezdiriyorum.

İnsanlar bize doğru yürümeye başladığında, "Başınızı kaldırın" diye mırıldanıyorum. Derin bir nefes alıyor ve çenesini kaldırdığında üzüntüsünü

dizginleyişini izliyorum.

"İyi misin?" Ben

soruyorum.

Başını salladı.

"Evet."

"Hadi depoya gidelim," diye emrediyorum.

Kadınları bekliyoruz ve sonra "Vito, sen ve Tommy kadınları eve götürün" diyorum. Tommy ile göz göze geldik. "Şu andan itibaren Gabriella ve annemi sen koruyacaksın."

Anneme cipe kadar yardım etmeden önce "Evet patron," diyor. "Emilio, sen bizimlesin."

Gabriella elini Vito'ya doğru kaldırıyor ve bana doğru yürüyor. Parmaklarını boynumun arkasına dolayarak ayak parmaklarının üzerinde duruyor ve beni aşağı çekip ağzıma bir öpücük konduruyor. "Geç kalma, *amore mio*."

Başımı sallıyorum, sonra Carlo'yla yüzleşmesini izliyorum. "Götürülmeden önce Greta Teyze ile biraz zaman geçirdim." Karım gözyaşlarıyla savaşıırken sertçe yutkunuyor. "Seni sevdiğini söylememi istedi. Bu onun son isteğiydi."

Yüz hatları gerilirken Carlo başını sallar.

"Son anlarında seni düşündü," diye fısıldıyor Gabriella.

Tekrar başını sallıyor, sonra onun uzaklaşıp Vito'yla birlikte cipe binmesini izliyorum.

SUV'ye binmeden önce diğer kafalara geldikleri için teşekkür etmek için bir dakika daha ayırıyorum ve Emilio bizi mezarlıktan uzaklaştırıyor.

Stefano'ya çığlık attırma zamanı.

Bölüm 43

Damiano

Depoya vardığımda cipten inip yan girişe yöneldim.

"Carlo, git Stefano'ya işkence et," dedim. "Sadece onu henüz öldürme."

Başını sallıyor ve ben de Bayan di Bella'nın tutulduğu odanın önünde duruyorum. "İçeri girecek misin?" Emilio soruyor.

"Evet. Git Carlo'ya göz kulak ol."

Yalnız kaldığımda, Gabriella'nın bana söylediği her şeyi düşünüyorum.

Damarlarımdan buz akarken kapıyı açıp içeri giriyorum. Onu koruyan Bobby'ye bakıyorum ve kapıya doğru başımı sallıyorum.

O gittikten sonra bakışlarım bir sandalyeye bağlı olan Bayan di Bella'ya takılıyor.

"Rahat mısınız?" diye soruyorum.

Nefesleri dudaklarında patlıyor, teni kederden solgunlaşıyor. Bana bakarken korku gözlerini karartıyor.

"Gabriella bana ona ne yaptığını anlattı," diye mırıldandım, ses tonum öfkeyle kararmıştı. "Ona yapılmasına izin verdiğin şeyi."

"Hepsi yalan," diye ağlıyor.

Öne atılıyorum ve boynundan tutarak onu ve sandalyeyi beton zemine çarpına kadar geriye doğru itiyorum.

Arkamdan silahımı çıkardım ve namluyu titreyen dudaklarına bastırdım.

"Aç" diye emrediyorum.

Başını sallamaya çalışıyor.

"Aç şu lanet ağzını," diye bağıriyorum.

Dudakları ayrılıyor ve namluyu o kadar derine sokuyorum ki tıkanıyor.

"Karım... benim lanet kraliçem yalan söylemez. Onda sevdiğim şeylerden biri de bu," diye tıslıyorum. "Ona nasıl davrandığını gördüm."

Başını tekrar sallamaya çalışıyor ve namlunun etrafında anlaşılabilir bir şeyler mırıldanıyor.

Bayan di Bella'nın gözlerinin içine bakıyorum ve gücümün her zerresinin benden yayılmasına izin vererek şöyle diyorum: "Yirmi üç yıl boyunca onu incittin, ama teşekkürler

Ona 'seni seviyorum' diyen ilk kişi olmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Bana yalvaran bir bakış atarken Bayan di Bella'nın tüm vücudu titriyor.

Dehşete düşmüş bakışlarını tutuyorum ve tetiği çekiyor. Elim boğazındayken, hayatının vücudunu nasıl anında terk ettiğini hissediyorum ve o anın tadını çıkartıyorum.

Onu bırakıp ayağa kalkıyorum. Kapıya doğru yürüyüp çekerek açıyorum, sonra da onun kanını cildimden temizleyebilmek için tuvalete gidiyorum.

Silahımın namlusunu temizledikten sonra pantolonumun kemerine geri sokuyorum.

Derin bir nefes çekiyor ve Carlo'nun neler yaptığına bakmak için tuvaletten çıkmadan önce yavaşça nefes veriyorum.

Stefano'nun tutulduğu odaya yaklaştığımda acı dolu bir çığlık duyuyorum. Kapıyı iterek açtığımda Carlo'nun Stefano'nun tabanına sıcak bir demir çubuk bastırđını görüyorum.

"İyi seçim," diyorum.

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm," diye mırıldanıyor, soğutucu demiri koparıp alırken derisinin bir kısmını da beraberinde götürüyor.

"Lütfen," diye ağlıyor Stefano. "Lütfen. Yeter."

Başımı salladım. "Daha başlamadım bile."

"Hayır," diye hıçkırıyor. "Sana yalvarıyorum.

Özür dilerim. Lütfen."

Yaklaşıyorum, yüzünü tutuyorum ve gözlerinin içine bakana kadar eğiliyorum. "Gabriella bir kere bile yalvarmadı. Sen çok zayıfsın."

Onu geriye doğru ittim, sonra elimi uzattım. "Sığır sopası."

"Özür dilerim. şimdi hatamı anlıyorum," diye ağlıyor, gözleri ateşlenmiş bir şekilde ben onu tutarken sığır sopasına bakıyor.

atalları derisine bastırıyorum ve vücuduna çarpan elektrik akımından dolayı kasılmasını memnuniyetle izliyorum.

Bayılana kadar durmuyorum, sonra Emilio'ya bakıyorum. "Bana bir içki koy."

"Evet, patron."

Sığır sopasını masaya bıraktım ve Carlo'ya baktım. "Bütün bunlar halledildikten sonra tatile çıkmaya karar verdim."

"Nereye?" diye soruyor kolunu göğsünün üzerinde aprazlarken. "Gabriella'nın gideceği yeri seçmesine izin vereceğim."

Başını salladı. "New York'tan bir ya da iki hafta uzaklaşmak hepimize iyi gelecek."

"Buyur patron," diyor Emilio, viski bardağını uzatarak.

İçkiyi aldım ve bir yudum yuttum.

"Yarın Noel günü," diye mırıldanıyor Carlo.

"Tanrım. Unutmuşum." Ona baktım. "Kadınlara hiçbir şey almadım."

"Meşguldük."

En azından Gabriella'ya ailesini öldürdüğümü söyleyebilirim ve tatil de iyi bir haber olur.

Emilio'ya baktığımda başını sallıyor. "Alışveriş dışında her şey patron."

Neredeyse kıkırdayacaktım.

Carlo, "Savannah'yı arayıp bir şeyler getirmesini isteyeceğim," diye öneriyor. "Mücevher mi?"

Başımı sallıyorum. "Gabriella i ç i n yeni bir telefon ve dizüstü bilgisayar, böylece derslerini daha kolay yapabilecek."

"Peki ya annen için?" Bir an düşündük, sonra "Mükemmel bir hediyem var" dedi.

"Ne?"

"Sesli Kitaplar."

İsa.

Elimi kaldırıyorum ve Carlo'nun omzunu sıkıyorum. "Buna bayılacak. Teşekkürler."

Carlo telefon etmek için odadan çıkarken, viskinin kalanını Stefano'nun suratına fırlatıyorum. "Uyan!"

Emilio yaklaşıyor ve herife birkaç tokat atıyor.

Stefano bir inilti çıkarıyor ve başını kaldırdığında, "Hazır mısın?" diye soruyorum. Başını sallarken ağzından tükürükler saçılıyor. "Hayır."

Boş bardağı Emilio'ya uzatıyorum ve "Bana bir bıçak ver"

diyorum. "Hayır, lütfen," diye yalvarmaya başlıyor Stefano.

"Ve sen *de Capo dei Capi* olmak istiyordun." Emilio'dan bıçağı alırken başımı sallıyorum. "Acınası."

Kuzenime yaklaştım ve bıçağı sağ tarafına bastırırken homurdandım, "Zayıfsın amına koyayım."

Bıçağı yavaşça etine saplıyorum ve çığlıklarının sesini içime çekiyorum.

Çok fazla kan kaybetmemesi için bıçağı böğrüne saplı bırakıyorum ve "Kovayı getirin" diye emrediyorum.

Emilio odadan çıktığında, Carlo geri gelir. "Her şey hazır." "Güzel."

Stefano'ya bakıyorum, nefesleri hızlı ve sığ, teni hayalet gibi solgun.
"Daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum," diye mırıldandı Carlo.
Maalesef katılıyorum. Bu herif düşündüğümde çok daha zayıf.
Emilio metal bir kova, bir fûnye ve farelerle dolu bir kafesle
döndüğünde, Stefano neredeyse altına sıçacaktı.
"Dio! Hayır! Misericordia, per favore," diye merhamet
diliyor. "Kemerini çıkarın ve fareleri ona bağlayın," diye
emrediyorum.
Emilio kemerini çıkarır ve Bobby, kemerini ona bağlamadan önce farelerin
kovaya aktarılmasına yardım etmek zorundadır.
"Hayır! Hayır!" Stefano histerik bir şekilde çığlık atıyor. "Nooooooooo!"
El fenerini alıp çalıştırıyorum ve alevi kovanın arkasına tuttuğumda
Stefano'nun aklını yitirmesini izliyorum.
Benimle taşak geçersen böyle olur.
Sıçanlar sıcaktan kaçmaya çalıştıklarında, Stefano'nun midesine doğru
pençelemeye ve ısırmaya başlıyorlar ve vücudu bağırsaklarına doğru tünel
açan sıçanların şokuna girene kadar her acı dolu çığlığı içime çekiyorum.
Başı öne düştüğünde Emilio nabzını kontrol ediyor ve ancak başını
salladığında fenerin ışığını söndürüyorum.
"Bobby, adamlara temizlik yapmalarını
söyle," diye emrediyorum. "Tamamdır,
patron."
Yanımda Carlo ve arkamda Emilio ile odadan çıktığımda ağzımın
kenarı kalkıyor.
Sonunda, lanet bir tatil yapabilirim.

Bölüm 44

Gabriella

Çok iştahım olmamasına rağmen *Coda alla vaccinara* yaptım
Annem için, öküz kuyruğunu sevdiğini bildiğim için.

Umarım Stefano çok acı çeker.

Cenazeye katıldıktan sonra eve döndüğümüzden beri tek düşündüğüm
şey bu.

Greta Teyze'nin öldüğüne inanamıyorum.

Anneme bakıyorum, bir koltukta gözleri kapalı oturuyor.

"Nasılsın anne?" Mırıldanıyorum.

Yavaşça gözlerini açıyor ve derin bir iç çekiyor. "Greta'yı dinleyip
duruyorum. Onsuz her yer çok sessiz.

Biliyorum.

"Televizyonu açayım mı?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "Aslında yorgunum, *Cara*. Sanırım yatmaya
gideceğim." "Seninle odana kadar yürüyeyim."

Sandalyeden kalkıp annemin ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

Yatak odasına doğru yürürken kolumu omuzlarına doladım ve ona
yanlamasına sarıldım, sonra da "Kendini daha iyi hissetmen için
yapabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber ver" dedim.

Kapısının yanında duruyoruz ve nazıkçe yanağımı okşuyor. "Zaten
yardım ediyorsun, *mia figlia*."

Bana kızım dediğini duyunca kollarımı ona doluyor ve sıkıca
sarılıyorum. "*Ti voglio bene, Mamma*" diye fısıldarken sesim boğuk çıkıyor.

"*Ti voglio bene, cara.*" Sevgi dolu bir gülümseme ağzının kenarından
süzülüyor. "Sen benim için büyük bir lütufsun."

Geri çekiliyorum ve paylaştığımız bu özel an için döktüğüm
gözyaşlarını zorlukla yutuyorum. "Umarım iyi uyursun."

Annem omzumu okşuyor, sonra odasına girerken onu izliyorum, sonra
da mahremiyeti olsun diye kapıyı çekiyorum.

Hırkamı omuzlarıma daha sıkı sararak yatak odama çıkabilmek için
merdivenlere doğru yürüyorum. Köşeyi döndüğümde

sağlam bir kas duvarına çarptı.

Damiano'nun elleri geriye doğru sendelememi engellemek için omuzlarıma uzanıyor ve bir saniye sonra göğsünde eziliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet. Özür dilerim, derin düşüncelere dalmışım." Başımı kaldırıp ona gülümsedim. "Evdesin."

"Ben geldim," diye mırıldanıyor.

Elimi tutarak beni odamıza götürüyor ve kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra tekrar kollarına çekiliyorum. Elini başımın arkasına koyuyor ve vücudunu neredeyse benimkinin etrafına sarıyor.

"Seni özledim," diye iç geçiriyorum kan ve ter kokan gömleğine karşı. "Ama duş alman gerek. Ölüm gibi kokuyorsun."

Damiano bir kıkırdama çıkarıyor, bunu sık sık yapmadığı için sesi hala yabancı geliyor.

Benden uzaklaşarak banyoya doğru yürüdü ve adamım duş alırken ben de kıyafetlerimi dikkatlice çıkardım.

Sırtımdaki yanıklar iyileşmeye başladı, ancak hemşire yanıkların geçmesinin bir ya da iki hafta sürebileceğini söyledi.

Bıçak yarasının bana en az acıyı vermesine şaşırdım. Çok hızlı hareket ettiğimde daha çok hafif bir rahatsızlık hissediyorum, ama bunun dışında orada olduğunu unutuyorum.

Çırılçıplak kaldığımda, örtüleri çekiştirip yatağa sürünüyorum.

Sol tarafıma uzanıyorum ve duşta akan suyu dinlerken bir yastığa sarılıyorum.

Manhattan'daki eve alışmak zorunda olduğum için her şey biraz havada kalıyor. Göl malikanesini, Greta Teyze'yi, Martha'yı ve Gerardo'yu özlüyorum.

Göğsümden ağır bir iç çekiş süzülüyor.

Suyun kapandığını duyuyorum ve Damiano işini bitirdikten sonra dışarı çıkıp ışığı kapatıyor.

Yorganın altına girdiğinde o da çıplaktı. Yan dönerek, onu kollarıma çekmeden önce bir süre bana bakıyor.

Yüzünü boynumun kıvrımına bastırıyor ve parmaklarım sırtında aşağı yukarı gezinmeye başladığında vücudu titriyor.

Saçlarını öpüyorum ve o sakinleşirken erkeğime sarılıyorum.

Parmak uçlarımda altındaki sıcak tenini ve sert kaslarını hissederken, bir kez daha bana ulaştığı için ne kadar minnettar olduğumu düşünüyorum.

Zaman.

Başını kaldırıp gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Stefano öldü."
Elimi çenesine götürüyorum ve avucuma bir öpücük kondururken,
"Teşekkür ederim" diye fısıldıyorum.

"Ayrıca adamlarımın ailenizi New York'a getirmesini sağladım."
Tamamen hazırlıksız yakalandım ve alnımda koyu bir kaş belirdi.
"Neden? Onları burada istemiyorum."

Başını sallıyor, sonra da "Onları ben öldürdüm." diyor.

Oh.

Bir an için kocama göz kırptım, sonra sözleri aklıma geldi.

Vay anasını.

"Öldüler mi?" Emin olmak için
sordum. "Evet."

Damiano bana zarar veren herkesi öldürdü.

Öne doğru eğildim ve ağzımı onunkine bastırdım. "Teşekkür ederim,"
diye fısıldıyorum dudaklarına.

Biraz geri çekilmeden önce beni şefkatle öpüyor. "Bu benim sana Noel
hediyem."

Yumuşak bir kahkaha attım. "İnsan öldürmenin Noel hediyesi
sayılacağını ancak sen düşünürsün." Damiano'ya ona duyduğum tüm
sevgiyle bakarak ekliyorum, "Yine de seviyorum. Gitmiş olmaları ve beni
bir daha asla incitemeyecek olmaları kendimi daha iyi hissettiriyor."

Damiano sırt üstü dönüyor ve beni üzerine çekiyor. "Hastanede yatış
şeklimiz hoşuma gitti."

"Evet?" Üstüne biniyorum ve sikinin ne kadar sert olduğunu hissederek
aramıza uzanıyorum ve onu girişime yerleştiriyorum. Aletini tamamen
içime aldığımda, "İçimde gömülü uyumak ister misin, *aşkım*?" diye
inliyorum.

"Evet."

Göğsümü karnına bastırıyorum ve yanağımı kalbinin üzerine
koyuyorum. Aletinin beni sınırlarıma kadar gerdiğini hissederek ve
birbirimize hiç olmadığımız kadar yakın olduğumuzu bilerek fısıldıyorum,
"Ben de hoşuma gidiyor."

Damiano'nun eli saçlarımı buluyor ve parmaklarını saç tellerimin
arasından geçiriyor. "*Ti amo.*"

Göğüs kafesine bir öpücük konduruyorum. "*Ti amo, marito mio.*"

Uyandığımda, aleti hâlâ içimde gömülü halde Damiano'nun üstünde yatarken, ağzımın kenarı kalkıyor.

Böyle uyanmayı çok seviyorum.

Hâlâ derin uykuda ve tenine bir öpücük kondurmadan edemiyorum.

Kendimi oturur pozisyona ittiğimde, sabahki sertleşmesi içime daha da giriyor ve bir inilti çıkarıyorum.

Oh, evet.

Parmaklarım yanlarına oyulmuş çizgilerin kıvrımlarını izlerken, gözlerim göğsündeki ve karnındaki yontulmuş her kasın üzerinde geziniyor.

Dio. Kocam saf mükemmelliktir.

Göbeğim ihtiyaçla sıkışıyor ve bakışlarım yüzü ile vücudu arasında gidip gelirken yavaşça hareket etmeye başlıyorum.

Onu sikmeye başladığımda Damiano'nun altımda uyuyor olması müthiş bir tahrik edici.

Karnımda bir sıkışma hissi var ve avuçlarım ve parmaklarım göğsünde ve karın kaslarında ziyafet çekerken, daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyorum.

Damiano bir inilti çıkarıyor ve kasları o kadar geriliyor ki ellerimi her tarafına sürmekten neredeyse delireceğim.

"Dio," diye soluyorum onu olabildiğince sert sikerken. "Sen uyurken seni sikmek şimdiye kadarki en ateşli şey."

Nefeslerim dudaklarımın üzerinde patlıyor ve aşırı güçlü bir orgazm benden bir çığlık kopardığında, Damiano kalçalarımı tutuyor ve içime doğru itmeye başlıyor.

"Hoşuna gitti mi, *amore mia*? Ben baygınken beni becermek hoşuna mı gidiyor?" İnanılmaz derecede sert bir şekilde içime girerken inliyor ve orgazmımı çok daha yoğun hale getiriyor.

"Evet," diye hıçkırıyorum bedenimi esir alan coşkudan.

"Tam kontrole sahip olabilmek için beni zapt etmek mi istiyorsun?" diye hırlıyor.

Sadece bu görüntü bile bir orgazm daha yaşamama yetiyor ve ben zevkten inlerken sadece başımı sallayabiliyorum.

Damiano içime acımasızca vurmaya devam ediyor. "Altında güçsüz kalmamı mı istiyorsun?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım, klitorisim tüm sürtünmeden dolayı aşırı duyarlı hale geldi.

Damiano sarsılıp sikini kabzasına kadar gömdüğünde, orgazmının ciğerlerindeki havayı söküp onu çaresiz bıraktığını görerek içiyorum.

Orgazm olurken kocama bakarken damarlarımı bir güç duygusu kaplıyor ve diyorum ki, "İşte böyle, *amore mio*. Benim için sert gel.

Beni özgürlüğünle doldur ki sana bir varis verebileyim."

İki kez daha içime girerken gözleri yüzümde yanıyor, dişleri kamaşmış ve kasları doruğa ulaştığı için gerilmiş.

Damiano'nun orgazm olurkenki ateşli görüntüsü beni tamamen büyülüyor ve altımda gevşemeye başladığında üzerine eğilip ağzına bir öpücük kondurduktan sonra onu övüyorum: "Beni çok iyi becerdin."

Parmaklarıyla kalçalarımın masaj yaparken kıkırdıyor. "Sabahları ilk iş baskın küçük bir tükürük ateşisin. Bu çok seksi."

Göğsüne sarılıp tatmin olmuş bir iç geçirdim. "Bu inanılmazdı."

"Uyanmak için harika bir yol," diye inliyor içimden çıkarken. "Kalk ve git, *amore mia*."

Üzerinden iniyorum ve bir kahkaha patlatarak banyoya koşuyorum, böylece oraya ilk ben varabiliyorum.

Çabucak mesanemi boşaltıp temizlendikten sonra Damiano'nun tuvaleti kullanabilmesi için aceleyle dışarı çıkıyorum.

Benim küçük numaram, o içeri girmeden önce bana bir tokat kazandırdı.

Yatağın üzerindeki örtüleri düzeltiyorum ve duşta akan suyu duyduğumda Damiano'ya katılıyorum.

Ilık spreyin altına girip vücut yıkayıcısına uzanıyorum.

Omzuma bir öpücük konduruyor, sonra da "Mutlu Noeller, *aşkım*" diyor.

Dio! Tamamen unutmuşum!

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüğümde gözlerim açılıyor. "Mutlu Noeller." Şefkatli bir öpücük paylaştık, sonra itiraf ettim, "Unutmuşum."

Gözleri bana duyduğu sevgiyle dolarken başını sallıyor. "Gelecek yıl daha iyi olacak. İlk Noelimizin böyle olmasını istemezdim ama en azından birlikteyiz."

Ona gülümseyerek vücudunu yıkamaya başlarken başımı sallıyorum. "En azından birlikteyiz."

Başını öne eğiyor, sonra da "Tatil için nereye gitmek istersin?" diye soruyor.

"Balayımızı mı kastediyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Herkes gelecek. Bence hepimiz New York'tan uzakta birkaç haftayı hak ediyoruz."

Gülümsemem genişliyor ve "Cape Town" dediğimde heyecanım damarlarıma yayılıyor. Orasının gerçekten güzel olduğunu duydum ve eğer zamanımız olursa

milli parkları ziyaret edin ve tüm hayvanları görün."

"Cape Town, öyle. Tüm ayarlamaları Emilio'ya yaptıracağım."

Vücudumu parmak uçlarımda yukarı iterek ağzına bir öpücük
konduruyorum. "Teşekkür ederim."

"Sizin için her şeyi yaparım, *la mia regina*."

Bölüm 45

Damiano

Amelio, Cape Town'daki tatil için bir Mercedes minibüs ve bir Porsche Cayenne ayarladı. Otele götürülürken gözlerim manzaraya bakıp sırtan Gabriella'da.

Mamma'ya "Çok yeşil ve dağ muhteşem," diyor.

Hepimizin aynı araçta seyahat etmesine izin verdiğimde şaşırdı ve ben de tatilde saldırı riskinin New York'ta olduğu kadar yüksek olmadığını açıklamak zorunda kaldım.

"Yollar Manhattan'daki kadar kalabalık değil," diyor Gabriella. "Bu güzel bir şey."

Elini sıkıyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Mutlu musun, *amore mia*?"

Bana gülümsüyor, heyecandan gözlerindeki yeşil benekler daha da parlıyor. "Evet. Tüm bunları bizim için ayarladığın için teşekkür ederim."

"Bütün işi Emilio yaptı," diye mırıldandım.

"Bir şey değil patron," diyor herif sürücü koltuğundan. "Seni arabadan attırtma bana," diye homurdanıyorum.

Rıhtımın yakınında bulunan The One & Only'nin önüne geldiğimizde, kapıyı kaydırarak açtım ve dışarı çıktım.

Yolculuktan dolayı kaslarım sertleşmiş durumda ve gözlerim çevremizde gezinirken esneme isteğimi bastırıyorum.

"The One & Only'ye hoş geldiniz," diyor Afrikalı bir adam dostça bir gülümsemeyle bizi selamlarken.

"Teşekkür ederim," diye cevaplıyor Gabriella, bir yandan da kolunu annesinin beline doluyor.

Emilio, "Bizi içeri aldıracağım," diyor.

Gabriella, Mamma'yı otelin yan tarafındaki bahçeye götürdüğünde Carlo ve ben arkalarından gidiyoruz, Vito ve Tommy de bize yakın duruyorlar.

"Koyu gri kayrak taşları, yeşil sazlar ve bitkiler var. Burası çok güzel anne," diyor anneme. "Cenneti hayal etmeye çalış. İşte böyle hissettiriyor."

Tanrım, mükemmel bir eş seçmişim. Annemle arası çok iyi.

Gabriella otelin sağ tarafını işaret ediyor. "Tripadvisor'da çevreyi kontrol ettiğimde bir akvaryum olduğunu gördüm. Ziyaret edebilir miyiz?"

"Elbette," diye mırıldandım.

"Ve Cumartesi günleri açık olan bir pazar var," diye bahsediyor. "Biraz hediyelik eşya almak istiyorum."

"Tamam, *amore mia*."

"Ve bir insanın her türlü kristali ve taşı alabileceği bir çizik bölgesi var. Arabayla sadece bir saat uzaklıkta."

Başımı salladım. "Nasıl istersen."

Gabriella annemi bırakıp bana yaklaşıyor. Vito annemin kolunu hızla kendi koluna doluyor ve onu otelin lobisine götürüyor.

Karım kollarını boynuma doluyor ve beni bir öpücük için aşağı çekiyor. "Merak etme. Bol bol dinlenmeni sağlayacağım," diyerek dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırmadan önce beni temin ediyor.

"Her şey hazır," diyor Emilio. "Sadece arabaları park alanına götürmem gerekiyor."

Yolculukta yanımda getirdiğim dört ekstra koruma Emilio ile birlikte gidiyor, böylece bagajları odalarımıza getirebiliyorlar.

Başka bir Afrikalı adam bir golf arabasını işaret ediyor. "Sizi odalarınıza götüreceğim."

Eşimin yanına oturmadan önce Gabriella ve annemin binmesine izin veriyorum.

Vito annemin yanına oturur ve Tommy de şoförün yanındaki koltuğu kapar.

Otelin yanından dolaştırılırken, Emilio'nun kendini aştığını itiraf etmeliyim. Ahşap bir köprü'nün üzerinden geçerken kendimizi odaların sık yeşillikler arasında gizlendiği ve martıların tepemizde çığlık attığı bir adada buluyoruz.

Gerçekten cennet gibi hissettiriyor.

Golf arabası durdu ve sağımızda zen hissi veren bir restoran ve havuz alanı var.

Kapıcı, "Anneniz zemin katta kalacak, Bay ve Bayan Falco'ya da birbirinize yakın olmanız için onun üstündeki odayı verdik," diye açıklıyor.

Gabriella etrafımıza bakarken "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. "Burası çok güzel ve huzurlu."

Kapıcı Mamma'nın süitinin kapısını açıyor ve içeri girdiğimizde her şeyin nerede olduğunu açıklıyor.

Vito'ya bakıyorum ve ben adayı çevreleyen su yolunun muhteşem manzarasına sahip küçük bir verandaya çıkarken o hızlıca kapıcıyla ilgilenmek için öne çıkıyor.

Kapıcı gittikten sonra, Gabriella'nın anneme süiti gezdirmesini ve her şeyin nerede olduğunu ayrıntılı olarak açıklamasını izliyorum.

Küçük yuvarlak bir masanın yanına bir sandalye çekip oturuyorum, kadınları acele ettirmek istemiyorum.

Gözlerim onları takip ederken, Gabriella'nın Mamma ile ne kadar harika olduğunu bir kez daha fark ediyorum.

O benim için yaratılmış.

O benim her yönden en iyi yarım.

Emilio ve diğer muhafızlar bavulları getirdiklerinde ayağa kalkıp odaya geri dönüyorum.

"Vito, anahtar kartım."

Bana uzattı ve ben de "Annem rahat edene kadar yanında kal" dedim.

"Evet, patron."

Gabriella'nın elini tutarak onu odadan çıkarıyorum ve merdivenlerden yukarı, süitimize çıkarıyorum.

Anahtar kartını okutup kapıyı iterek açıyorum.

İçeri girdiğimizde ellerimi kaldırıp yüzünü çerçeveleyorum, gözlerim onun her güzel santiminde geziniyor.

"Seni ne kadar sevdiğimi anlatacak kelime yok," diye mırıldanıyorum. Gülümsemesi yumuşuyor. "Ben de seni seviyorum."

"Sonsuza dek sen ve ben, *amore mia*."

Kendini parmak uçlarında yukarı itiyor ve dudaklarıma doğru, "Sonsuza dek" diye nefes alıyor.

Onu sadece bende yaratabileceği bir açıklıkla öperken, bir kez daha onu kendime aldığım için kutsal olan her şeye şükrediyorum.

Gabriella

Damiano'nun nihayet rahatlaması bir hafta sürdü ve gururla söylüyorum ki ona kot pantolon ve tişört bile giydirdim.

Ama yine de yüzünde otel çalışanlarını ölesiye korkutan cani bir ifadeyle dolaşıyor.

"Herkes kaşlarını çatmayı bırak," diye fısıldıyorum pazara giden yolda yürürken.

Küçük bir koyda yelkenli tekneler var ve yaz güneşi üzerimizde ıslıl ıslıl parlıyor.

"Kaşlarımı çatmıyorum," diye mırıldanıyor, tam o sırada yanımdan bir anne ve yürümeye başlayan bir çocuk geçiyor. Zavallı çocuk

Damiano'ya şöyle bir bakıyor, sonra alt dudağı titriyor, ve annesinin onu alması için ağlıyor.

"Çocukları ağlatıyorsun," diyorum kolunu tokatlarken, sonra fokların güneşlendiği yüzen bir güverte görüyorum. "Aman Tanrım! Bakın. Deniz yavruları."

Aceleyle annemin yanına gidiyorum ve hemen açıklıyorum, "Güneşte yıkanan foklar var. Çok şişmanlar ama sevimliler."

"Berbat kokuyorlar," diye mırıldanıyor Damiano nefesinin altında.

Yavru bir fok güverteye tırmanıyor ve annesine ulaşmak için diğerlerinin üzerine tırmanırken havlama sesi çıkarıyor.

"Oh, çok gürültü yapıyorlar," diyor Mamma. "Ve Damiano haklı. Oldukça kötü kokuyorlar."

Annemi akvaryuma doğru çekmeden önce foklara bir kez daha bakıyorum, böylece güneşten kurtulabiliyoruz.

Vito, Mamma'yı benden almaya gelmeden önce her sergide farklı balıkların neye benzediğini açıklamak için zaman harcıyorum.

Bir sonraki oda karanlıktır ve suyun içinde hareket eden küçük denizanalarının bulunduğu silindir tüpler vardır.

Damiano ekranın diğer tarafından gözüme çarpıyor ve yüzünde huşu dolu bir ifadeyle yavaşça bana yaklaşmasını izliyorum.

"Ne?" Bana bakmayı bıraktığında kıkırdıyorum.

"Sana ne kadar nefes kesici bir güzelliğe sahip olduğunu söylemiş miydin?" Bir anne, Damiano'ya ters ters bakarken "Dil," diye tıslıyor.

Karanlık bakışları ona kayarken yüz hatları hızla acımasız bir ifadeye bürünüyor ve kadın hızla çocuklarının ellerini tutup aceleyle yan odaya geçiyor.

Damiano'yla aramdaki mesafeyi kapatıyorum ve ona başımı sallıyorum. "Benim korkunç mafyam." Ona ciddi bir bakış atıyorum. "Mutlu musun?"

"Tabii ki." Parmak eklemlerini yanağıma sürterken yüz hatları yumuşuyor. "Neden sordun?"

Parmağımla göğsünü dürtüyorum. "O zaman bizi dışarı atmadan önce gülümse." "Senin için yaptığım şeyler" diye mırıldanırken ağzının kenarları kalkıyor. "Çünkü beni seviyorsun," diye kıkırdıyorum.

Elini tutuyorum ve bir odadan diğerine yürümeye devam etmeden önce parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

Akvaryumdan çıktıktan sonra pazara gidiyoruz ve öğle yemeği vakti gelene kadar tezgah tezgah dolaşıyoruz.

Otele dönüp bir masaya oturduğumuzda, ne yemek istediğine karar verebilmesi için anneme menüyü okudum.

"Ben somon suşi alacağım," diyor annem. "Ve bir kadeh beyaz şarap."

Menüye tekrar göz attım. "Ben wagyu bifteği tacos ve kabak tempura alacağım."

"Peki ya içki?" diye soruyor garson.

"Sadece limonlu ve buzlu bir kola, lütfen."

Herkes siparişlerini verirken ben de pencereden doğanın güzel manzarasına ve odalarımızın bulunduğu adanın etrafındaki su yoluna bakıyorum.

Damiano elimi tutup kalçasına koyuyor ve başparmağını evlilik ve nişan yüzüklerimin üzerinde gezdiriyor.

Ona baktığımda dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor ve yüzündeki sevgi dolu ifadeyi görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Tatilimizde daha az acımasız olmak için çok uğraşıyor.

Ona yaklaşıyorum ve ağzına bir öpücük konduruyorum.

"Teşekkür ederim." "Senin için her şeyi yaparım, *aşkım*."

Geri çekildiğimde, onun karısı olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünerek karanlık gözlerinin derinliklerine bakıyorum.

Herkesin arasından intikam tanrım beni seçti.

Başını eğerek, "Ne düşünüyorsun?" diye sorar. "Yaşayan en şanslı kadın olduğumu."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Benim kadar şanslı değilsin."

Ona şefkatli bir öpücük veriyorum, sonra fısıldıyorum,

"Ti amo, il mio re."

Sonsöz

Damiano

(Yirmi iki yıl sonra...)

Verandaya çıktığımda, gözlerim misafirlerimin üzerinde gezinmeden önce göle bakıyorum.

Annemin sekseninci doğum gününü kutlamak için herkes malikânede bir yemekte.

Resmi bir şey istemedi, ben de sadece diğer başkanları ve ailelerini günü bizimle geçirmeleri için davet ettim.

Erkeklerin oturduğu yere doğru ilerliyorum ve oturuyorum.

Dario çocukların gruplar halinde durduğu yeri işaret ediyor ve bir kahkaha atıyor. "Rosie, Enzo'yu takip ediyor. Ondan kurtulamıyor."

Dario'nun on altı yaşındaki kızının ikinci en büyük oğluma tutkal gibi yapışmasını izliyorum. Enzo durup kolunu kızın omzuna doladığında, zavallı kız neredeyse onun yanında eriyecek.

Sikeyim.

Enzo'yla konuşsam iyi olacak, kendisi 20 yaşına yeni girdi. Rosie 18 yaşına gelene kadar aklına bir şey gelmesini istemiyorum.

Neyse ki, onu bırakmadan önce kardeşçe sarılıyor.

Bakışlarım, kardeşi Christiano'nun Angelo'nun oğullarıyla konuştuğu yere doğru yürüyen Enzo'yu takip ediyor.

İlk çocuğum Franco'nun kızlarından biri olan Sienna'ya bakınca içimi
ç e k t i m .

"Oğlun kızıma bakıyor," diye mırıldandı Franco.

"Hepsi birbirlerine bakıyor," diye homurdanıyorum.

Dario kıkırdıyor. "Havada aşk var."

Ayağa kalkıp oğullarıma doğru yürümeden önce "Lanet olsun," diye homurdandım.

Beni ilk Christiano fark ediyor ve kolunu omuzlarıma atmaya geliyor. "Eğleniyor musun?"

"Sienna'yı gözlerinle soyarken olmaz."

Bir kahkaha attıktan sonra başını sallıyor. "Ben değilim." Ciddi bir ifade yüz hatlarını geriyor, "Ama eğer olsaydım, bu bir sorun olur muydu?"

"Tanrım," diye iç geçirdim. "Hayır, ama kızıyla çıkmaya karar vermeden önce Franco'dan izin al."

"Tabii ki."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Demek Sienna'yla ilgileniyorsun. Senden daha yaşlı."

Omuz silkiyor. "Sadece üç yıl farkla."

Georgi'nin Valentina ile konuştuğu yere doğru yürümeden önce bana şakacı bir sırıtış atıyor. Aşırı korumacı bir ağabey olarak kız kardeşi ve Renzo'nun oğlu arasında durmasını izliyorum.

Ona iyi öğrettim.

Lanet olsun, en azından herkes Cosa Nostra ailesinde kalıyor.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" Gabriella yanına gelip sorar

Ben.

"Çocuklar çok hızlı büyüyor," diye mırıldanıyorum.

"Ne demek çok hızlı? Onlar zaten yetişkin" diye karşı çıkıyor.

"Gianna değil." On beş yaşındaki kızıma bakıyorum.

büyükannesinin yanında. "O her zaman bizim bebeğimiz olacak."

Kolumu Gabriella'nın beline doluyorum ve onu yanıma çekiyorum.

"Herkes mutlu görünüyor."

Başını sallıyor. "Bugün işleri sıradan tutmak iyi bir fikirdi."

Suyun kenarına doğru yürüyoruz ve ben karıma bakmadan önce göle göz atıyorum. "Mutlu musun?"

Yanıma sokulurken başını sallıyor. "Tüm ailenin burada olmasını seviyorum ve annem de çok güzel bir gün geçiriyor."

Dönüp anneme bakıyorum, o da Gianna'nın söylediği bir şeye gülüyor.

Memnun bir iç çekişle, Carlo'yu Emilio ile oturduğu ve bir biranın tadını çıkardığı yerde bulana kadar herkesi araştırıyorum.

Hiç evlenmedi ve hala bir gölge gibi beni takip ediyor ama yakında Christiano görevi benden devralacak ve ikimiz de emekli olacağız.

"Ne düşünüyorsun?" Gabriella sorar.

"Christiano'nun bir sonraki *Capo dei Capi* olarak öne çıkma zamanı geldi." "Duyuruyu ne zaman yapacaksınız?" diye soruyor.

"Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman." Çimenlerin ortasına doğru yürürken, "Söyleyeceklerim var," diye sesleniyorum. Gözlerim Christiano'yu buldu. "Buraya gel." Sonra Enzo'ya bakıyorum. "Sen de gel."

Carlo'ya başımı salladığımda birasını yere bırakıyor ve ayağa kalkarak bana doğru yürüyor.

Hepsi bana katıldığında, elimi Christiano'nun omzuna koyuyorum. "Yirmi iki yaşındasın ve *Capo dei Capi* pozisyonunu devralma zamanın geldi."

En büyük çocuğum tıpkı bana benziyor ve Cosa Nostra'yı önce demirle yöneteceğini biliyorum. Aynı benim yaptığım gibi.

Bakışlarım Enzo'ya kayıyor ve diyorum ki, "Kardeşinin alt patronu olacaksın. Ne pahasına olursa olsun onu koruyacaksın."

Enzo, Christiano'nun yanında durmak için hareket ederken, "Evet baba," diye yanıtlıyor. "İkiniz de ailemizi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaksınız."

Oğullarım başlarını salladı, sonra Carlo Enzo'nun sırtını sıvazladı. "Sonunda ben de uyuyabileceğim. İyi şanslar, oğlum."

Carlo'ya kaşlarımı çatıyorum. "Uyuyacağım da ne demek? Yine de kıcımlı koruyacaksın."

"Sabahın köründe kalkmak yerine sekizde kalkabilir misin?" diye soruyor. Başımı sallayarak tüm erkeklerin oğullarımın elini sıkmaya gelişini izliyorum. Bir sonraki neslin görevi devralma zamanı geldi, bu an acı tatlı.

Gabriella kolunu sırtıma doluyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bu daha çok seyahat edeceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Olabilir. Bir ya da iki yıl boyunca çocuklara göz kulak olacağım. Her şeyi berbat etmediklerinden emin olmak için."

Başını göğsüme yaslıyor. "Biz güçlü adamlar yetiştirdik."

"Yetiştirdik." Saçlarına bir öpücük konduruyorum.

Hayatımın büyük bir bölümünü koruyarak geçirdiğim aileme baktığımda, asla tam olarak geri adım atmayacağımı biliyorum.

Son nefesimi verene kadar onları koruyacağım.

Son.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.